

MODERN
TAMIL LITERATURE

WITH AN INTRODUCTORY ESSAY
ON THE CULTURAL HERITAGE
OF THE TAMILS

A. V. SUBRAMANIA AIYAR

VARANANHEPARIYATA
S. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TRUVANMIYUR, MADRAS-41

SARADA & CO.,
PUBLISHERS, TINNEVELLY

All Rights Reserved

Price Re. 1

தமிழ் இலக்கியம்: தற்காலம்

தமிழரின் கலைவளத்தைப்பற்றி ஒரு வியாசம்
முகவுரையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது

ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் எழுதியது

சாரதா அண்டு கம்பெனி
திருநெல்வேலி

உரிமை
பதிவு செய்யப்பட்டது

விலை ரூ. 1-0-0

ஆசிரியரின் குறிப்பு

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தைப்பற்றி நவீனமுறையில், எனது சிற்றறிவுக்கு எட்டிய அளவு கருக்கமாக இந்த நூலில் ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறேன். அதற்கு முகவுரையாக, தமிழரின் கலைவளத்தைப்பற்றி ஒரு கட்டுரையை எழுதிச் சேர்த்திருக்கிறேன்.

எந்தக் காலத்திலும், எந்த விஷயத்தைப்பற்றியும் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருப்பது உலக இயல்பாததால், இந்த நூலில் காணப்படும் கருத்துக்களை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்களென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றை விஸ்தரமாக எழுதுவதாவது, அல்லது இந்தப் புஸ்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஆசிரியர்களின் ஒவ்வொரு நூலுக்கும் தனி ஆராய்ச்சியைச் செய்வதாவது எனது நோக்கமில்லை.

இந்த நூலின் அச்சு நகல்களை வாசித்துப் பிழைகளைத் திருத்தியதற்காக எனது நண்பர்கள் வக்கில் ஸ்ரீமான் எ.என். மகா பூஷணத்திற்கும், இந்து கலாசாலை தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் பி. கே. அருணாசலத்திற்கும் நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இந்தப் புஸ்தகத்தில் ஏதாவது பிழைகள் இருந்தால் தமிழ்பிமானிகள் மன்னிப்பார்களாக.

திருநெல்வேலி
10—3—1933

ஏ. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

CONTENTS

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. தமிழரின் கலைவளம். ...	1
2. தற்கால நாகரிகமும் தமிழரும். ...	29
3. தமிழ் இலக்கியம்: கவிதை. ...	43
4. தமிழ் இலக்கியம்: வசனம். ...	55
5. முடிவுரை. ...	71

தமிழரின் கலைவளம்

சரித்திரக் காட்சி

I

பண்டைக் காலத்திலும் இடைக் காலத்திலும் தமிழரிடம் கலைவளம் நிரம்பித் ததும்பி இருந்தது என்பதைச் சரித்திர பூர்வமாய் அறியலாம். உலகத்தின் குழந்தைப் பண்டைக்காலத் பருவத்தில் மிகப்புராதனத்தையும் தனிச்சிறப்பும் தமிழர் பையமுடைய ஒரு நாகரிகத்தை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். அதைச் சந்தர்ப்ச் சமுதாய வாழ்விலுல் ஏற்பட்ட இன்பத்தாலும் ஆர்வத்தாலும் வளர்த்தார்கள். ஆண்களின் தோள்வலியினாலும் மாசற்ற வீரத்தாலும், அந்த வீரத்தை எழுப்பிப் பெருக்கிய பெண்களின் அழகாலும் களங்கமற்ற காதலாலும் தமிழர்கள் தங்கள் நாகரிகத்தைக் காத்த துமன்றி, அதைப் பலகலைகளாலும் பேணினார்கள். பேராசையும் பொருளுடைமையும் பிறந்திராத அக்காலத்தில், கிராமங்களில் நிலவளமும் நீர்வளமும் அளித்த செல்வத்தாலும், பட்டினங்களில் கடல் கடந்து செய்த தூரதேச வாணிபம் கொடுத்த செல்வத்தாலும், பசியும் வறுமையும் இன்னதென்று அறியாமல் ஜனங்கள் கவலையற்று வாழ்ந்தார்கள். தமிழ் நாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள், பாமர ஜனங்கள், இவர்களின் வாழ்க்கை, போரையும் காதலையும் மாறி மாறிப் போற்றும், ஒரே திருவிழாவாய் இருந்தது. அது ஆடல்களும் பாடல்களும் மலிந்த விழா. தமிழ் நாட்டில் தனி மதம் ஒன்றும் இல்லை; அவரவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி கடவுள்களை வணங்கிப் பூசைகள் செய்தார்கள்; பலிகளும் கொடுத்தார்கள். இந்நீரன், சிவன், பலதேவன், முருகன் என்ற பெயர்களாலும் வேறு சில பெயர்களாலும் தமிழர்கள் தங்கள் கடவுள்களை வணங்கினார்கள்.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னாலே தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தன. கல்கியில் சிறந்த புலவர்கள் பலர் இலக்கிய வளர்ச்சி விளங்கிப் பாடல்களை இயற்றினார்கள். இதற்கு, அந்த மொழியில் இப்போதுள்ளவைகளில்

ஆதி நூலாய்க் கருதப்படும் தொல்காப்பியமே பெரியசூன்று ஆகும். அதன் இலக்கண வளத்திலிருந்து, அதற்கு முன்னாலேயே, இலக்கண முறைகளையும் விதிகளையும் அதுமானிக்கக் கூடிய இலக்கியங்கள் பல இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவாய்த் தெரியும். அதன் பொருள் அதிகாரம் அக்காலத்துத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையின் சித்திரமாயிருக்கிறது. பல புலவர்களும் மன்னர்களும் தமிழ் மொழியைப் பேணினார்கள். இயற்கையின் வனப்பையும், நாட்டின் பழக்கவழக்கங்களையும், வாழ்க்கையின் இன்பத்தையும், புலவர்கள், தாங்கள் பார்த்தபடியே கற்பனா விகாரமின்றிப் பாடினார்கள். மன்னர்களுடைய பராக்ரமத்தையும் பாட்டுக்களில் புகழ்ந்தார்கள்.

பாண்டியர்களின் தலைநகராகிய மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் இரண்டு தமிழ்ச்சங்கங்களைப்பற்றிப் பரம்பரையாகக் கிடைத்திருக்க தமிழ்ச்சங்கம் கும் கதைகளும் விவரங்களும் சரித்திர பூர்வமாகப் பூராவும் உண்மையானவையா என்று திட்டமாகச் சொல்லமுடியாவிட்டாலும், கடைச்சங்கத்தின் நடபடிக்கைகளைப்பற்றி இவ்விதச் சந்தேகம் எழ இடமில்லை. அதன் காலத்தைப்பற்றித் திட்டமான அறிவு இல்லாததால் அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்து வருகின்றன. அரசர்களின் ஆதரவால் இந்தச்சங்கம் அதிகாரத்துடன் நடைபெற்றது. பல புலவர்கள் அதில் கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் பெயர்களும் நூல்களும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. இலக்கியங்களின் நயத்தைச் சோதனைசெய்து, மேன்மை இருந்தால் அவைகளைப்போற்றி ஒப்புக்கொள்வார்கள்; இல்லாமல்போனால் அவைகளை நிராகரிப்பார்கள். சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே உலகத்திலுள்ள வேறு எந்த நாடுகளிலும் இவ்வித உன்னதமான ஒரு ஸ்தாபனம் இருந்ததாகச் சரித்திரபூர்வமாகத் தெரியவில்லை. இலக்கியப் பரிசீலனைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் சிறுஷ்டிக்கப்பட்ட சங்கம், தமிழகத்தின் தனிச்சிறப்பாய் இருக்கிறது. அக்காலத்தில் அதன் ஆதரவிலும், அதற்குப் புறம்பாகவும், வெளிவந்த இலக்கிய ரத்னங்களே கவித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, அகநானூறு, திருக்குறள் முதலியன.

சங்கநூல்கள் சிறந்த இலக்கியங்கள்; விசேஷ ஆரியக் கலப்பின்றித்திகழும் தனித் தமிழ்க்காவ்யங் சங்கநூல்கள் கள்; பழந்தமிழரின் நாகரிகத்தின் இயல்பையும் விநோதங்களையும் பளிங்குபோல் காட்டக்கூடிய பாடல் களஞ்சியம். சங்க நூல்களின் செய்யுள் நடையும் கவிப் போக்கும் இயற்கையாயும் அதள்ளிய எழிலை உடையதாயுமுள் ளன. பிற்காலக் காவ்யங்களிலுள்ள அணிமிகுதியும், மனோபா வத்திரிபுகளும், கற்பனாமுறை விரிவும், சப்தசித்திர அலங்காரங் களும், இன்னிசைப்பெருக்கும், சங்க நூல்களில் அதிகமாய் இல் லாதிருந்தும், அதனால் அவைகளின் ஏற்றம் எவ்விதக் குறைவை யும் அடையவில்லை. சமதள பூமிக்கு இறங்கு முன், ஒரு நதி தனது மூலத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கருமேகங்களால் மூடியிருக் கும் அடர்ந்த காடுகளுக்கு நடுவேயுள்ள பள்ளத்தாக்குகள் வழியே ஓடிவந்து, இடையிடையே நிற்கும் பாறைகளின்மீது துள்ளிப் பாய்ந்து, இருபக்கங்களிலுமுள்ள சோலைகளில் மொய்த்திருக்கும் வண்டினங்களின் றீங்காரத்தினிடையே மதுரமான ஓசையுடன் மலைப்பிரதேசத்தில் திரியும்போது, அதில் ஓடும் தண்ணீர் களங்க மற்று, குளிர்ச்சி மிகுதியுடன் கலந்த தீஞ்சுவையைப் பெற்றிருப் பதுபோலவே சங்க இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன; அவை தமிழ் அணங்கின் கன்னிப்பருவ எழிலை வீசுகின்றன. தமிழ்ச்சங்கம் பண்டைக்காலத் தமிழர்களின் கலைவளத்தின் உயிர்நிலை; சங்கநூல் கள் அதன் மணிமுடி.

வடநாட்டிலிருந்த ஆரியர்களில் சிலர் தெற்கேவந்து தங்களுடைய நாகரிகத்துடனும், பழக்க வழக்கங்களுடனும், சமு தாயக் கோட்பாடுகளுடனும், தமிழ்நாட்டில் தமிழரின் குடியேறினார்கள். இருந்தபோதிலும் வெகு வாழ்க்கையின் காலம்வரைத் தமிழர்கள் ஆரியர்களின் நாகரி கத்தைப் புறக்கணித்துத் தங்களுடைய பழமை யான பழக்க வழக்கங்களையே கைக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். மெள்ளமெள்ள ஆரியக்கொள்கை களும் பரவத் தொடங்கின. வீரத்திலும் காதலிலும் ஈடுபட்ட தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் நாளடைவில் ஒழுக்க உணர்ச்சியும் தெய்வ பக்தியும் பிறந்தன. ஒழுக்க நூலாசிரியர்கள் பலர் தோன்றினார்கள். அவர்களில் தலைசிறந்த வள்ளுவர் தமது ஒப்

பற்ற குறளைத் தமிழர்களுக்கு ஈந்து தமிழ் பாஷைக்கு என்றும் அழியாப் புகழைக் கொடுத்தார். ஜனங்களின் மனமும் அவர்கள் அறியாமலே விரிய ஆரம்பித்தது. பாரமார்த்திக விஷயங்களும் பிரபஞ்சத்தின் விகசத்தின் அற்புதமான தன்மையும் கல்வி அறிவு இல்லாத அவர்களின் மனத்தைக் கவர ஆரம்பித்தன. சமண மதமும் பௌத்த மதமும் சில நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழரிடம், அவர்களுடைய நற்பயனால், ஆதிக்கம் பெற்றன. உயரிய சீலமுடைய இந்த இரண்டு மதங்களின் தத்துவங்களும் கொள்கைகளும் எப்படி இருந்தபோதிலும், அவைகளால் தமிழரின் வாழ்வும் கலைகளும் அதிக மேம்பாட்டை அடைந்தன. அஹிம்சையும், தூய்மையான வாழ்க்கையும், ஒழுக்கநெறியும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் பரந்த அன்பும், மனிதனுக்கு அவசியமென்று இந்தச் சமயங்கள் வற்புறுத்தித் தமிழரிடம் இந்தக் குணங்களையும் வளர்க்க முயன்றன. சமுதாயத்தில் கட்டுப்பாடுகள் ஏற்பட்டன.

இந்தக்காலத்தில் தமிழகம், சேர, சோழ, பாண்டிய மூவேந்தர்களால் அரசாளப்பட்டது. அரசு, புஜபராக்கிரமத்திற்கும் சைன்யத்திற்குமே உரியது, என்ற தமிழ்நாட்டு கொள்கையைக் கைப்பிடித்த இந்த மன்னர்கள் மன்னர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல அடிக்கடி முயற்சி செய்து, போர்களைப் புரிந்துத் தங்களுடைய குடிகளுக்கு ஆரவாரமும் வீரமும் பொருந்திய வாழ்க்கையை அளித்தார்கள். இவ்விதமாய்ச் சண்டைகள் பல நடந்தபோதிலும், அதனால் சமுதாய வாழ்வு தடைப்படவில்லை. போர்த் தொழிலில் வேட்கை கொண்டவர்களைத் தவிர, மற்றவர்கள் தங்களுடைய தொழில்களில் ஈடுபட்டார்கள். அரசாட்சி முறைகளும் ஒருவாறு தோன்றின. கிராம வாழ்க்கையும் கிராம ஆட்சியும் சமுதாயத்தாலேயே நடத்தப்பட்டன. இயற்கையாயுள்ள நீர்வளத்தாலும் அரசர்களால் ஆக்கப்பட்ட நீர்ப்பாசன வசதிகளாலும் விவசாயம் செழித்தோங்கியது. கால்நடைகள் பொருட் செல்வமாகக் கருதப்பட்டன. வாழ்க்கை, இன்ப ரஸம் மிகுந்த கணியாகவே இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் மூவேந்தர்கள் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் அவர்களில் ஒவ்வொருவரின் சாம்ராஜ்யமும் ஒவ்வொரு காலத்தில் மற்றவர்களுடையதை உள்ளடக்கி அதிக வலிமையைப் பெற்றிருந்தது. செங்

குட்டுவன் காலத்தில் சேரநாடும், கரிகாலன் காலத்தில் சோழ நாடும், நெடுஞ்செழியன் காலத்தில் பாண்டிய நாடும், மற்றநாடுகளை விட அதிக சக்தியையும் செல்வாக்கையும் பெற்றிருந்தன. தமிழ் நாட்டிற்கடுத்த வடபக்கத்தில் பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சியைத் தலைநகராகக்கொண்டு தங்களுடைய சாம்ராஜ்யத்தை நிலை நிறுத்தினார்கள். இவர்களுடைய அரசாட்சி சில நூற்றாண்டுகள் வரை பெருங்கீர்த்தியுடன் நடைபெற்றது. சோழ நாடும் சிலகாலம் பல்லவ மன்னர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. அவர்களில் பலர் சமண, பௌத்த மதங்களுக்கு ஆதரவு அளித்தார்கள்.

சமணபௌத்த மதங்களின் ஆதிக்கம் தமிழர்களிடம் ஒரு நூதனஉணர்ச்சியையும் எதிர்ப்பையும் (resistance) கிளப்பியது. முன்னாலேயே ஒருவாறாக ஜனங்களின் சமய எழுச்சி: மனத்தில் பதிந்துகிடந்த ஆஸ்திக மனப்பான்மை சைவம் மையும் சைவ, வைஷ்ணவப்பற்றுதலும் புத்துயிர் பெற்றன. சமணமும் பௌத்தமும் நாட்டில் உலாவினதால் சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஒரு மகத்தான வலிமையை அடைந்தன. மதப்பற்றும் ஆர்வமும் தமிழர்களிடம் ஊறிப் பொங்கி எழுந்தன. கட்டுக்கடங்காத ஆவேசத்துடன் சைவமதம் பரவியது. நாட்டில் தோன்றிய சைவசமய எழுச்சியை வீரத்தோடு வளர்த்து, புறமதங்களைத் தூர்த்தி, அவைகளில் ஈடுபட்டிருந்த அரசர்களையும் சைவத்தைக் கைப்பற்றச்செய்து, சைவமதத்தை நிலைநாட்டி, அது கொண்டாடும் பரம் பொருளையும் அதன் உண்மைகளையும், தேனினும் இனிதாயும், கவிச்சுவை நிறைந்ததாயும், அருள் உணர்ச்சியின் சுடராயுமுள்ள தோத்திரப்பாக்களால் பாடிய அப்பர், ஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் முதலியசமய குரவர்கள் எழுந்தார்கள். தமிழரின் மனப்பான்மை மாறுதல் பெற்றது. போரிலும் காதலிலும் உயிரைக்கொடுத்த தமிழர்கள் சமயத்திற்கும் உயிரைக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையைப் பெற்றார்கள்.

சைவம் செழித்த காலத்தில் வைஷ்ணவமும் செழித்தது. சைவசமயத்துக்கும் வைஷ்ணவசமயத்துக்கும் உண்மையில் விசேஷபேதமில்லை. பரம்பொருளுக்கும் கொடுக்க வைஷ்ணவம்: கப்பட்டிருக்கும் பேரில்தான் வித்தியாசம் ஆரம்பத்தில் இருந்தது. பிற்காலத்தில் வழிபாட்டு

முறைகளில் அதிக கீத்தியாசங்கள் ஏற்பட்டன. இரண்டு மதங்களும் ஒரே முறைகளைப் பின்பற்றியேவளர்ந்தன. மனித இயற்கையிலிருக்கும் வேறுபாடுகளுக்குத்தக்கவாறு மதாசார வேறுபாடுகளும் தோன்றவது இயல்பு. உண்மையான ஒழுக்கநெறியும், அந்த நெறியை மனிதன் கைப்பற்றுமாறு செய்யவேண்டிய தூண்டுதலும் உபதேசமும், எந்த மதத்திலும் முக்கியமான அம்சங்களாயிருக்கின்றன. இதை எடுத்துவிட்டால், பாரமார்த்திகத்தத்துவக்குப்பையும் சமுதாய ஆசாரப்பழக்கவழக்கக் குவியல்களுமே மிஞ்சும். பாரமார்த்திகத்தத்துவங்கள் சம்பந்தமாக, புத்தி, யுக்தி பூர்வமான வாதங்கள் அடிக்கடி நடைபெற்றபோதிலும், அவைகளைப் பற்றிய கொள்கைகளும் அறிவும் கிவகாரரீதியாய்த்திட்டமாய் நிரூபணம் செய்யக்கூடாததாய் இருக்கின்றன. அவைகள் உண்மையாய் இருக்கவேண்டுமென்று ஆப்தவாக்கியப்பிரமாண நியாயத்தினாலேயே கொள்ளப்படுகின்றன. பலமதங்களின் தலைவர்கள் பலவிதக் கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். ஜனங்களிடம் ஜாதிகளாலும் மதப்பிரிவினைகளாலும் ஏற்பட்ட பல பாகுபாடுகளுக்குத்தக்கவாறு, ஆசாரங்களும் பழக்கவழக்கங்களும் ஏற்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் சமணமும் பௌத்தமும் ஒரு புறமிருக்க, சைவமும் வைஷ்ணவமும் தனிப்பட்ட வேறுபாடுகளுடன் ஒங்கி வளர்ந்திருக்கின்றன. வைஷ்ணவத்தைப் பரப்பிய பன்னிரு ஆழ்வார்கள் தங்களுடைய அளவற்ற பக்தியையும் மதக் கொள்கைகளையும் தத்துவங்களையும் நெஞ்சை உருக்கும் இன்பப்பாசரங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

பெரும்பான்மையாக மதப்பற்றால் பிறந்த சக்தி யாலேயே தமிழர்களின் கலைவாழ்வு அக்காலத்தில் ஆக்கப்பட்டும் வளர்க்கப்பட்டும் வந்தது. சைவ வைஷ்ணவமதங்களும் சமயங்களும் ணவ மதங்கள் வேறூன்றி அவர்களின் வாழ்க்கை இசைக்கவிகளும் கைக்கு ஒரு நூதன அறிவையும் அதுபவத்தையும் ஆர்வத்தையும் கொடுத்து அதைப் பண்படுத்த ஆரம்பித்த காலத்தில் அவர்களின் கலைவளம் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது. கடவுளிடம் அன்புகொண்டு ஈடுபட்டுப் பாடுபவன் சாதாரண மனிதனாயிருந்தாலும் அவன் பாட்டு மனத்தைக் கவருமென்றால், அப்பரம் பொருளின் அருளைப்பூரணமாகப் பெற வேண்டுமென்று பேரவாக்கொண்டு மனம் உருகி நெஞ்சம்

கூசிந்து பாடும் பக்தர்கள் இணைக்கவிச்சக்ரவர்த்திகளாயிருந்தால், அவர்களின் தோத்திரப்பாடல்கள் எவ்வளவு உயரிய சிறப்பை உடையதாயிருக்கும்! தமிழரின் சமய வேட்கையால் தமிழ் இலக்கிய உலகு பெற்றபாக்கியம் அளவற்றது. சைவ நாயன்மார்களின் தேவாரத்திலும் வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களிலும் கல் நெஞ்சத்தையும் உருகச்செய்யும் இன்பப்பாசரங்கள், கவிநயமும், இசைஏற்றமும், பொருள் விசேஷமும் பொருந்தி நூற்றுக்கணக்காய் மலிந்து கிடக்கின்றன. இவைகள் இயற்றப்பட்டிராமலிருந்தால் தமிழ் இலக்கியக்களஞ்சியம் எவ்வளவு குறைவுபட்டிருக்குமென்பதை நினைத்தாலே அவைகளின் ஒப்பற்ற பெருமைவிளங்கும். சமண, பௌத்த நூல்களும் தமிழில் மலிந்து இவ்வாறே கிடக்கின்றன. அவைகளில் அநேகம் கவிச்சுவை நிறைந்தவை; ஜீவகசிந்தாமணியே இவைகளில் தலை சிறந்தது.

புதிய ஊக்கத்துடன் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்ட சமய உணர்ச்சி பலப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது. அரசர்களும் அதில் ஈடுபட்டார்கள்; சமய வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் பக்திமார்க்கம் ஆதரவு அளித்தார்கள்; மதாசாரியர்களை உபசரித்தார்கள். மதத்தலைவர்கள் நாடெங்கும் திக் விஜயம் செய்து கரைகடந்த உற்சாகத்துடன் சமயப்பிரரசாரம் செய்தார்கள். கோவில்களுக்கு பிரதானம் ஏற்பட்டது. சமயத்தலைவர்கள் தங்களுடைய சுற்றுப்பிரயாணங்களில் பல கோவில்களுக்குப் போய்க் கடவுளைத் தரிசனம் செய்து மனம் இளகிப் பாடி அவைகளைப் புனிதமாக்கினார்கள். அந்தநாளில் கோவில்கள் பிந்திய காலத்தில் ஏற்பட்டனபோல் கல்லில் இழைத்த கம்பீரக் காவ்யங்களல்ல. சாதாரணமாக உள்ள சிறுகுடில்களேபோல் தோன்றின. சமய சக்தியும் உணர்ச்சியும் பக்தர்களின் உற்சாகத்தால் விரிந்து ஜனங்களிடம் பரவின. நாடெங்கும் சமய கோஷம் முழங்கி எல்லோரையும் தட்டி எழுப்பியது. பிரபஞ்சத்தை மூடியிருக்கும் மாயத்திரை மாய்க்கப்பட்டதென்றும் உண்மையான ஞானமார்க்கம் வெட்டவெளிச்சமாய் விட்டதென்றும் கருத்துக்கள் எழுந்தன. அந்த உண்மையைத் தேடுவதிலேயே தங்களுக்கு வாய்த்திருக்கும் சக்திகளை உபயோகிக்கவேண்டுமென்று ஜனங்கள் நினைத்தார்கள். கடவுள் மனிதனைத் தன் பக்கம் வரும்படி கூனி அழைப்பதுபோலவும் எண்ணி

னார்கள். நித்யானந்த மலையின் உக்சியில் என்றும் நிலைத்து வாழலாமென்று கனாக்கள் கண்டார்கள். பக்தி மராக்கமே சிறந்த தென்று நினைத்தார்கள். கடவுளை இடைவிடாது தொழுது அருளைப்பெற்று அவருடைய திவ்ய பாதங்களைச் சேருவதே மனிதவாழ்க்கையின் இலட்சியத்தின் ஆசியும் அந்தமும் என்று பறை சாற்றப்பட்டது. அப்படிச் சேர நினைத்து ஆடிப்பாடி ஆந்தக் கூத்தாடும் அடியார்களுக்குப் பணிசெய்வதே மனிதனின் கடமை என்று புகட்டப்பட்டது. கடவுளை, மனிதன், தன் உருவத்திலேயே நெருங்கி அறியக்கூடு மாதலால், அவர் மீதுள்ள உள்ளன்பை, நாயகன் நாயகி காதல் பாவம் கொண்டு வளர்த்து, பக்தர்கள் பாடி அதுபவித்தார்கள். இந்த மனோபாவம் தமிழர்களிடம் தோன்றிப் பரவினது. இதில் ஊறி அபரிமிதமான இசைச்சுவையும் கவிச்சுவையும் பெற்ற பாட்டுக்களைப்பற்றியே முன்னால் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சமய உணர்ச்சி தீவிரமாய் இருந்தபோதிலும் கல்வியும் சமய அறிவும் ஜனங்களிடம் அந்தக் காலத்தில் பரவவில்லை.

படித்தவர்கள் மிகச் சிலரே இருந்தார்கள்;

சமய கோஷம் பள்ளிக்கூடங்களும் ஏட்டுப் புஸ்தகங்களும்

அதிகமாக இல்லாததால் படிப்பை குருமுக

மாகவே பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சமய அறிவைக் கற்றுக்கொள்ளவும் குருக்கள் வேண்டியதாயிற்று. அரசர்கள், சிற்றரசர்கள், பிரபுக்கள், இவர்களின் ஆதரவும் போஷணையுமே கல்விமான்களுக்கு உற்சாகம் கொடுத்தன. சமயப்பற்றால் கல்வியில் ஈடுபட்டு, அதை மதப்பிரசாரத்திற்கு முக்கிய கருவியாகச் சிலர் கருதினார்கள். அதன் காரணத்தால் இவர்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அதிக ஊக்கம் காட்டினார்கள். ஜனங்களுக்குக் கல்வியைப் புகட்டி, அதன்மூலம் சமய பக்தியை உண்டாக்கிச் சமயக் கொள்கைகளை நிலை நிறுத்துவது இயலாத காரியம். அதற்குப் போதிய வசதிகளும் சாதனங்களும் கொஞ்சம் கூட இல்லை. எல்லோரும் கல்விக்கு உரித்தானவர்கள் என்ற தற்கால எண்ணம் அப்போது எழவில்லை. சமயம் நம்பிக்கையால் ஒங்கினதேயொழிய அறிவு மூலம் ஒங்கவில்லை. மதத்தலைவர்கள் பெரும்பான்மையான ஜனங்களைத் தங்கள் தங்கள் மதத்தில் சேர்க்க முயற்சி செய்தார்கள். இதற்குப் பலவித உபாயங்களைத் தேடினார்கள். போரி

லும் புஜவலியிலும் ஆநந்தித்த ஜனங்களுக்குச் சமய உண்மை களைப்பற்றிய தர்க்கங்களும், எதிர்வாதங்களும், வாய்ச்சண்டை களும், கிருந்தாக அளிக்கப்பட்டன. அரசர்களின் ஆதரவில் சைவ வைஷ்ணவங்களின் ஏற்றம், தாழ்வு, இருமதத்தலைவர்களாலும் பண்டிதர்களாலும், சண்டப்பிரசண்டமாய் வாதம் செய்யப்பட்டன; வெற்றியும் தோல்வியும் தீர்மானிக்கப்பட்டன. பரம்பொருளின் தன்மையை இவ்வித வாதங்களால் நிர்ணயிக்க முடியுமென்றும், வாக்குவன்மையில் வல்லவரின் மதந்தான் உண்மையான மதமென்றும் நினைத்தார்கள் போலும்! தகிரவும் சமயக் குழாங்களும் திருச்சபைகளும் ஏற்பட்டன. அடியார்கள் கூட்டங்களும் பஜனை கோஷ்டிகளும் கிராமங்களிலும் பட்டினங்களிலும் கிளம்பின. சங்கீதக் கலையின் முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிட்டினது. கல்வி கற்றிராத ஜனங்களுக்கு இசை நிறைந்த பக்தி ரஸப் பாடல்களையும் இன்ப கானத்தையும் அடிக்கடி கேட்டு அறிய முடிந்தது.

இவ்வித நிகழ்ச்சிகளால் தமிழரிடம் சமுதாய உணர்ச்சியும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியும் தோன்றின. அரசர்களும் தங்கள் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தார் சமுதாய வாழ்வின் கள். போர் வீரர்களின் தீரத்தாலும், அமைச்சு முன்னேற்றம் சர்களின் புத்தி பலத்தாலும், குடிகளின் இராஜபக்தியாலும், அரசர்கள் இராஜ்யபாரத்தை ஆர்வத்துடன் வகித்துவந்தார்கள். அரசாட்சி முறைகளும் திட்டங்களும் அபிவிருத்தி அடைந்தன. செல்வம் செழித்தது. கலைகளும் செழித்தன. நாட்டில் போக்கு வரத்து சாதனங்கள் ஏராளமாக ஏற்படுத்தப்பட்டன; சத்திரங்கள் கட்டப்பட்டன; குளங்கள் வெட்டப்பட்டன. கிராமங்களில் சமுதாய வாழ்வு கட்டுப்பாடுடைய சந்தர்த்துடன் நடைபெற்றது. அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழிலைப் பேணி வந்தார்கள். ஜீவனோபாயமாகச் செய்யும் தொழிலினால் மாத்திரம் சந்தோஷமும் மனோரமமும் ஏற்படாது. ஒரு கொள்கையையோ, இலட்சியத்தையோ, கையாண்டு, தன்னுடைய ஆற்றலையும் புத்தியையும் ஆத்ம சக்தியையும் சுயநல மின்றி உபயோகிப்பதாலேயே உண்மையான இன்பம் மனிதனுக்கு கிளையும். சமயங்களை வலுக்கச் செய்வதிலும், பக்தியைப் பெருக்குவதிலுமே தமிழர் தங்கள் சக்திகளை

அர்ப்பணம், செய்தார்கள். ஒரு இயக்கத்தின் ஜோதியைப் புதிதாய்க் கண்டவர்களும், அதன் கொள்கைகளைப் புதிதாய்க் கைப்பற்றினவர்களும் மட்டிலாத ஊக்கத்துடன் அதை நடத்துவது உலக இயல்பு.

II

மதத் தலைவர்களின் காலட்சேபங்களைக் கேட்கவும், பஜனைகளைச் செய்யவும், ஜனங்கள் திரள் திரளாக அடிக்கடி கூடுவார்கள். அவர்கள் மனத்தில் உதிக்கும் ஆலயங்கள் எழுச்சியை, நம்பிக்கையின் மூலம் ஸ்திரப்படுத்தவது அவசியமாயிற்று. ஆலயங்களே இதற்குத்தகுந்த கருவிகளாக அமைந்தன. தினந்தோறும் ஜனங்கள் கூடி, அவரவர்கள் மதப் பிரிவுகளுக்குத் தகுந்தபடி வகுத்துள்ள ஆசாரங்களைக் கைக்கொண்டு, கடவுளை வணங்க, வசதிகள் செய்யவேண்டியவேலை முக்கியமாயிற்று. இதற்காக ஆங்காங்கு இருந்த சிறுகோவில்கள் பிரம்மாண்டமாக, என்றும் அழியாக் கல்லால், கட்டப்பட்டன. அரசர்கள் இந்த வேலையில் ஈடுபட்டுத் தங்கள் கீர்த்தியை நிலைநாட்டினார்கள். தமிழ் நாட்டில் கோவில்களைக் கட்டி ராத அரசர்களைக் கண்டுபிடிப்பது அரிது. முக்கியமாக, தொண்டமண்டலத்தை மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை வேகு சிறப்புடன் ஆண்ட பல்லவ அரசர்களாலும், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை தென்னிந்தியா முழுவதும் தங்கள் வெற்றிக் கொடியைப் பறக்கச் செய்து, சாம் ராஜ்யத்தை நிலைநாட்டி, அதைப் பெரும் புகழுடன் ஆண்ட சோழவம்ச சக்கரவர்த்திகளாலும், வேறுபல அரசர்களாலும் ஏராளமான கல் கோவில்கள் கட்டப்பட்டன. பல்லவ மன்னர்கள் மலைகளையும் பாறைகளையும் குடைந்து, அதி அற்புதமாய்க் கட்டியிருக்கும் கல் கோவில்களும், அவைகளிலுள்ள பிம்பங்களின் நேர்த்தியும், அழகும் மிகவும் விசேஷமாய்க் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆலயங்கள் விஷயத்தில், அரசரின் ஆவலைவிட பன்மடங்கு ஆற்றலை ஜனங்கள் பெற்றிருந்தார்கள். கோவில்களைக்கட்டுவதும், கோபுரங்களை வானத்தைநோக்கி எழுப்புவதும், மண்டபங்களையும் தெப்பக்குளங்களையும் அமைப்பதும், கடவுளுக்குச் செய்யும் திருப்பணி ஆயின.

கல் தொழிலாளிகளும், சிற்பிகளும், வர்ணவேலைக் கலைஞர்களும், நூற்றுக்கணக்காய்ப் பலவருஷங்களாகப் பாடுபட்டுத் தங்கள் மனங்களை, ஒரே முகமாக நிறுத்தி, ஆலயங்களும் உடல், பொருள், ஆவி, முன்றையும் தியாகம் கலைச்செல்வமும் செய்ததின் பயனே ஒரு கோவில். இவ்விதக் கோவில்கள், முன்னால் குறிப்பிட்டபடி, கல்வில் இழைத்த கம்பீரக் காவியங்கள். ஜனங்களிடம் எழுந்த பக்தி வெள்ளம், பல கலைகளின் ரூபமாக மாறுதல்பெற்று, ஆலயங்களாக உரு மாறியது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோவில்களைப்போலுள்ள மகத்தான கல் கட்டிடங்களை வேறு எந்த நாட்டிலும் பார்க்கமுடியாது. அடிக்கடி பார்த்துப் பழக்கமேற்பட்டதினால் அவைகளின் அதி அற்புதமான தன்மையை மறந்துவிடுகிறோம். பாறைகளிலிருந்து உடைத்து எடுத்து ஒழுங்காக இழைக்கப்பட்டக் கற்களால் அடுக்கப்பட்ட உயர்ந்த மதில்களும், அவைகளின் மீது எழுப்பப்பட்ட கோபுரங்களும், காலத்தின் ஆட்சிக்கு உட்படோம் என்ற இறுமாப்புடன் நிற்கும் கம்பீரத் தோற்றத்தின் மாண்பை மறக்கமுடியுமா? கோவில்களின் தூண்களிலும் முகப்புகளிலும் கோபுரங்களிலும் காணப்படும் நூற்றுக் கணக்கான சிற்ப சித்திரங்களும், சிற்ப விநோதங்களும், சிலைகளும், வர்ணவேலைகளும், எவ்வளவு அளவற்ற கர்பனா ஆர்வத்துடனும் நுட்பமான அழகுடனும் ஜீவசக்தியுடனும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன! மனிதன், தனது சக்திகள் முழுவதையும் ஈச்வரகைங்கரியத்திலேயே செலவழிக்க வேண்டுமென்ற முறையில், தமிழர்கள், தங்கள் கலைஞான சம்பத்தையும் அறிவையும் ஆலயங்களைக் கட்டுவதில் உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். பண்டைக் காலத்தில், தமிழர்களின் கலைவளத்தின் உச்சத்தைத் தமிழ்ச் சங்க ஸ்தாபனத்திலும், சங்க நூல்களிலும் காண்பதைப்போல, இடைக்காலத்தில், அவர்களுடைய கலைவளத்தின் உச்சத்தைக் கல் கோவில் ஸ்தாபனங்களிலும், அவைகளில் நிறுவப்பெற்ற கடவுள்களைப்பற்றிப் பாடப்பட்ட இசைநிறைந்த பக்திரஸப் பாடல்களடங்கிய நூல்களிலுமே காணலாம்.

மதங்களின் ஸ்தாபகர்கள், தங்களுடைய தூய்மையான வாழ்க்கையுடனும், அருள் உணர்ச்சியுடனும், இயற்கையிலேயே பெற்ற ஞான ஒளியுடனும் தங்களுடைய ஆநந்தமயமான

அதுபவத்தைப்பற்றிப் பாடி உற்றவர்களுக்கு பக்தி மார்க்கமும் வழி காட்டினார்கள். அவர்களுடைய முயற் றொழுக்க நெறியும் சியால் பக்திமார்க்க இயக்கம் பலப்பட்டது.

ஒழுக்க நெறியையும் ஞான நெறியையும் கைப் பிடித்து வாழ்கையினின்றும் உய்வு அடைய பெரும்பான்மை யான ஜனங்களுக்கு முடியாது. ஆனால், மதங்கள் செழித்தோங்கி, லௌகிக உலகத்தில் பெரிய சக்தியையும், பூரண ஆதிக்கத்தையும், பெறவேண்டுமானால், அவைகளில், ஜனங்களை ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும். அப்படி ஈடுபடுகிறவர்களின் மனோ நிலைமைக்கும், சக்திக்கும், பக்குவத்திற்கும் தகுந்தவாறு மோட்சமார்க்கத்தை அடைய வழிகள் சொல்ல மதத் தலைவர்கள் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். பக்திமார்க்கத்திற்கு விசேஷ ஏற்றத்தைக் கொடுத்தே மதத் தலைவர்கள் இந்தக் கடமையைச் செலுத்தினார்கள். பக்தி இயக்கத்தினால் சமய உணர்ச்சியும் ஆரவாரமும் அபரிமிதமாகப் பரவியபோதிலும், அந்த இயக்கத்திற்கு பலஹீனமான ஒரு அம் சமும் இருந்தது. பக்தி இயக்கம் சிற்சில காலங்களில் தான் சக்தி யுடன் தோன்றலாமே யொழிய என்றும் நிலைத்திராது. ஏனென் றால், அதன் சக்தி பாமர ஜனத்தொகுதிகளின் மனோபாவத்தி னின்றும் எழுகிறது. ஜனக்கூட்டங்களின் மனத்தில் எழும் கிளர்ச்சி, நிலைத்து ஒரே தன்மையுடன் இருக்க முடியாது. தவிர வும், பக்திமார்க்கப் பெருக்கினால், ஒழுக்க நெறிக்கு அளிக்கப்பட்ட ஏற்றம், அவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ, ஜனங்களின் மனத் தில் குறைந்துகொண்டே வந்தது. கடவுளுக்கு மனிதன் செய்ய வேண்டிய கடமை போற்றப்பட்டதே யொழிய, மனிதன், மனித னுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை, அவ்வளவு விசேஷமாகப் போற் றப்படவில்லை. உண்மையான கடவுள் பக்திக்கும், மனிதனின் ஒழுக்க வாழ்க்கைக்கும் சமுதாயக் கடமைகளுக்கும், இருக்கும் சம்பந்தம் தெளிவாய்க் காட்டப்படவில்லை.

பரம் பொருளை மானவீகமாக உருப்படுத்த ஜனங்களால் முடியாது. ஆகையால் அதற்கு ரூபமும் நாமமும் குணங்களும் கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. விக்கர ஆராதனை மனிதன் கடவுளைத் தன்னுடைய ரூபத்திலே யும் ஆகமங்களும் யே அறிவது இயல்பு. பிம்பங்கள் மூலம் கட வுள் பாமர ஜனங்களுக்கு அறிமுகம் செய்யப்

பட்டார். இதனால் ஷிக்ரக ஆராதனை வலுத்து, நாடெங்கும் பரவியது. ஷிக்ரகங்களை கல்லிலோ அல்லது உலோகங்களிலோ செய்து அவைகளிடம் மூர்த்தியை ஆவாகனம் செய்ததற்கப்புறம், அவைகடவுள்களாக வணங்கப்பட்டன. ஷிக்ரகங்களில் ஈச்வரனை ஆயிர்ப்பாவம் செய்வதற்குண்டான முறைகள் பிறந்தன. இந்த முறைகள் ஜனங்களின் மனத்தில் ஒரு ஆழ்ந்த பயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய தன்மையைப் பெற்றவைகளாயிருந்தன. இதனால் மந்திர சாஸ்திரங்களும் ஆகமங்களும் தோன்றி, முக்யஸ்தானத்தை அடைந்தன. அவைகளில் கண்டமுறைகள் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, நித்தியப்படி பூஜை சம்பந்தமான வழிபாட்டுத் திட்டங்களும், அநுஷ்டான முறைகளும் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் ஷிக்ரக ஆராதனை மிகப்புராநன காலத்திலிருந்தே இருந்திருக்கிறது. சமய குரவர்கள் காலத்தில் அது வலிமைபெற்று நிலைத்திருந்தது. இருந்தபோதிலும், பிற்காலத்தில் தான், ஷிக்ரக ஆராதனையைப்பற்றிய சூக்ஷ்மங்களும் தத்துவங்களும் மந்திர ரூபமாயும் சாஸ்திரங்கள் மூலமாயும் பலப்பட்டு, அவைகளின் ஆதிக்கம் நாடெங்கும் செழித்து, ஷிக்ரகங்களைத் தவிர வேறு மூலமாய்க் கடவுளை வழிபடலாமென்ற உணர்ச்சி மறைந்தது. ஞான மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர்களும், முற்றுந் துறந்தவர்களுக்கூட ஆலய வழிபாட்டைக் கைவிடவில்லை.

கோஷில்கள் பிரம்மாண்டமாய் இயற்றப்படுவதற்கு ஷிக்ரக ஆராதனை மூலகாரணமாயிருந்தது. அதனாலேயே சிற்ப சாஸ்திரம் வளர்ந்து அதி உன்னதமான சிற்ப்பை ஷிக்ரக ஆராதனை அடைந்தது. ஷிக்ரகங்களைப் பலவித ரூபங்களிலும் சிற்பமும் லும் பாவங்களிலும், சிற்பிகள், கற்பனைத்திறத்துடனும், நுண்ணிய அணி அலங்காரங்களுடனும் அமைத்திருக்கும் முறைகள் அதிக அற்புதமாய் இருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டுச் சைவ, வைஷ்ணவக் கோஷில்களில், அபூர்வத்திறமையுடனும், உள்ளக்களிப்பின் அளவற்ற சக்தியுடனும், செய்த ஷிக்ரகங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் மலிந்திருந்தபோதிலும், அவைகளில் தலைசிறந்து விளங்குவது, தில்லை நடராஜமூர்த்தியின் ஷிக்ரகமே. தமிழர்களின் சிற்ப வலிமையெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்து திரண்டு, ஒரே உருவெடுத்தாற்போலுள்ள இந்த பிம்பம், சித்திபேஸரின் ஆநந்த நடன கோலாகலத்தின் திவ்ய ஜோதியை

யும், தெய்வீக ஆற்றலையும், எப்போதும். வீசிக்குகாண்டிருக்கும் மாண்பை உடையது. இவ்விதக் கலைச்சின்னங்களை எளிதில் ஆக்கக்கூடிய ஆற்றலைப்பெற்ற மக்களின் மதப்பற்றின் தீவிரசக்தியைப் போற்றாமலிருக்க முடியாது.

சைவமும் வைஷ்ணவமும் நாளடைவில் ஒங்கவே, சமணமும் (பௌத்தமும்) சூன்றின. மத விஷயங்களில் ஜனங்கள் காட்டின ஊக்கத்தையும் ஆத்திர மனப்பான்மையையும், சமய வேறுபாடு சாஸ்வதமாய் நிலை நிறுத்தி அவைகளைப் பண்கள் படுத்த, மதத் தலைவர்கள் முயன்றார்கள். சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் வித்தியாசங்கள் அதிகப்பட்டுக்கொண்டேபோய், விரோதத்தில் முடிந்தன. இரண்டு மதங்களின் தலைவர்களும் தங்கள் தங்கள் மதத்தின் ஏற்றத்தை வற்புறுத்தி, மற்றதைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினார்கள். மத வேறுபாடுகளைப்பற்றி வாதங்கள் தோன்றின. பரம் பொருளின் ரூப நாமங்களைப் பற்றியுள்ள வித்தியாசங்களுடன், ஆகம முறைகள், வழிபாட்டு முறைகள், மதச்சின்னங்களின் தன்மை, இவைகளைப்பற்றியும் வித்தியாசங்கள் அதிகரித்தன. இந்த வித்தியாசங்கள் இன்று வரையிலும் நிலைத்து உறைந்திருக்கின்றன. இருந்தபோதிலும், இரண்டு மதங்களும் வைதிக மதங்கள்; வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் ஆகமங்களையும் பிரமாணமாகக் கொண்ட மதங்களே.

மத வித்தியாசங்கள் கல்விப் பெருக்கினால் அதிகப்பட்டன வென்று சொல்லலாம். மதஸ்தாபகர்களின் காலத்திற்குப் பின்னால் தமிழரிடம் கல்விபெருகிறது. காலத்தின் தத்துவ சாஸ்திரங் இயற்கையும், வடநாட்டு நாகரிகத்தின் மோதுகளின் எழுச்சி தலும், சமஸ்கிருதக் கல்வியின் கலப்பும், இதற்கு முக்கிய காரணங்களாயிருந்தன. மதத்தில் அதிகப் பற்றுடையவர்கள் கல்வியில் ஈடுபட்டதின் பயனாக, முறையான தத்துவ சாஸ்திரங்கள் பிறந்தன. பிரபஞ்சத்தின் தன்மையைப்பற்றியும் பாரமார்த்திக விஷயங்களைப்பற்றியும், மதத் தலைவர்கள், புத்தியுக்கி பூர்வமாக ஆராய்ச்சிகள் செய்தார்கள். இவ்வித ஆராய்ச்சியின் பயனாக அவர்கள் சில முதனூல்களுக்கு பாஷ்யங்களைச் செய்தார்கள். தம்முடைய ஞான வளத்தாலும், கூர்மையான அறிவாலும், சங்கரர் பரம்ம சூத்ரங்கள் முதலிய

நூல்களுக்கு எழுதிய பாவ்யுங்களில் வைதிக மதங்களுக்குப் பெருத்த ஏற்றத்தை அளித்தும், சமண பௌத்தக் கொள்கைகளைப் பலமாகத் தாக்கி உடைத்தும், அத்வைத தத்துவத்தின் மகிமையை நிலைநாட்டியும், திகழ்ந்தார். அவருக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னால் தோன்றின வைஷ்ணவ மதாசாரியரான இராமானுஜர், தமது முப்பாட்டனும் குருவுமாகிய ஆளவந்தாரின் ஆணையாகக்கருதி, வைஷ்ணவ மதத்திற்குத் தனி வேதாந்த தத்துவ சிகரமாக, ப்ரம்ம சூத்ரங்களுக்கு ஒரு பாவ்யம் செய்து, விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைகளை விளக்கினார். சைவர்கள் இதற்குப் பின்வாங்கவில்லை. அநேகமாக அக்காலத்திலேயே, சைவசித்தாந்தமும் ஒரு தனிப்பட்ட தத்துவ முறையாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய சிவஞானபோதமும், அவருடைய சிஷ்யரான அருள்நந்தி சிவாசாரியார் இயற்றிய சிவஞானசித்தியாரும் சைவ சித்தாந்தத்தை ஒரு தனித்தத்துவ முறையாக ஆக்கின. ஒரிரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னால் மாத்வாசாரியார் த்வைத தத்துவத்தை ஸ்தாபகம் செய்தார்; ஆனால், இது தமிழ்நாட்டிற்கு வெளியில் நடந்த நிகழ்ச்சி. அத்வைதமும், விசிஷ்டாத்வைதமும், த்வைதமும், ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு சமஸ்கிருத நூல்களே மூலாதாரமாயிருக்கின்றன. சைவ சித்தாந்தத்திற்கும் சமஸ்கிருதத்தில் மூல நூல்கள் இருந்தபோதிலும், அதற்கும் மேலே கூறிய தத்துவக் கோட்பாடுகளுக்கும், நெருங்கிய சம்பந்தம் இருப்பதாகக் கருதமுடியாது. மத வேறுபாடுகளை வலுக்கச் செய்ய, வெவ்வேறு தத்துவ ஞான முறைகள் அதுசரணையாயிருந்தன.

III

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. காலவரை அளவுகளை உத்தேசமாயாவது நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தமிழ் காலவரை மூர்களின் கலைப்பெருக்கில், சரித்திரங்களும் அளவுகள் சரித்திர உணர்ச்சியும் இல்லாமையே பெருத்த குறைகளாகும். இதனால் தமிழ்நாட்டின் சரித்திரத்தில் அநேக முக்கியமான சம்பவங்களுக்கும், இயக்கங்களுக்கும், திட்டமாகக் காலத்தைக் குறிப்பிடுவது முடியாமலிருக்கிறது. அநேக கீர்த்தி வாய்ந்த இலக்கியங்களுக்கும் சமயத்

தலைவர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் காலவரை அளவை வகுக்க முடியவில்லை. இந்த ஆராய்ச்சியில் பண்டைக்காலம், இடைக்காலம், பிற்காலம் என்று மூன்று சொற்றொடர்கள் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பண்டைக்காலம் என்பது கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலத்தையும், இடைக்காலம் என்பது கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தையும், பிற்காலம் என்பது அதிலிருந்து கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தையும், உத்தேசமாகக் குறிக்கும்.

தமிழர்களின் கலைவாழ்க்கையில், பண்டைக்காலத்தில் இயற்கையின்மீது அவர்களுக்குள்ள ஆநந்தத்தையும், ஆச்சரியத்தையும், ஒருவித பயத்தையும், இடைக்காலத்தில் அவர்களுடைய மன உணர்ச்சியையும் கற்பனைத் தன்மையையும், இசைச்செல்வத்தையும், பிற்காலத்தில் அவர்களுடைய கல்வி பலத்தையுமே முக்கியமாகப் பார்க்கலாம். இதற்கப்புறம் அவர்களின் கலைவாழ்க்கை மெள்ள மெள்ளக் குன்றியது.

வடமொழி நாயகன் தென்னோக்கி வந்து, தமிழ் அணங்கைக் காதுவித்து, அவளைத் தன்வயமாக்கி அடையத்தவம் புரிந்த போது, அவ்வரசி முதலில் பிணக்குற்று, வடமொழிக் கலை கன்னிவாழ்வில் அவாப்பெற்று, வேற்று மன்களின் கலப்பு னனைப் புறக்கணித்துப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின், மனப்பான்மையில் மாறுதல் பெற்று, அவனுடன் கலந்தாள். தமிழ் நாட்டில் ஆரியர்களின் நாகரிகமும், கலைகளும், தமிழர்களின் நாகரிகத்துடனும், கலைகளுடனும், இடைக்காலத்தின் முடிவில் கலந்தன. இதற்கு முன்னால் செழித்தோங்கிய பல்லவ மன்னர்கள், ஆரியக்கலைகளையே பெரும்பாலும் ஆதரித்து, ஆட்சியிலும் வடநாட்டு முறைகளையே அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். பல்லவர்களுடைய இராஜ்யம், அதன் உச்சத்தில் காவேரிவரை எட்டியிருந்தது. அவர்கள் காலத்தில் தான் சைவ, வைஷ்ணவ மதஸ்தாபகர்கள் தோன்றினார்கள். தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் ஆரிய நாகரிகம் மெள்ள மெள்ளப் புகுந்து, பல்லவர்களுடைய சாம்ராஜ்யம் முற்றுப்பெற்று சோழர்களுடைய ஏகாதிபত্যம் ஆரம்பித்த காலத்தில், நாடெங்கும் பரவி வலுத்தது.

தங்கள் சமுதாய வாழ்வும், கல்வியும், கலைகளும், சக்தியுடையனவாயிருந்ததால், தமிழர்கள் இலகுவாயும் பரிபூரணமாயும் வடநாட்டுக் கலைகளை ஆகருஷித்துக் கொண்டார்கள். இதன் பயனாக, தமிழரின் இலக்கிய வளர்ச்சி சமஸ்கிருத பாஷையைப் பின் பற்றியே நின்றது. காவ்யங்களும் இலக்கியங்களும் தத்துவ சாஸ்திரங்களும் தமிழில் வடமொழியிலிருந்தவாறு செய்யப்பட்டன. தமிழ்மொழி ஆயிரக்கணக்கான சமஸ்கிருதப் பதங்களைத் தன்வயமாக்கிக்கொண்டது. சமஸ்கிருதக் கலப்பினால், தமிழ் இலக்கியங்களும் கலைகளும் ஒரு நூதன சக்தியையும் பரந்த தன்மையையும், அழிவிலாச் செல்வத்தையும் பெற்றன. இதன் காரணமாக, இலக்கிய வெள்ளம் கல்வி ஊற்றிலிருந்து பெருகி, தத்துவ சாஸ்திரங்களாகவும், காவ்யங்களாகவும், இரண்டு பிரிவுகளாய்ப் பாய்ந்தது. மதங்களை வேறுபடுத்தி நிலை நிறுத்துவதற்காகத் தத்துவ சாஸ்திரங்கள் உபயோகப் படுத்தப்பட்ட விஷயம் முன்னால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சைவசித்தாந்தத்தின் வித்துக்கள் இடைக்கால நூல்களிலே சிதறுண்டு கிடந்த போதிலும், பிற்காலத்தில்தான், அவைகளிலிருந்து முனைகள் தோன்றி, செடிகளாய் வளர்ந்தன. தத்துவ சாஸ்திரங்களைவிட, பிற்காலத்தில் தமிழர்களிடம் பிறந்த காவ்யங்களே, அவர்களுடைய கலைச்செல்வத்தைப் பெருக்கின.

பண்டைக்காலத்திலேயே தமிழர், பாரத, இராமாயணக்கதைகளைக் கர்ண பரம்பரையாய் அறிந்திருந்தபோதிலும், வடநாட்டு நாகரிகமும் கல்வியும் அவர்களிடம் ஆதிக்கம் பெற்றபின்பே, அவை, தமிழில் பெருங் காவ்யங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தன. இடைக்கால இலக்கியச் செல்வம் சோழ வம்ச சக்கரவர்த்திகளின் ஆதிக்கம் தென் இந்தியா முழுவதும் இருந்த காலத்தில், தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் இன்பமும் ஆர்வமும் கரைகடந்து பெருகி, அவைகளின் பயனாக தமிழ் இலக்கியங்களும் கலைகளும் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒங்கி உன்னத நிலைமையை அடைந்தன. தமிழருக்கு என்றும் அழியாப் பிராஜிதமாய்த் திகழும் கம்பரின் இராமாயணம் இந்தக்காலத்தில் தான் தோன்றியது. இந்தக்காவ்யத்தின் சிறப்பைத் தமிழர்கள் நன்கு அறிவார்கள். அது உலகிலுள்ள மிகப் பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்று;

பரதகண்டத்தில் இமயமலை நிற்பதுபோல், தமிழ் இலக்கிய உலகில் கம்பரின் காவ்யம் நிற்கின்றது. அதே, பிற்காலத்தில் தமிழரின் கலைவளத்தின் உச்சமாயிருக்கிறது. சற்றுப் பின்னால், வில்லிபுத்தூராரின் பாரதமும் பிறந்தது. பெரிய புராணம், கந்த புராணம் போன்ற மதநூல்களும் காவ்யங்களாக ஆக்கப்பட்டன. நளவெண்பாவைச் செய்த புகழேந்திப்புலவரும் ஒட்டக்கூத்தரும் வேறு கவிஞர்கள் பலரும் இருந்தார்கள்.

தத்துவ நூல்களும், தர்க்க சாஸ்திரங்களும், வாதாடும் வாசகங்களும் மதப்பற்றுடைய கல்விமான்களின் ஆர்வத்தால் எண்ணிறந்து உண்டாயின. அருளும் இசை மடங்களின் யும் சமைத்த மத உணர்ச்சி குன்றத் தொடங்கியது. தத்துவக் கொள்கைகளுக்கும் வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் மதாசாரங்களுக்கும் மதிப்பு அதிகரித்தது. இவைகள் மூலம் மதங்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தின. இவைகளின் செல்வாக்குக் குறையாமலிருப்பதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள் தேடப்பட்டன. சைவத்திற்குப் பேராதரவு அளித்த சோழ மன்னர்களின் சாம்ராஜ்யம் குறைவுபட ஆரம்பித்தது. அரசர்களின் ஆதரவால் என்றும் மதங்கள் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை குறைந்தது. மதாசாரங்களை ஆட்சி செய்யவும், தத்துவஞானத்தை வளர்த்து ஜனங்களுக்குப் போதிக்கவும், அரச வம்சங்களின் மாறுதலால் மதங்களுக்கு ஆதரவு குறையாமலிருக்கவும், மடங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. சைவத்திற்கும் வைஷ்ணவத்திற்கும் மடங்கள் ஏற்பட்டன. வைஷ்ணவ மதத்தை நிலைநிறுத்த, இராமானுஜர் எழுபத்திரான்கு ஆச்சாரிய பீடங்களை ஏற்படுத்தினதாகச் சரித்திரம் கூறுகிறது. மடங்களின் ஆட்சி, முதிர்ந்த சந்நியாசிகள் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அரசர்களும் பிரபுக்களும் சொத்துக்களை மடங்களுக்குக் கொடுத்து உதவினார்கள். மடாதிபதிகள் சிலகாலம்வரை மதங்களைப் பரப்புவதற்கு வேண்டிய நட்படிக்கைகளை ஊக்கத்துடன் எடுத்தார்கள். மடங்கள் இன்றியமையாத மதஸ்தாபனங்களாய்க் கொஞ்ச காலம் திகழ்ந்தன. கோவில்களின் நிர்வாகமும் மடாதிபதிகள் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

சுமார் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழ வம்ச சக்கரவர்த்திகளின் அதிகாரம் குறைந்து, அவர்களுடைய

தமிழ் நாட்டின்
இராஜ்ய
நிலைமை

ஏகாதிபत्यம் சிதறுண்ட காலத்தில், தமிழ் நாட்டின் புகழ் குறைய ஆரம்பித்தது. நாட்டில் பிளவுகளும் அமைதியற்ற நிலைமையும் ஏற்பட்டன. சோழர்களுக்குப் பின்னால் சொற்பகாலம் வரை சில பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் பழைய குலக் கீர்த்தியுடன் மதுரையில் ஆண்டார்கள். தூதிர்ப்பட்டத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பாண்டிய வம்சத்தின் ஆட்சி நாறு வருஷங்களுக்குள்ளேயே முடிவு பெற்றது.

வட இந்தியாவிலிருந்து முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பு பெரும் ஆரவாரத்துடன் கிளம்பியது. அலாவுத்தீனின் சேனாதிபதியாகிய மலிக்காபர் தெற்கே படையெடுத்துவந்து, ஏராளமான பணத்தைக் கொள்ளையடித்ததுமன்றி, நாட்டை தவம்சம் செய்துவிட்டும் போனான். முஸ்லிம் சைன்யங்களும் பின்னால் நிறுத்தப்பட்டன. தமிழ் நாட்டரசர்களின் வலிமை குறைந்துவிட்டது. பாண்டிய மன்னர்கள் தெற்கே ஓடினர். பின்னால், மகமது துக்லாக் மறுமுறையும் படையெடுத்து வந்து மதுரையில் தனது சைன்யங்களை வைத்துவிட்டுச் சென்றான். சொற்பகாலம் மதுரையில் முஸ்லிம்களின் ஆட்சி நடைபெற்றது. மலிக்காபர் நிறுத்தின முஸ்லிம் சைன்யங்களைக் கேரள அரசன் ரகிவர்மகுலசேகரன் தாக்கித் தூரத்தினான். முஸ்லிம்களைத் தெற்கே மீண்டும் வரவொட்டாதபடி வடக்கேயுள்ள ஹோய்சால, காகதீய மன்னர்கள் வீரத்துடன் தடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஹோய்சால மன்னனாகிய வீரபல்லாலன் மதுரையிலிருந்த முஸ்லிம்களைத் தூரத்தப் படையெடுத்து வந்தான். திருச்சிப் பக்கம் நடந்த சமரில் மாண்டான். இருந்தபோதிலும், பின்னால் அவன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த வீரனாகிய குமார கம்பனன் தெற்கே யிருந்த முஸ்லிம் சைன்யங்களைத் தோற்கடித்து மதுரையைக் கைப்பற்றினான்.

இந்தக்காலத்தில், பெரும் சக்திவாய்ந்த முஸ்லிம்களின் படையெடுப்பால் தென்னாட்டு இந்து அரசர்கள் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது விஜயநகரம் மன்னர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களின் சார்பாக வே குமார கம்பனன் மதுரையை முஸ்லிம்களிடமிருந்து கைப்பற்றி, அங்கே விஜயநகரத்

விஜயநகரத்தின்
எழுச்சி

தின் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தினான். விஜயநகரம், இந்து ஏகாதிபத்யமாகவே தோன்றி, பெரும் கீர்த்தியுடன் வளர்ந்து, இரண்டு நூற்றாண்டுகள் வரை வீரத்துடனும் புகழுடனும் திகழ்ந்தது. முஸ்லிம்கள் வந்துவிட்டதால் சைவம், வைஷ்ணவம், சமணம், பௌத்தம், என்ற மத வேறுபாட்டுணர்ச்சி மறைந்தது. இந்த மதங்களெல்லாம் ஒரே நாகரிகத்திலிருந்து பிறந்தனவென்றும், அவைகள் இந்து சமுதாயத்திற்குள் அடங்குமென்றும் எண்ணம் எழுந்தது. முஸ்லிம் ஆட்சியால் தென்னிந்தியாவின் நாகரிகத்திற்கும், கலைகளுக்கும் மகத்தான ஹானி ஏற்படுமென்ற பயம் இந்து மன்னர்களுக்குத் தோன்றியது. முஸ்லிம் மன்னர்களின் கொடூரத்திலிருந்து இந்து நாகரிகத்தைப் பாதுகாக்கவே, விஜயநகர் ஏகாதிபத்யம் தனது முழு பலத்தையும் உபயோகப் படுத்தினது. இதற்காக, விஜயநகரத்தின் ஏகாதிபத்யம், பல இராஜதானிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொன்றும் வீரம்பொருந்திய இராஜப்பிரதிநிதிகள் கையில் அரசாட்சிக்காக ஒப்படைக்கப்பட்டது. விஜயநகர் அரசர்கள் சைன்யங்களைச் சேகரித்துப் பலப்படுத்தி, முஸ்லிம்களைத் தாக்க யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாய் இருந்தார்கள். பல யுத்தங்களில் விஜயநகர் மன்னர்கள் முஸ்லிம்களைத் தோற்கடித்தார்கள். பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் விஜயநகரம், கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆட்சியில் மகோன்னத நிலைமையை அடைந்திருந்தது. சமர் செய்யும் வீரத்திலும், அரசாட்சியை நடத்தும் திறமையிலும், மதங்களையும் கலைகளையும் காப்பாற்றும் ஆர்வத்திலும், சிற்றரசர்களை நடத்தும் கணியத்திலும், கிருஷ்ணதேவராயரைப்பால் தென்னிந்திய சரித்திரத்தில் சக்கரவர்த்திகளைக் காண்பது அரிது.

தமிழ் நாடும் விஜயநகரின் ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இருந்தது. விஜயநகரின் நாயக்க இராஜப்பிரதிநிதிகள் மதுரையிலும் தஞ்சையிலும் ஆண்டார்கள். அரசாட்சிமுறைகள் எல்லாம் முன்னால் பாண்டியர்கள் சோழர்கள் காலத்தில் இருந்தபடியே நடைபெற்றன. ஏகாதிபத்தியத்திற்குக் கப் தமிழ் நாட்டின் பம் கட்டப்பட்டது. விஜயநகர் சக்கரவர்த்தி பிற்கால நிலைமை கள் அரசாட்சியை மேல் பார்வையிட்டுக் கொண்டும், இராஜப்பிரதிநிதிகள் தவறுகள் செய்தகாலையில் தலையிட்டுக்கொண்டும், இருந்தார்கள். மதுரை

யில் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகள் விஜயநகரின் பிரதிநிதிகளாக நாயக்க மன்னர்கள் சிறப்புடனும் கீர்த்தியுடனும் ஆண்டார்கள். தலைக்கோட்டைச் சண்டைக்குப்பின் விஜயநகர் ஏகாதிபத்தியத்தின் வலி குறையவே, இவர்கள் சுதந்தர மன்னர்களானார்கள். சுமார் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம்வரை, நாயக்கர்கள் மதுரையில் ஆண்டார்கள். அப்புறம் மதுரை, மீனாக்கி இராணியின் கீழ் இருக்கும்போது, ஆர்க்காடு நவாப்பின் பிரதிநிதியாக வந்த சந்தாசாகிபை அவள் நம்பி, அவனுக்கு இடம் கொடுக்கவே, அவன் பெருத்த துரோகம் செய்து மதுரை இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றினான். தஞ்சாவூரில் நாயக்கர்களுக்குப் பின், கொஞ்சகாலம் மராத்திய மன்னர்கள் அரசாட்சி செய்தார்கள். நாயக்க மன்னர்கள் காலத்திலேயே ஐரோப்பாவிலிருந்து போர்ச்சுகீஸ், டச்சுக்காரர்கள், இவர்கள் கியாபாரத்திற்குத்தென் இந்தியாவிடமிருந்து வந்து சமுத்திரக்கரையோரம் இருக்கும் பிரதேசத்தில் குடியேறி, கிறிஸ்துவ மதத்தையும், பல இடையூறுகளுக்கிடையே பரப்பி, தங்களுடைய நிலைமையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இவர்களைப் பின்பற்றி பிரஞ்சுக்காரரும், பிரிட்டிஷாரும் கியாபார மோகத்தால் வந்து குடியேறினார்கள். நாட்டின் கீர்கேடான நிலைமையைப் பார்த்து அரசாட்சி ஸ்தாபனத்திற்கும் முயற்சிகள் செய்தார்கள். உள் நாட்டு மன்னர்களின் சண்டைகளில் கலந்து கொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாட்டைக் கைப்பற்றினார்கள். அதிர்ஷ்டச் சீட்டு பிரிட்டிஷாருக்கு விழுந்தது கடைசியாக, கர்னாடக நவாப்பின் திறமைக்குறைவால் தமிழ்நாடு பிரிட்டிஷ் கியாபாரக் கும்பினியாரிடம் வந்தது. அவர்கள், வீரத்துடன் பல சமர்களில் தங்களை எதிர்த்த பாளையக்காரர்களை அடக்கித் தங்களுடைய அரசாட்சியை நிலைநிறுத்தினார்கள்.

நாட்டின் இராஜ்ய நிலைமை மேற்கூறியவாறு இருந்ததினால் பொதுவாக மத அபிவிருத்தியும் கலைகள் அபிவிருத்தியும் குறைய ஆரம்பித்தன. சோழ வம்ச மன்னர்களின் கலைவாழ்வின் காலத்துடன் தமிழரின் கலைவளப் பெருக்கணீணம் கின் ஊற்று வற்ற ஆரம்பித்தது. பெருத்த விசையால் தள்ளப்பட்டு, அதி வேகத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு வண்டி, அந்த விசை நிறுத்தப்பட்ட பிறகும், கொஞ்சதூரம் ஓடிவிட்டுத்தான் அசைவற்று நிற்பதைப்

போல, தமிழர்களின் கலைவாழ்வின் நிலைமை ஆயிற்று. கலைகளை ஆதரித்துப் பேணின அரசாங்கரின் முயற்சிகளும் காலமும் சைந்ரியங்களைச் சேர்த்து நாட்டைக் காப்பதிலேயே செலவாயின. ஆட்சி முறைகள் முன்போலவே நடைபெற்றபோதிலும் தீர்வைகளின் பளு அதிகமாயிற்று. இருந்தபோதிலும், இந்து சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடுகளைப் பலப்படுத்தி, அதன் நாகரிகமும் கலைகளும் முஸ்லிம்களால் பங்கப்பட்டு உடையாவண்ணம், ஹிஜ்ய நகரம் மன்னர்கள் பாதுகாத்துவந்தார்கள். எல்லா மதத்தினர்களுக்கும் அவர்கள் ஆதரவு காட்டி, ஐக்கேடடைந்த கோவில் களைப் பழுதுபார்த்தார்கள். வேதங்கள் மறைந்துபோகாவண்ணம் ஏடுகள் பந்தோபஸ்து செய்யப்பட்டதுமன்றி, ஹிஜ்ய நகர் மன்னர்களின் ஆதரவால், அவர்களுக்குப் போர்த் தலைவராயும் பேரமைச்சராயுமிருந்த சாயனர் வேதங்களுக்கு உரை எழுதி, ஆரியக் கலை நூனத்தை அபிவிருத்தி செய்தார்.

மதபரிபாலனம் மடங்கள் வசம் இருந்தது. மடங்களின் ஏற்றம் நாளடையில் குறைந்தது. உண்மையான சமய உணர்ச்சியும் நூன ஒளியுமில்லாத சந்ரியாசிகள் மடாதிபதிகள் ஸ்தானங்களைப் பெற்றார்கள். வெறும்படாடோபங்களும் வீண் சமய வாழ்வின் டம்பங்களுமே மடங்களில் பெருகிக்குடி கூடினம் கொண்டன. சமார் பதினாந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் மதங்களின் உண்மை. ஒளி மங்கலானது. கலைகளும் மங்கின. மதவாழ்வில் வெளிப் படையாக ஆரவாரம் குறையவில்லை; ஆனால், அதன் உயிர் போய் விட்டது. தத்துவக் கல்வி மிகுந்த மதாசாரியர்கள் வேதாந்த தேசிகர் முதலியவர்கள் வைஷ்ணவத்திலும், சற்றுப் பின்னால் அப்பய தீக்ஷதர், சிவநூன முனிவர் போன்றவர்கள் சைவத்திலும், தோன்றிப் பல கிரந்தங்களை இயற்றினார்கள். தாயுமானஸ்வாமிகள் குமரகுருபரர் முதலிய சமயப் பற்று மிகுந்த கவிகளும், வேறு கவிஞர்களும், சமீபகாலத்தில் இசைத் தோத்திரங்களை மலை மலையாகக் குவித்த இராமலிங்கஸ்வாமியும் தோன்றினார்கள். கடவுள் மீது அளவற்ற பக்தி கொண்டு இசைச்சுவை நிரம்பிய பாடல்களை அவர்கள் இயற்றினார்கள். ஆனால், அவைகளில் நூதன ஆர்வமும் ஜீவசக்தியும் இல்லை; பழைய துறைகளிலேயே கற்பனையையும் மனோபாவத்தையும் செலுத்தி, பழைய பல்லவிகளையே பாடினார்

கள். சமுதாய வாழ்வில் இன்பமும் ஆர்வமும் ருசியுமில்லாததால், கவிஞர்கள் இவைகளைப் பிழிந்தெடுத்து தங்களுடைய இலக்கியங்களுக்கு உயிர் கொடுக்க முடியவில்லை. தமிழரின் வாழ்வில் தோன்றிய சுழிணைத்தன்மை தமிழ் இலக்கியங்களையும் கலைகளையும் கவ்வியது.

பரந்த ஒழுக்க நெறி தமிழர்களின் வாழ்விலிருந்து பெரும் பான்மையாக அகன்றது. ஒழுக்க நூல்களெல்லாம் அநேகமாகப்

பண்டைக்கால இறுதியில் தோன்றின. சம
ஒழுக்கத்தின் யங்கள் பின்னால் வளர்ந்து முதிர்ந்தவுடன்,
சுழிணைம் ஒழுக்கத்தின் முக்கியமும் அவசியமும் வற்பு
றுத்தப் படவில்லை. கடவுள் மீது பக்தி பாராட்

டுவதற்கும், சமய வழிபாட்டு முறைகளுக்கும், மதத்தைத் தழுவின ஆசாரங்களுக்குமே ஏற்றம் இருந்தது. இவைகளை ஒழுக்கத்தில் லாதவர்கள் கூட எளிதில் கைக்கொள்ளக் கூடும். உண்மையான ஒழுக்கம், மதத்திற்கு அஸ்திவாரமென்று கருதப்படவில்லை. ஆங்காங்கே சிற்சில நூல்களில் ஒழுக்கத்தைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், சமார் கடந்த பதினைந்து நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழர்களின் வாழ்வில், உண்மையான ஒழுக்க நெறி இன்றியமையாத தென்றும், முக்தியடைவதற்கு அது அவசியமென்றும், வற்புறுத்தப் படவில்லை. எவ்வளவு ஒழுக்க மின்மை இருப்பினும், ஒருவன் எவ்வளவு பாவத்தைச் செய்தாலும், கடவுள் மீது பக்தி காட்டி, அவர் அருளைப் பெற்று விட்டால், உய்யலாமென்ற கொள்கை ஒழுக்க நெறியின் ஏற்றத்தைத் தாழ்த்தியது. கடவுளின் அருளைப் பெற தீவிரபக்தி அவசியமே யொழிய ஒழுக்கம் அவசிய மில்லை யென்ற பாடத்தையே மதம் புகட்டினது. அநேக பக்தர்களின் சரித்திரங்களிலிருந்து இது நன்றாய்ப் புலப்படுகிறது. மதங்களும் மதத்தலைவர்களும் நூல்வழக்காக, அன்பே ஈசுவரனென்றும், அன்பு அவசியமென்றும், வற்புறுத்தின போதிலும் அக்குணத்தை அவர்கள் உலக வழக்கில் மிகுதியாக வளர்க்கவில்லை. அன்பு, மதப்பற்றுக்கும் பக்தர்களுக்கும் உரியது என்ற குறுகிய எண்ணத்தை அவர்கள் கைக்கொண்டார்கள். ஒருவன், தன்னுடைய மதம், இனம், ஜாதி இவைகளைச் சேர்ந்தவர்களைத் தவிர, மற்றவர்களிடம் காட்டும் உள்ளன்பினாலேயே அவனது கனிந்த ஒழுக்கத்தின் தன்மையும் உயர்வும் விளங்கும்.

மதாசாரங்களுக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் கீழ்ப்படிதல் ஒழுக்கமென்று நினைப்பது தவறு. தமிழ்நாட்டில் சமணர்களும் பௌத்தர்களும் ஒழுக்கநெறியைப் பரப்பியதுபோல், சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களும் பரப்பவில்லை. ஒழுக்கத்தைவிடக் கடவுள்வழிபாடும் பக்தியும் உயர்ந்தனவேன்றும், உயரிய மார்க்கத்தை அறிந்தவர்கள் தாழ்ந்த மார்க்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்றும், மதப்பற்றுடையவர்கள் பதில் சொல்லக்கூடும். ஆனால் இந்த வாதம் தற்காலத்தில் செல்லாக்காச ஆகும். ஒழுக்கநெறியில் வேரூன்றி வளராத சமுதாயத்தின் அழிவிற்கு வித்துக்கள் அதனுள்ளேயே இருக்கின்றனவென்று சரித்திர பூர்வமாய் அறியலாம். இந்த நியாயத்திற்கு ஒப்ப, தமிழர்களின் வாழ்வு சீர்கேடான நிலைமையை அடைந்தது.

பொதுவாகத் தமிழர்களின் கலைப்பெருக்கின் ஒளி குன்றத் தொடங்கியபோதிலும், சில துறைகளில் அது பிற்காலத்தில் மேம்பாட்டை அடைந்தது. அரசர்களின் பிற்காலக் கலைகள் வலிமையும் சாம்ராஜ்யமும் குறைந்துகொண்டே வந்தபோதிலும் அவர்களின் வாழ்வு ஆடம்பரத்திலும் இன்பத்திலும் குறைவுபடாமல் நடைபெற்றது. நாட்டின் செல்வத்தின் பெரும்பாகம் அரசர்களின் செலவுக்கே சென்றது. கோவில்களுக்கும் தர்மங்களுக்கும் கொஞ்சப்பணத்தை அரசர்கள் செலவு செய்தபோதிலும், அவர்கள் பெரும்பான்மையான பாகத்தைத் தங்களுடைய ஆடம்பரத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் உபயோகப்படுத்தினார்கள். அரசர்களின் ஆடம்பர வாழ்க்கையால் சில கலைகள் வளர்ந்தன. கட்டிடங்கள் சமைக்கும் கலை, சங்கீதம், நாட்டியம் முதலியவைகள் இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவை.

நாயக்க மன்னர்கள் மதுரையிலிருந்து ஆண்டகாலத்தில் கட்டிடக்கலையை ஆர்வத்துடன் பேணினார்கள். அரசர்களின் அரண்மனைகளும், உப்பரிசைகளும், பூங்கா கட்டிடக்கலை வனங்களும், உல்லாச மஹால்களும், வெகு நேரத்தியான தன்மையுடனும், கம்பீரத்துடனும், துண்ணிய கலைப்பாங்குடனும், பலவிதமான சித்திரவேலை ஓவியவேலை வர்ணவேலைப் பெருக்குடனும் அமைக்கப்பட்டன. வீரமன்னர்களுக்கு இருப்பிடம் அளிக்கவேண்டுமென்று அழகுத்

தெய்வமே கோலரகலத்துடன் எழுந்து ஜோதியுடன் வீற்றிருப்பதுபோலுள்ள தோற்றத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய மாளிகை ஒன்றை சீர்த்திபெற்ற மன்னன் திருமலை நாயக்கன் கட்டினான். இப்போது மதுரையிலுள்ள அதன் சீர்கேடான பின்னங்கனிலிருந்து அதன் மாட்சியை நாம் ஒருவாராக அநுமானிக்கலாம்.

நாட்டியக்கலையும் சங்கீதக்கலையும் வெகுகாலமாகத் தமிழகத்தில் ஒங்கி வளர்ந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. இனிய கானத்தைக்கேட்டும், கணிகைகள் உல்லாச நாட்டியம் மாய் நாட்டியம் ஆடுவதைப் பார்த்தும், களித்து, அரசர்களும் பிரபுக்களும் தங்கள் காலத்தைப் போக்குவது சகஜம். பரத நாட்டியம் ஆரியர்களுடைய கலையென்றே சொல்லவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் பண்டைக்காலத்தில் ஒருகிதக்கூத்துகளும் ஆடல்களும் இருந்திருக்கின்றன. ஜனங்கள் அவைகளில் அவாவுடன் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். கீதமும் நடனமும் பக்தி மார்க்கத்தை வளர்க்கக் கருவிகளாகப் பின்னால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. ஆலயங்களின் பணிக்குக்கூட தேவ தாசிகளென்ற நாட்டியப்பெண்கள் ஏற்பட்டார்கள். இவர்கள் உத்சவ காலங்களில் நாட்டியம் ஆடும் வழக்கமும் பின்னால் இருந்தது. நடனம் அதிநுட்பமான கலை. நேர்த்தியுடனும் ஆர்வத்துடனும் நடிப்பது மிகவும் கஷ்டமான முயற்சி. மனத்தில் எழும் காதல், சிற்றின்ப மோகம், இவைகளின் விகாசத்தையும் பாவங்களையும், கவிச்சுவையுடனும் கானச்சுவையுடனும், ஊழ்ப்பொங்கும் உணர்ச்சியுடனும், அநயவித்து, நரினமான அபிநயங்களால் ஸாஹித்யம் செய்வதே நடனம். அரசர்களும் பிரபுக்களும் நடனப்பெண்களை ஆதரித்து வந்தார்கள். பிற்காலத்தில் நடனம் க்ஷீணமடையத் தொடங்கியது.

சங்கீதம் இந்தியாவின் புராதனமான கலைகளில் ஒன்று. இதைப் பண்டைக்காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் ஒருவாராகப் பேணிவளர்த்துள்ளார்கள். ஆடல்களுக்கும் கூத்துக்களுக்கும் உயிர் கொடுப்பது சங்கீதம். தமிழ்ச் செல்வத்தை இயல், இசை, நாடகம் என்று மூன்று வகையாகப் பாகுபாடு செய்ததிலிருந்து ஆதிகாலத் தமிழர்களின் நுண்ணிய கலையுணர்ச்சியின் விசேஷம் விளங்கும். அவர்களிடம் பலவிதமான இசைக்கருவிகள் இருந்திருக்கின்றன,

அவைகளில் யாழ் என்பது மிகவும் சிறப்பாய் இருந்ததென்று இலக்கியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. தேவாரங்களும், பிரபந்தங்களும் பின்னால் தோன்றிய காலத்தில் சங்கீதம் வளர்ச்சியை அடைந்தது. அவைகளைப் பாடத் தமிழர் பலவிதமான பண்களையும், இசைமுறைகளையும் கைக்கொண்டார்கள். இவைகளில் பெரும்பான்மையானவை இப்போது உலக வழக்கில் இல்லை. சில ஞாபகார்த்தச் சின்னங்களைச் சிற்சில இடங்களில் காணலாம்.

இடைக்காலத்தின் இறுதியில் தமிழர் வடநாட்டுக்கலைகளைக் கைக்கொண்டபோது, சங்கீதமும் அவைகளில் ஒன்றாய் இருந்தது. வடநாட்டு சங்கீதத்திற்கு விஜயநகர மன்னர்கள் பேராசிரியர் அளித்தார்கள். சங்கீத சாத்திரங்களும் இலக்கணங்களும் நாளடைவில் பல மாறுபாடுகளையடைந்து வளர்ந்திருக்கின்றன. தமிழ்நாடு விஜயநகரம் மன்னர்களின் ஆட்சியில் இருந்த காலத்தில் அங்கே சங்கீதம் வெகுவாகப் பரவியது. கர்னாடக சங்கீத சாஸ்திரமும் நாளடைவில் உருப்பெற்று வடநாட்டுமுறைகளிலிருந்து சில மாறுதல்களை அடைந்து தோன்றியது. இப்போது தமிழ்நாட்டில் பிரபலமாகக் கைக்கொள்ளப்படும் கர்னாடக சங்கீத முறைகளையும், ராகலட்சணங்களையும், ஸ்வர, ஸ்ருதி தத்துவங்களையும், பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இராம அமாத்யர், தமது ஸ்வர மேள கலாநிதியென்னும் நூலிலும், சற்றுப்பின்னால் வந்த பண்டித வேங்கடமாகி என்பவர், தமது சதூர்தண்டிப் பிரகாசிகா என்னும் நூலிலும் பாகுபாடுசெய்து விரித்திருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூரில் ஆண்டமராதிய மன்னர்கள் சங்கீதக்கலையை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பேணிவளர்க்கிறார்கள்.

சங்கீதத்திற்கு சாஸ்திரங்களும், இலக்கணங்களும் தோன்றியிருந்தபோதிலும், அந்தக்கலையை ஜனங்களிடம் பரப்பி அவர்களின் ஊக்கத்தைக் கிளப்ப அவசியமான சாதனங்களும் வசதிகளும் இல்லாமலிருந்தன. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில்தான் கர்னாடக சங்கீதம் ஒரு புத்துயிர் பெற்று நாடெங்கும் ஒளிவீசினது. அதை அனுஷ்டித்துப் போற்றிய வித்வான்கள் பலர் தோன்றினார்கள். அவர்களில் தலைசிறந்து விளங்குவவரும், கர்னாடக சங்கீதத்திற்குத் தந்தையும் சிருஷ்டி கர்த்தாவுமென்று கருதப்படக்கூடிய வருமானவர், சோழநாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து திகழ்ந்த த்யாக்யர். விஷ்ணு பக்தியின் மிகுதியால் அவரிடம் சங்கீதச் செல்

வமும் கானவெள்ளமும் அபரிமிதாய்ப்பொங்கின. அவர் செய்த நூற்றுக்கணக்கான கிருதிகளே, கர்னாடக சங்கீத சாஸ்திரத்தின் தத்துவ நுட்பங்களுக்கும், நவ யௌவன கான ஷிர்நியாசங்களுக்கும், இலக்கணமாய் இருக்கின்றன. அவைகள் தெலுங்கு பாஷையில் இருந்தபோதிலும், த்யாகய்யர் தமிழர்களின் கலைவளத்தின்கணியே. அவருடைய சேவையும் புகழும் என்றும் அழியாத தன்மையன. அவர் காலத்திலேயே சங்கீத சாஸ்திரத்திற்கு ஒரு அருமையான நூலையும் பல கிருதிகளையும் செய்த முத்துசாமி தீக்ஷதரும், சற்றுப்பின்னால், இன்னும் வேறு பல கிருதிகளை இயற்றிய சாமா சாஸ்திரியும், பட்டணம் சுப்பிரமணிய அய்யரும், இருந்தார்கள்.

ஒருவிதமாய்ப் பார்க்குமிடத்து, கானம் எல்லாக்கலைகளிலும் உயர்ந்தது; அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தது. படித்தவர்களையும், பாமரர்களையும், மிருகங்களையும், பாம்புகளையுங்கூடத் தன்னுடைய சக்திக்குள்ளாக்கி, அவர்களைத் தன்னை மறந்து இன்பக் கடலில் மூழ்கச்செய்து ஆரந்தநிலையில் நிறுத்தும் தன்மையை உடையது கானம். த்யாகய்யருக்குப்பின்னால் பல சங்கீத ஷித்வான்கள் தோன்றி கர்னாடக கானத்தை இன்னும் உயிருடன் ஒங்கும் கலையாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள்.

தமிழரின் கலைகள் குன்றியகாலத்திலும், இலக்கியங்கள் பல செய்யப்பட்டன. முக்கியமாக, ஸ்தலபுராணங்களும் வேறு புராணங்களும் பெருங்காப்பிய நடையில் எழுதப்பெற்றன; அவை, அநேகமாக, கல்வி ஒளி, அருள் ஒளி, இல்லாத செய்யுள் குவியல்களாயிருக்கின்றன; மொத்தமாகக் கருதுமிடத்து, சொல்லநயம், பொருள் நயம் ஆங்காங்கு மலிந்து கிடப்பினும், அவை உயர்ந்த கால்யங்களல்ல. தமிழகத்தில் செய்யுளை இயற்றும் தொழிலைக் கைக்கொண்டவர்கள் தொடர்ச்சியாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். செய்யுள் கலைக்கு, அதை வகுக்கும் முறைகளும் இலக்கணங்களும் அணி அலங்கார நூல்களும் விரிவாயிருப்பதால் அவைகளின் உதவியால், கல்விமான்கள் எளிதில் செய்யுள் நடையில் நூல்களை இயற்றிவந்தார்கள். எல்லாவித நூல்களும் சரித்திரங்களும், செய்யுள் ரூபமாகவே எழுதப்பெறும் வழக்கம் இருந்ததால், தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் செய்யுள் இயற்றுவது மீனுக்கு நீச்சப்போலாயிற்று. சதாரண ஜனங்கள் பழைய கதை

களை எளிதில் அறிந்து அதுபலிக்க, அவை, புதிய ரூபங்களில் நாடகங்களாயும் காலட்சேப வாசகங்களாயும் இசையுடனும் நூதன சந்தங்களுடனும் எழுதப்பட்டன. இவைகளில் திருகூடராசப்பக் கவிராயரின் குற்றலககுறவஞ்சி தலைசிறந்தது; இசை நிறைந்த கவிதையையுடையது. அருணாசலக்கவிராயரின் இராம நாடகமும் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியின் நந்தன் சரித்திரமும், குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழரின் கலைவளத்தின் வளர்ச்சியைப் பற்றிச் சுருக்கமாக அதன் பொதுவான தன்மைகளைக் குறிப்பிட்டு மேலே வரையப்பட்டிருக்கிறது. விபரங்களை அதிகமாக்கி விஷயத்தை விஸ்தரிக்க இக்கட்டுரையில் இடம் இல்லை. பண்டைக் காலத்திலும், இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்தின் முற்பகுதியிலும் தமிழர்களின் நாகரிகமும் கலைகளும் ஒங்கி வளர்ந்தன. இவை சமார் ஆயிரம் வருஷ காலமாக மதங்களால் விளைந்த சக்திகளால் பாதிக்கப்பட்டும் ஆக்கப்பட்டும் வந்தன என்பது மேலே கூறியதிலிருந்து விளங்கும். மதமும் மதஸ்தாபனங்களும் க்ஷீணமடைந்த நிலை கலைகளும் குன்றின. பிற்காலத்தின் பிற்பகுதியில் க்ஷீணம் தோன்றி, சமார் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், அது முற்றுப் பெற்றது. தமிழர்களின் சமுதாயமும் கலைகளும் கார் இருளால் மூடப்பட்டிருந்தன.

தற்கால நாகரிகமும் தமிழரும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இந்தியா முழுமையும் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியைப் பெற்றது; பெரும்பான்மையான பாகத்தை அவர்கள் நேரில் அரசாட்சி செய்தார்கள்; சதேச மன்னர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள்ளடங்கி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி அதற்குக் கப்பம் கட்டி, சீழ்ப்படிந்து, தங்களுடைய நவீனநாகடைய ஆட்சியை நடத்துகிறார்கள். ஆங்கிலேரிகத்தின் வருகையின் அரசாட்சி நாடெங்கும் பரவினதால், தற்கால நவீன நாகரிகம் இந்தியாவிட்குள் நேரே அதிகாரத்துடன் நுழைந்தது. இந்தியாவின் நாகரிகமும் கலைகளும், பெரும்பான்மையாக க்ஷீணித்துச் சக்தியற்று இருந்த போதிலும், சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளும், வேறுபாடுகளும், ஆசாரங்களும் பலமாய் வேரூன்றி நிலைத்திருந்தன. இவைகளில் அநேகம் காலப்போக்குக்குத் தக்கவாறு இல்லாதபோதிலும், பிரிட்டிஷார், மதவிஷயங்களிலும், சமுதாய விஷயங்களிலும் தலையிடாமல், தங்கள் வியாபாரத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இராஜ்யபாரம் செய்தார்கள். இந்தியர்கள் அதிக மதப்பற்றுடையவர்களென்று அறிந்ததினால், அவர்களுடைய மதசம்பந்தமான பழக்க வழக்கங்களில் தலையிடுவது அரசாட்சிக்கு ஹானி விளைவிக்குமென்று, ஆங்கிலேய இராஜ தந்திரிகள் எண்ணினார்கள். இருந்த போதிலும், இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் மேலாட்டுக் கல்வியைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று, மெக்காலே பிரபுவின் தீர்க்க புத்தியின் யோசனையால், 'கும்பினி' சர்க்கார் தீர்மானித்ததினால், இந்தியாவின் க்ஷீணமடைந்த நாகரிகமும் உயிரற்ற ஆசாரப் பழக்க வழக்கங்களும் நவீன நாகரிகத்தால் மறைமுகமாய்த் தாக்கப்பட்டன.

ஆங்கிலேயரின் அரசாட்சி பூரணமாய் ஸ்தாபிக்கப்படுமுன்பே கிறிஸ்துவ மதம் இந்தியாவில் பரவ ஆரம்பித்தது; முக்கியமாக தமிழ் நாட்டின் கீழ்க்கரையோரமும் மேலக் கரையோரமும் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. இந்திய கிறிஸ்துவமதப் பாதிரிகளின் பிரசாரமும், சமுதாயமும் அந்தப்பிரசாரத்தின் ஒரு பகுதியாக அவர்கள் அளித்த கல்வியும், சர்க்காரால் நடத்தப்பட்ட

கலாசாலைகளும், ஆங்கில அரசாட்சி முறைகளும், வியாபாரமும், தற்கால நவீன நாகரிகத்தை இந்தியாவிற்குள் செலுத்துவதன். ஆங்கில அரசாட்சிக்கு குமஸ்தர்க்களைத் தயார் செய்யும் நோக்கத்துடன், சர்க்கார் தங்கள் கல்வி முறைகளை நிர்ணயித்திருந்தபோதிலும், அவைகளால் வேறு பயன்களும் ஜனங்களுக்குக் கிட்டின. நவீன நாகரிகத்தின் ஸ்பரிசத்தைப் பெறவும், விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களை அறியவும், ஸ்வாதந்தர்யத்துடன் ஜனநாயக ஆட்சி எழுந்து, மேல் நாடுகளில் தனது சக்தி ஒளியை வீசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கவும், இந்தியர்களுக்கு முடிந்தது. அவர்களுடைய சமுதாயமும் கலைகளும் ஒரே இருளில் மூடியிருந்த காலத்தில், மேலாட்டு நாகரிகம், தனது ஒளியால் அந்த இருளைப் போக்க முயன்றது. தங்கள் சொந்த நாகரிகத்தையும் கலைகளையும் அறியக்கூடாத உயிரற்ற நிலைமையில் இருந்த இந்தியர்களில் சிலர், சொற்பகாலம் நவீன நாகரிகத்தில் மோகங்கொண்டு, தங்களுடைய பழமையை வெறுத்தார்கள்; தங்கள் பெற்ற நவீன அறிவால் தங்களுடைய கலைகளையும் பண்டை நாகரிகத்தையும் பின்னால் ஆராயவே, அவைகளின் ஏற்றத்தைத் தெரிந்தார்கள். தெரிந்தென்ன பயன்? அந்தக்கலைகளையும், நாகரிகத்தையும் ஒங்கச் செய்த சமுதாய சக்தியும் வாழ்க்கையின் இன்பமும் சதந்திரமும் மறைந்தன.

ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியின் பயனாக இந்தியாவில் நவீன நாகரிகம் நுழைந்து பரவியது என்று சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த நவீன நாகரிகத்தின் தன்மை என்ன வென்றும், அதன் விமர்சனத்தின் உட்பொருளும் வெளித்தோற்றமும் என்ன வென்றும், கவனிக்கவேண்டும். மக்கள் சமுதாய நாகரிகம் என்பது கட்தொகுதிகளின் முன்னேற்ற வாழ்க்கை என்ன? யில், சிலகாலங்களில், சில இயக்கங்கள் தோன்றி, அதன் பயனாக அவர்களுடைய சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள், மனப்பான்மை, உணர்ச்சி, நடையுடை பாவங்கள், விவாக முறைகள், கலைகளின் வளம், சமுதாய, அரசியல், சமய, தத்துவ, இலட்சியங்கள் முதலியன ஒரு பெருந்த மாறுதலை அடைகின்றன; பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் காலத்தின் இயல்பு. இவ்விதமாய்த் தோன்றும் இயக்கங்களும் அவைகளால் சமூகங்களில் ஏற்படும் மாறுபா

டுகளும் நாகரிகம் என்பதின் கருத்தில் அடங்கும். முனிதன் நிர்வாணமாய்க் கீர்ட்டுமிராண்டிபோல் திரிந்து, கிடைத்ததை அருந்தி, இச்சை நேர்ந்தபோது தன் குலத்தைப் பெருக்கி, கவலையும் அறிவும் நாணமும் அற்று மிருகம்போல் வாழ்ந்த வாழ்வை உகுத்து, நாணம் பெற்று, ஆடைகளை உடுத்தி, சமைத்து உண்டு, பெண்டிரை மணந்து வம்சத்தைத் திரட்டி, அறிவில் விகாசம் அடைந்து, சமுதாய உணர்ச்சி பெற்று, குடும்பங்களைத் தொகுத்து, ஜாதிகளை வகுத்து, கவலையை அறிந்து, கிழாக்களைக் கொண்டாடி, ஆடிப்பாடிக் கூடிக் குலாவி இருந்தபோது, மனித சமுதாயத்தில் வேறு நாகரிகம் புகுந்தது. அறிவின் வளர்ச்சியாலும், இயற்கையின் வளத்தாலும் கிளையும் சக்திகளால் நாகரிகங்கள் பாதிக்கப்பட்டு, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு கொருமுறை மாறுதல் பெற்றுப் புதிதாகின்றன.

தற்கால நவீன நாகரிகம் மேலாடுகளில் சமார் நா நூறு வருஷங்களுக்கு முன், அச்சியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதின் பயனாக சமுதாயத்தில் பரவின அறிவாலும், கிஞ்மேலாடுகளில் ஞான சாஸ்திரத்தின் எழுச்சியாலும், மதஸ் நவீன நாகரிகத் தாபனங்களின் தலைவர்களின் குறுகிய நோக்கின் எழுச்சி கங்களையும் கொடேங்களையும் கண்டித்து கிறிஸ்தவர்களுக்குள் தோன்றின ஒரு சீர்திருத்த இயக்கத்தாலும், (The Reformation movement) பிறந்து வளர்ந்தது. மதத்தலைவர்கள், ஜனங்களுடைய இருளடைந்த மூட நம்பிக்கையால் பெற்ற அதிகாரத்தால், கிஞ்ஞான சாஸ்திரங்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்ததுமன்றி, மதப்புஸ்தகங்களில் வானசாஸ்திரம் சம்பந்தமாகக் காணப்படும் தவறுகளை யெடுத்துக் காட்டி, உண்மை அறிவை நிலைநாட்டிய அறிஞர்களாகிய கலீலியோ, ப்ரூனோ, முதலியவர்களுக்கு மரண தண்டனையை அளித்துக் களித்தார்கள். வல்லரசர்கள், தாங்கள், பல நாடுகளையும் சமுதாயங்களையும், இஷ்டம்போல் அரசாட்சி செய்யும் வழக்கம், தெய்வீக ஆணையைத் தழுவி உரிமையென்று பிதற்றியும், அதை மதத் தலைவர்கள் ஆதரித்தும், இருந்த கொள்கை உடைபட்டது. ஜனங்களிடம் சுதந்தர உணர்ச்சி பிறந்து வலுத்து, வல்லரசர்களைத் தாழ்த்தி, ஜனநாயக ஆட்சித் தத்துவத்தை ஸ்தாபித்தது. நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், கல்வியைப் பெறவும் சுக

வாழ்வை அடையவும், உரிமை உண்டென்று கொண்டாடப் பட்டது. மத விஷயமான பிரமாணங்களின் ஆதிக்கீழ் ஒழிந்தது. சமய வாதங்களும் நம்பிக்கைகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் பழைய சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளும், புத்தி, யுக்தி, தர்க்க பூர்வமான வாதங்களால் தகர்த்து எறியப்பட்டன. ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமத்துவம் உண்டென்ற கொள்கை தலையெடுத்தது; பெண்கள் பல விதங்களிலும் சுதந்தரத்தைப் பெற்றார்கள்.

தர்க்க அறிவால் சமைந்த மனப்பான்மை, பெரும்பான்மையான மக்களிடம் வலுத்தது. விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களின் முன்னேற்றத்தால் பலவிதமான இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. நீராவி, மின்சார சக்திகளால் விதவிதமான யந்திரங்கள் துட்பமான திறமையுடன் ஆக்கப்பட்டதினால் கைத்தொழில் முறைகள் முற்றிலும் மாறுதலை அடைந்தன. மனிதன் தன் தேவைகளை அதிகப்படுத்திச் சௌகரியங்களையும் பெருக்கினான். பெருத்த வியாபார முதலாளிகளும் முதலாளிக் கூட்டங்களும் தோன்றி, தொழிலாளர்களின் முயற்சியால் விளைந்த செல்வத்தின் பெரும் பாகத்தைப் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள்; வியாபாரச் சாமான்களை மலை மலையாகச் சுருக்க காலத்தில் செய்து குவித்தார்கள். ஆகாயத்தையும் கடலையும் கடக்கும் யந்திரங்கள் தோன்றின; கம்பியில்லாமல் சப்தங்களைத் தூரத்தேசங்களுக்கு அனுப்பும் அகிசயமுறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. சமாசாரப் பத்திரிகைகள் தோன்றி இன்றியமையாதனவாய் விளங்குகின்றன. நீராவி விசை வண்டிகள், மின்சார விசைவண்டிகள், கப்பல்கள் ஆகாய விமானங்கள், இவைகள் மூலம் சஞ்சாரம் எளிதாய் நடைபெறுவதால் உலகம் ஒன்றுபட்டு, நெருங்கிச் சுருங்கிக்கொண்டுவருகிறது.

நவீன நாகரிகம் புதிது புதிதான விசித்திரங்களையும் விநோதங்களையும் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நாகரிகத்தில் பலவித வழக்களும் குறைகளும் இருக்கின்றன; யந்திரங்களையும் பொருட் செல்வத்தையும் குலதெய்வங்களாக மேனாட்டார்கள் கொண்டாடுகிறார்கள்; ஆத்மஞானத்தைத் திரஸ்கரிக்கிறார்கள். ஜனநாயகக் கொள்கைகளின் பரிபூரண விமர்சனத்தை ருஷியாவைத் தவிர மற்றநாடுகளில் காணமுடியவில்லை. இருந்த போதிலும், நவீன நாகரிகம் வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கிறது என்பதை

யும், அதன் முழுத்தோற்றத்தை வருங்காலத்தில் காணலாம் என்பதையும் மறக்கக் கூடாது.

சுருங்கக் கூறுமிடத்து, எல்லாத் துறைகளிலும் மக்களுக்குச் சுதந்தரமும், ஆண் பெண்களுக்கு ஒரே விதமான சுதந்தரமும் ஒழுக்க முறையும் சமுதாய நெறியும், யந்திரங்களின் உதவியால் இயற்கையின் சக்திகளை மனிதனின் இன்ப வாழ்க்கைக்குப் பிரயோஜனப் படுத்திக்கொள்வதும், அரசியலில் பரிபூரண ஜனநாயக பொருளுடைமை ஆட்சித் தத்துவமும், ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் ஸ்திரீக்கும், அவன் அல்லது அவளுடைய வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் வசதிகளும் பொருட் செல்வமும் இருக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையும், பிறப்பால் அல்லது சமூகப் பழக்க வழக்கங்களால், அல்லது சட்ட ஏற்பாடுகளால் உள்ள ஏற்றம் தாழ்வை ஒழித்தலும், இதுவரை மதங்களாலும் அரசு முறைகளாலும் விளங்கிநிற்கும் அநியாயங்களைத் தொலைப்பதும், மனிதன் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய சேவையை மதமாகக் கொள்ளும் இலட்சியமும், அறிவுக்குப் புறம்பாயுள்ள மதத்தையும் மதக்கோட்பாடுகளையும் புறக்கணிப்பதும், இகத்தில் இன்பம் தேடுவதற்கு ஏற்றமும், நவீன நாகரிகத்தின் சில முக்கியமான அம்சங்கள். இவை இந்தியாவின் நாகரிகத்திற்குப் புறம்பானவை.

நவீன நாகரிகம் நாட்டில் பரவ ஆரம்பித்ததினால், இந்திய சமுதாயங்களிலும் இந்தியர்களுடைய கல்வாழ்வினும் தோன்றின சலனமும் மாறுதல்களும் எல்லா மாகாணங்களிலும் அநேகமாக ஒன்றாகவே இருந்தபோதிலும், அவை வட இந்தியாவிலும், முக்கியமாக வங்காளத்திலும் தான், முதன்முதல், சக்தியுடனே ஏற்பட்டன; தமிழ்நாட்டில், கடைசியாகவும்

நவீன நாகரிகத் சக்தி குறைந்துமே இந்த மாறுதல்கள் தால் இந்திய சமூகாணப்பட்டன. ஆங்கிலக்கல்வி பெற்றவர்களால் தங்கள் வாழ்க்கையின்மீது ஒரு அதிருப்தியை அடைந்தார்கள். பிரம்ம சமாஜம், ஆர்ய சமாஜம் என்ற மத சம்பந்தமான சீர்திருத்த இயக்கங்களும் சமுதாய ஆசாரச் சீர்திருத்த இயக்கங்களும் கிளம்பின. இதனால், தங்களுடைய நாகரிகமும் சமுதாய வாழ்வும் குறைவுள்ளனவென்றும், தற்காலத்திற்கு ஏற்றதில்லை யென்றும், ஜனங்களின் மனப்பான்மை விரிந்து நவீன அறிவின்

ஒளியைப் பெறவேண்டுமென்றும், ஒரு உணர்ச்சி பிறந்தது. இந்த உணர்ச்சி இலக்கியங்களிலும் தோன்றிற்று. பழைய கதைகளும் புராணங்களும் பாட்டுக்களும் ருசியில்லாமல் போயின. நவீன உணர்ச்சி ததும்பக்கூடிய கவிதையும், நாவல்களும், கதைகளும் உண்டாயின.

தன்னுடைய பெரும் சக்தியால் பல புதிய நவீன பாஷைகளைப் பாரதநாட்டில் பிறப்பித்து, அவைகளுக்கு உயிரும் ரூபமும் அளித்துவிட்டு, வடமொழி உலக வழக்கம் அழிந்துவிட்டது. அகன்ற போதிலும், அதில் தமிழும் பிற கிவிருந்து அகன்ற போதிலும், அதில் மொழிகளும் பொலிந்து கிடக்கும் கலைகளின் ஜோதியும் செல்வமும் குறைவுபடாமல் நிலைத்து இருக்கின்றன. மிகப்புராதன காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்த பாஷைகளில், இன்றுவரை உயிருடன் உலக வழக்கில் இருப்பது தமிழ் ஒன்றுதான். இந்த அரிய பெருமை தமிழுக்கு உரித்தாயிருந்தும், அதன் தற்கால நிலைமையில் வயோதிகத்தின் தளர்ச்சி காணப்படுகிறது. தமிழகத்தைத் தவிர இந்தியாவின் மற்றப் பாகங்களிலுள்ள பாஷைகள், மத்யகாலத்தில் தோன்றினவையாதலால், தமிழ் மொழியைப் போல், அவை கலைவளத்தையும் இலக்கியச் செல்வத்தையும் பிதிரார்ஜிதமாய்ப் பெற்றிராவிட்டாலும், வரலாபத்தின் தன்மையையும் சக்திகளையும் உடையதாயிருக்கின்றன. தற்காலத்தில், உருது, ஹிந்தி, வங்காளம், மராத்தி, தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய மொழிகளுக்குள்ள ஆகருஷண சக்தி தமிழ் பாஷைக்கு இல்லை என்று கருதவேண்டியதிருக்கிறது. தமிழ் மொழியும் கலைகளும் செழித்தோங்கிய காலத்தில், அவை, வட மொழியையும் வடநாட்டுக் கலைகளையும் வெகு இலகுவாய் ஆகருஷித்து, அதனால் புத்தயிர் பெற்று பெரும் வளர்ச்சியை அடைந்தன. அதே மாதிரி, தமிழ்மொழி, தற்காலத்தில் மேனுட்டுக் கலைகளையும் நவீன நாகரிகத்தின் ஒளியையும், ஆகருஷித்து, அவைகளைத் தன்வயமாக்கி, ஒரு நூதன சக்தியைப் பெற முடியாமலிருப்பது, தமிழர்களின் கலைவாழ்வின் கடினத்தையும் சமுதாய வாழ்க்கையின் உயிரற்ற தன்மையையும் காட்டுகிறது. தமிழா, தங்கள் சுதந்தரத்தை இழந்து பல நூற்றாண்டுகளானது, அவர்களின் தற்கால தாழ் நிலைமைக்கு, ஒரு தகுந்த காரணமாயிருக்கலாம். இந்தியாவிலுள்ள மற்றச் சமூகத்தினர்களுக்க

குச் சம்பகாலம் வரைச் சூதந்தர வாழ்வு இருந்திருக்கிறது. மராத்தியர்கள், மொகலாயர்கள், ஷியநகர மன்னர்கள் இவர்களுடைய சாம்ராஜ்யம் சமார் முந்தாறு வருஷங்களுக்கு இப்பால் வரை ஒங்கியிருந்தது. இது, அந்தந்த நாட்டிலுள்ள மொழிகளும் கலைகளும் பூராவும் வலி குன்றாமல், நவீன நாகரிகத்தையும் கலைகளையும் ஆகருஷிக்கும் தன்மையுடனிருப்பதற்கு, ஒரு காரணமாகும். இந்தியா, நவீனநாகரிகத்தால் மோதுண்டதால் அதில் தோன்றிய கிளர்ச்சியும், தேசீய ஒற்றுமை உணர்ச்சியும், சமுதாய மறுமலர்ச்சியும், மராத்தியர்கள், வங்காளிகள், ஆந்திரர்கள், இவர்களுடைய இலக்கியங்களிலும் கலைகளிலும் திகழ்வனபோல் தமிழர்களின் இலக்கியங்களிலும் கலைகளிலும் இல்லை என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் துணிபு. இது நிதர்சனமான உண்மை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இந்த நிலைமை மிகவும் வருந்தத்தக்கது.

வள்ளுவரின் குறையும் கம்பரின் இராமாயணத்தையும் பெற்ற தமிழரின் கலை, இப்போது தள்ளாடின நிலைமையிலிருப்பது காலசக்கரத்தின் இயல்பு என்று கூறியிடலாம்;

தமிழ் இருந்தபோதிலும், இதற்குக் காரணத்தை
வடமொழியை ஆராயவேண்டியது அவசியம். தமிழ் மொழிக்
ஆகருஷித்த சும் தமிழரின் கலைகளுக்கும் ஆகருஷண
முறை சக்தி குறைந்தது என்று முன்னால் சொல்லி
யதைச் சற்றுத் தெளிவாய் விரித்தால் காரணங்கள் புலப்படும். வடமொழியையும் அதிலுள்ள கலைகளையும் தமிழ் எப்படி ஆகருஷித்தது? வடமொழிச் சொற்களை, அப்படியே அவைகளின் ரூபத்துடனும், அர்த்தத்துடனும், திரிபு இல்லாமலே ஆயிரக்கணக்காய்த் தமிழ் சேர்த்துக்கொண்டது. இதற்குத் தமிழ் இலக்கண விதிகளும் விரிந்து இடங்கொடுத்தன. வடமொழியிலுள்ள மெய்யெழுத்து தீர்க்க ஓசைகளும், ஜ, ஹ, போன்ற சில சிறப்பு ஓசைகளும் தமிழ்ச்சொல்லில் இல்லாதிருந்தும், அவைகளுக்குப் பதிலாகக் கிட்டத்தட்டச் சமானமாயுள்ள ஒலியைக் கொடுக்கும் எழுத்துக்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. தமிழ்க் கவிஞர்களும், புலவர்களும், கொஞ்சமேனும் அஞ்சாது, தாராளமாய் வடமொழிச் சொற்களை எடுத்து ஆண்டார்கள். சிறந்த தமிழ் இலக்கியங்களிலிருக்கும் முக்கியமான சொற்களடங்

கிய, திருவரளர், சுன்னாகம், அ. சூமாரசாமிப்பிள்ளை தொகுத்த, இலக்கியச் சொல்லகராதியில் காணப்படும் வார்த்தைகளில், சமார் பாதி வரை வடமொழியைச் சேர்ந்தவையா யிருப்பதிலிருந்து இது நன்கு விளங்கும். சொற்களைத்தவிர, பலவிதமான, கருத்துக்களும், இதிகாசங்களும், நீதிகளும், அணி அலங்கார சாத்திரங்களும், காவ்ய முறைகளும், சூத்ரங்கள் இயற்றும் முறைகளும் வேறு கலைகளும் வடமொழியிலிருந்து தட்டுத்தடையின்றித் தமிழுக்கு வந்திருக்கின்றன. இதனால், தமிழரின் தனி நாகரிகத்திலடங்காத புதிய சாத்திரங்களும் கலைகளும் தமிழில் உண்டாகி, அதன் இலக்கியச்செல்வம் பெருகிற்று.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பின்பற்றி, அதையே மேற்கோளாகக் கொண்டு, இப்போது, தமிழ்மொழி, நவீன நாகரிகத்தை இந்தியா விற்கு அழைத்துவந்த ஆங்கிலேய மொழியின் சொற்களை ஏராள மாய் ஆகருஷிக்கவும், அதன் மூலம் விஞ்ஞான தமிழரின் தற்கால சாத்திரங்களையும் கலைகளையும், நவீன சமுதாய ஆகருஷண அரசியல், பொருள்தால் முதலிய சாத்திரங்களையும், சரித்திரங்களையும் தமிழர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்களின் அறிவை வளர்க்கவும் முடியாமலிருக்கிறது என்பதை ஒவ்வொரு தமிழனும் உணர வேண்டும். மத்யகாலத்தில் வடமொழிச் சொற்களையும் அதன் சாத்திரங்களையும் தமிழ்க்கவிஞர்களும் புலவர்களும் எவ்வளவு ஆற்றலுடன் கைக்கொண்டார்களோ, அம்முறையாகத் தற்காலத் தமிழ்ப்புலவர்களும், ஆங்கிலச்சொற்களையும் நவீனசாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் கைக்கொள்ளவேண்டும். அதனால் தமிழ்மொழிக்கு ஒருவிதக்குறைவும் நேராது; இப்போதிருக்கும் க்ஷணநிலைமையிலிருந்து, அது எழுந்து அபார சக்தியைப் பெறலாம்.

ஆங்கிலத்திலிருந்து நவீனசாத்திரங்கள், கலைகள், சம்பந்தமான சொற்களை அப்படியே எடுத்துத் தமிழ் ஒலிகளின் இயல்புக்குத் தகுந்தபடி சிற்சில மாறுதல்களுடன் விஞ்ஞான பிரயோகிக்காமல், அவைகளின் பொருளை, சாஸ்திர அறிவும் மிகுந்த கஷ்டத்துடன் ஒருவாறு அநுமா தியமும் னிக்கக் கூடியதாயுள்ள தமிழ்ப்பதங்களையும், பதத்தொகுதிகளையும், தயார்செய்வது தவறா

கும். விஞ்ஞான சாஸ்திரங்கள் சம்பந்தமாக ஆங்கிலத்தில் காணப்படும் அநேக சொற்கள் அந்த மொழியைக்கூடச் சேர்ந்ததில்லை; கிரேக்க, லத்தீன் முதலிய மொழிகளைச் சேர்ந்தவை; அவைகளை ஆங்கிலேயர் அப்படியே கையாண்டிருக்கிறார்களேயொழிய அதே பொருள்களைக் கொடுக்கும் 'ஆங்கிலோ சாக்ஸன்' பதங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. விஞ்ஞான சாஸ்திரக் கருத்துகளுக்குத் திட்டமாய்ச் சரியான பொருளுடைய பதங்கள் தமிழில் காணப்பட்டால் அவைகளைப்போற்றி எடுத்துக்கொள்வது தமிழர் கடமை. அப்படியில்லையானால் பிறமொழியிலுள்ள சொற்களை அப்படியே கையாளுவது உத்தமம். மொழிகளின் அமைப்பையும் மூலாதாரமான ஒலித்தத்துவத்தையும் கவனிக்குமிடத்து, வடமொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்குமுள்ள பேதங்களைவிட, தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திற்குமுள்ள பேதங்கள் அதிகமானவை என்று சொல்ல முடியாது. திரவ வாயு, பிராண வாயு என்ற வடமொழித் தொடர்களை உபயோகித்து, மாணுக்கர்களை நமது சுதேச அபிமானத்தால் வெருட்டுதலைவிட ஹய்டிரஜன், ஆக்சிஜன் என்ற பதங்களை அப்படியே தமிழில் எடுத்துக்கொள்வது உசிதமாயிருக்கும். ஏனென்றால், விஞ்ஞான சாஸ்திர அறிவு தமிழரிடம் பரவியிருந்து, சில பதங்களுக்கு மாத்திரம் தேவையிருந்தால், வடமொழிப்பதங்களை அல்லது தனித்தமிழ்ப்பதங்களைக் கைக்கொள்ளலாம்; இப்போதிருக்கும் நிலைமை அவ்வாறில்லை.

ஏற்கனவே, அரசியல், நீதிமன்றங்களின் நடபடிக்கைகள், இவைகளைத்தழுவி அநேக பதங்கள் இந்துஸ்தானியிலிருந்தும் ஆங்கிலத்திலிருந்தும், பேச்சு வழக்காகத் தமிழில் கலந்திருக்கின்றன. இவ்விதமான பதங்கள், பவாநந்தம்பிள்ளையால் இயற்றப்பட்ட சொல்லகராதியில், அநுபந்தங்களில் ஒதுக்கப்பட்டு, ஆயிரம் வரை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தபோதிலும், சென்னை சர்வகலாசாலையால் தயார்செய்து பிரசுரிக்கப்பட்டுவரும் சொல்லகராதியில், புறக்கணிக்கப்படாமல், சேர்க்கப்பட்டிருப்பது ஒரு நல்ல அறிகுறியாகும். மேலும் மொழியிலிருந்து சொற்களைத் தமிழில் தொகுக்கும் விஷயமாய்த் தனித்தமிழ்ப் பண்டிதர்களும் ஆங்கிலப்பயிற்சி பெற்ற தமிழ்வித்வான்களும், ஒரு திடமான தீர்மானத்துடன் முன்னேற்ற வழிகளைக் கைப்பற்றவில்லை. சாத்திரங்கள் சம்பந்தமாக

தமிழும்
பிறமொழிச்
சொற்களும்

ஆங்கிலச் சொற்களுக்குப் பதிலாகச் சரியான தமிழ்ப்பதங்களையோ, சொற்றொடர்களையோ தேர்ந்தெடுக்க அடிக்கடி முயற்சிகள் நடந்திருப்பினும், அவைகளால் விசேஷ பயன் இன்னும் கிட்டவில்லை. சரியான தமிழ்ச் சொற்களைக்

கண்டுபிடிப்பதுடன், அவைகளை நூல் வழக்காகவும் உலக வழக்காகவும் பரப்பி ஜனங்கள் எளிதில் அறியக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் திருப்திகரமாயிருக்கும்; ஏனென்றால், இக்காலத்தில் கல்வியைக்கற்கவும், கலைகளைப்பயின்று அநுபவிக்கவும், எல்லோராலும் கூடும். அன்னிய மொழியிவிருந்து சொற்றொடர்களை எடுக்கும் விஷயமாய்ச் சென்னை சர்வகலாசாலையின் நிர்வாக சபையார், சில வருஷங்களுக்குமுன், தமிழ்ப்படிப்பை நிர்ணயிக்கும் கழகத்தாரின் யோசனையின் பேரில், சில விதிகளைத் தயாரித்தார்கள்; அவை ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கனவாயிருந்தபோதிலும், மாணுக்கர்கள் தமிழ்வினைப் பத்திரங்களுக்குப் பதில் எழுதுவதற்காக இந்த விதிகள் ஏற்பட்டதால் அதிலிருந்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு விசேஷப்பயன் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அருளும் ஆர்வமும் படைத்த நூலாசிரியர்கள், புலவர்கள், இவர்களின் சிருஷ்டியாலே இந்தக்காரியம் நிலைத்துக் கைகூடவேண்டும். அப்படி ஏற்பட்டாலும், வடமொழியிலிருந்து தமிழ் பெற்றுக்கொண்ட அவ்வளவு அதிகமான சொற்களை மேனாட்டுப் பாஷைகளிலிருந்து எடுக்கவேண்டியிராது.

முன் பாராவில் கூறியபடி, புதிய சொற்செல்வத்தைத்தேடத் தமிழ் மொழியைத் தற்காலம் பேணுபவர்கள், வேண்டிய முயற்சியைக் கருதாததால், புதிய சாஸ்திரங்களும்,

தமிழும் நவீன நாகரிகத்தின் இலட்சியங்களும், தத்துவங்களும் தமிழில் பரவவில்லை. கடந்த எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டுக் கலா

சாலை மாணுக்கர்களுக்குத் தற்கால நவீன சாஸ்திரங்கள் ஆங்கிலத்தில் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; கலாசாலைகளில் போதிக்கப்படாத சாஸ்திரங்களை, ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழர் அந்தப் பாஷையின் மூலம் கற்றறிந்திருக்கிறார்கள். இருந்தபோதிலும், தற்கால சாஸ்திரங்களைத் தழுவி அறிவு தமிழ் மூலம் எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்தால், தமிழரின் பரிதாபகரமான நிலைமை விளங்கும்.

தமிழ்நாட்டில் ஆர்வமுள்ள புலவர்களும் அறிஞர்களும் இப்போது இல்லையா என்ற ஒரு ஐயம் பிறக்கலாம். ஐயத்திற்கு

இடமில்லை; பலர் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்ற

தமிழ்ப் பது உண்மை; அவர்கள் தங்களுடைய பாண்.

பண்டிதர்கள் டித்யத்தை, ஏடுகளிலிருப்பதால் நாளடை

வில் கெட்டு மறையக்கூடிய தமிழ் இலக்கியங்

களை, அச்சப் புத்தகங்கள் மூலமாகப் பிரசுரம் செய்வதில்;

செலவழித்திருக்கிறார்கள். தமிழிலுள்ள உயரிய காப்பி

யங்கள், பிறநூல்கள், உரைகள், இவையெல்லாம் அச்சப் புத்த

கங்கள் வாயிலாக அநேகமாக வெளியாயிருக்கின்றன; இது அவ

சியமானதாயும் மகத்தானதாயுமுள்ள அரிய வேலை; பழைய வழி

யில், குருமுகமாக, முறையாய்த் தமிழ்க் கற்ற பண்டிதர்கள் இதில்

ஈடுபட்டுத் தமிழ்நாட்டிற்கும் தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும் அரு

சேவைசெய்து கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களில் தலை

சிறந்து விளங்குபவர் மஹாமஹோபாத்தியாய டாக்டர். உ. வே.

ஸ்வாமிநாதய்யர் ஆவர்; பெரும்பான்மையாக இவரது முயற்சியா

லும், காலஞ்சென்ற தாமோதரம் பிள்ளை, பவாநந்தம் பிள்ளை

முதலிய பிற அறிஞர்களின் முயற்சியாலும், சங்ககால இலக்கியங்

கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

தமிழில் பொலிந்து கிடக்கும் இலக்கியங்களை அச்சடித்து

வெளியாக்கும் வேலை அநேகமாக முற்றுப் பெற்றிருக்கிறது.

தமிழர் தங்கள் பிதிரார்ஜிதத்தைக் கணக்

தமிழரின் பிதிரார் கெடுத்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள்; இதைக்

ஜிதம் போதுமா? கொண்டு வாழ, தற்கால உலகத்தில் சிறி

தேனும் முடியாது. இக்காலத்திற்கு வேண்

டிய கலைகளில் ஒரு பகுதியே தமிழர்களின் பிதிரார்ஜிதத்தில்

இருக்கிறது.

தமிழ் இலக்கிய உலகின் தற்கால நிலைமை என்ன? சிறந்த

இலக்கியங்களை, அர்த்தப்படுத்தப் பதவுரையும் பொழிப்புரையும்

கியாக்யானங்களும் அடங்கிய பழைய நடையி

தமிழ் இலக்கிய லுள்ள உரை நூல்களிருக்கின்றனவேயொழிய,

உலகின் தற்கால அவைகளைப்பற்றி, நவீன முறைகளில் செய்யப்

நிலைமை படும் ஆராய்ச்சி நூல்கள் இல்லை. தமிழ் மாத்திர

ரம் தனியாய்க் கற்ற பண்டிதர்களுக்கு தற்கால

இலக்கிய ஆராய்ச்சி முறைகளை, ஆறியவும் முடியாமலிருக்கிறது. இவ்வித ஆராய்ச்சி நூல்களை ஆக்குவதற்கு, கிட்டத்தட்ட முத னூல்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய அளவு, சிருஷ்டி சக்தியும் ஆழ்ந்த கல்வித்திறமையும் அவசியம். இலக்கியங்களை வசன நடையிலேயே எழுதுவதற்குக் கல்விமான்கள் ஆற்றல் பெற வேண்டும்; வசன நடைக்கு ஏற்றம் அளித்து, அந்த நடையில் என்றும் நிலைக்கக் கூடிய பெருங்காப்பியங்களையும் சிறந்த நூல்களையும் செயலாமென்ற கொள்கை புலவர்களிடம் சேரவேண் டும். அருள் உணர்ச்சியும் இசைச் செல்வமும் அபரிமிதமாகப் பெற்ற மெய்ப்புலவர்களைத் தவிர, மற்றப் புலவர்களும் பண்டிதர் களும் செய்யுள் நடையைக் கைவிடுவதே, அவர்கள் தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்யும் திருத்தொண்டு ஆகும். நவீனநாகரிகத்தால் தமிழர்களின் மனம் விகாசமடைந்து, அதனால் எழும் புதிய கருத் துக்களும் ஜீவ ஒளியுமே இனித்தமிழ் பாடல்களில் உயிரும் ரூப மும் பெறவேண்டுமெயொழிய, பழைய விஷயங்களைப் பற்றிப் பழைய முறைகளில் பாடல்களும் செய்யுட்களும் அவசியமில்லை. இப்போது தமிழ்ப் பண்டிதர்களும் கலைஞர்களும் செய்யுட்களை இயற்றினால், அவை, வெம்பி, உலர்ந்து, சுருங்கின காய்கள் போலி ருக்குமேயன்றி, இன்பரஸம் மிகுந்த தீஞ்சுவைக் கணிகளாய் இராது.

வசன நடையில் பலவித நூல்கள் இயற்றப்பட வேண்டும்; உயர்ந்த இலக்கியத் தன்மையுடைய வசன நடையில் பலவிதச் சுவைகளையும் புகுத்தலாம்; கவிச்சுவை, நகைச்சுவை, நாடகச் சுவை முதலிய சுவைகள் வசனங்களில் நிரம்பியிருக்கலாம். வசனநடை வளர்ச்சி பெறுததால், சமயங்கள், சமயக்கொள்கை களிலிருந்து எழாத தனித்தத்துவங்கள், சமுதாய சாஸ்திரம், அரசியல், பொருளியல், நுண்கலைகள், சட்டங்கள், சரித்திரங் கள் முதலியவைகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளடங்கிய சிறந்த இலக் கியங்கள் தோன்றவில்லை. அநேக பெரிய பாகுபாடுகளுள்ள விஞ் ஞான சாஸ்திரங்கள், கணித சாஸ்திரங்கள், சம்பந்தமாக, இது வரை கண்டுபிடித்து வகுக்கப்பட்டிருக்கும் அறிவு கூடத் தமிழில் இல்லாதபோது, அவைகளைப் பற்றி உயர்ந்த ஆராய்ச்சிகள் இல்லையென்று சொல்வது நகைப்பிற்கு இடந்தரும். விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைப் பற்றிய ஆரம்பப் பாடங்களை, கல்விச்சாலைகளில்

மாணவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கச் சில புஸ்தகங்கள் மாத்திரம் வெளிவந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

எத்தனையோ வித சாஸ்திரங்களைப் பற்றித் தமிழில் நூல்கள் இல்லை. தமிழரிடம் தற்கால சாத்திரங்களைப் பற்றிய அறிவு தமிழில் பரவாததாலும், மேனாட்டு மொழியிலிருந்து அவசியமான சொற்களைத் தமிழ் ஆகருஷிக்காததாலும், தமிழர்களின் கலைகள் இன்று பெரும் வறுமையை யடைந்திருக்கின்றன. இருந்தபோதிலும், எவ்வளவு நீண்டதோர் இரகிற்கும் முடிவு உண்டு என்ற, ஒரு ஆங்கில வாசகத்திற்கொப்ப, அவை, காலத்தின் இயல்பால், நூதன ஒளியையடைந்து உயிர் பெற்றுத் தலை காட்ட ஆரம்பித்திருப்பதால் அவற்றின் குணங்களைச் சுருக்கமாய் ஆராய்வோம்.

தமிழ் இலக்கியம்: கவிதை

நவீன நாகரிகத்தாலும் மேனாட்டுக் கலைகளாலும் தமிழரிடம்
 விளைந்த சக்தியால் எழுந்த கவிதையில் குறிப்பி
 தற்காலத் தமிழ்க் டத்தக்கவர் மூவர்; அவர்கள், காலஞ்சென்ற
 கவிகள் சுந்தரம் பிள்ளையும், கிருஷ்ண பிள்ளையும், சுப்
 பிரமணிய பாரதியும் ஆவர்.

சுந்தரம் பிள்ளை “மனோன்மணியம்” என்ற ஒரு அரிய
 தமிழ் நாடகத்தை நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றி வெளி
 யிட்டார். தமிழில், நாடக இலக்கியங்கள்
 சுந்தரம் பிள்ளை இல்லாதது ஒரு பெருங்குறை; வடமொழி
 யிலிருந்து பலவித காவ்ய முறைகளைக்
 கைக்கொண்ட தமிழ்ப் புலவர்கள், அம்மொழிக்கு ஒப்பிலாச்
 சிறப்பையளிக்கும் கவி காளிதாஸரின் நாடகங்களையும், வேறு
 கவிஞர்களின் நாடகங்களையும், பின் பற்றி இலக்கியங்களை
 இயற்றாமலிருந்திருப்பது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது.
 தமிழ்ப் பாஷைக்கு, நாடக இலக்கியங்களை இயற்றி, இந்தக்
 குறையைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கத்துடன்
 சுந்தரம் பிள்ளை மனோன்மணியத்தை எழுதினார். அவர்
 திருவாங்கூர் மகாராஜாவின் கலாசாலையில் தத்துவ நூல்களைப்
 போதிக்கும் ஆசிரியராயிருந்தார்; விரிந்த தத்துவ அறிவுடன்,
 தமிழ்ப் பாண்டித்யமும் கவிதா சக்தியும் பெற்றிருந்தார்.

மனோன்மணியம், நாடக ரூபத்தையும் உடையையும் பெற்ற
 ஒரு உயரிய காவ்யம்; அதை, காவ்ய இலக்கியமாகப் படிப்பதற்கா
 கவே எழுதியிருப்பதாயும், அரங்கமேடையில்
 மனோன்மணிய நடிப்பதற்காகச் செய்யவில்லையென்றும், ஆசி
 த்தின் நடை ரியர் தமது முகவுரையில் சொல்லி, அகவல்
 நடையில் நாடகத்தை இயற்றினதற்கு இதைக்
 காரணமாகக் கூறியிருக்கிறார். மனோன்மணியம் சொற்சுவையும்
 பொருட்சுவையும் மிகுதியாயிருக்கும் ஒரு நல்ல இலக்கியம்.
 அது நாடகமுறையில் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், அதில்
 புதிய கருத்துக்கள் அநேகம் மலிந்திருந்த போதிலும், அதன்
 நடையும், கவிப்போக்கும், காவ்ய உறுப்புக்களும், கதைப் போக்

கும் பெரும்பான்மையாகப் பழைய முறைகளையே தழுவி இருக்கின்றன.

நாடக பாத்திரங்கள் வெகு திறமையுடனும் நுட்பநுட்பத் துடனும் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். தீய குணம், புத்தியுடனும் ஆற்றலுடனும் கலந்து, பெரும் சக்தி பெற்று, ஆயிரம் வழிகளில் திரிபுகளையடைந்து நாடக பாத்திரங்கள் குடிக்கொண்டிருக்கும் குடிவன், சமயோசிதம் போல் பேசி, ஆழ்ந்த சதி செய்து, திடமற்ற மனதுடைய அரசனைத் தன்வயமாக்கி, தன் பேராசைக்கு அவனைக் கருவியாகக் கொண்டு, நயவஞ்சகமாகச் சமரில் ஈடுபடச் செய்து, போர்க்களத்தில் துரோகம் செய்த தீவினை, அவனையே வந்து சூழ்வதும், அவனுடைய படுமோசம் எல்லோரும் சேர்ந்திருக்கும் சமயத்தில் விபரீதமாய் வெளியாவதும், கவியால் மிகுந்த அழகுடனும் விசேஷ நாடகத் தன்மையுடனும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குடிவன் நமது வெறுப்பையும், பலதேவன் நமது ஏளனத்தையும், சுந்தர முனிவர் நமது வணக்கத்தையும், புருஷோத்தமனும் மனோன்மணியும் நமது உள்ளன்பையும், ஜீவகன் நமது அதுதாபம் கலந்த பரிதாபத்தையும், நடராஜனும் வாணியும் நாரணனும் நமது நன் மதிப்பையும் எளிதில் கவர்கிறார்கள். அநேக நாடக பாத்திரங்கள் வாயிலாக ஆங்காங்குவரும், உயிரும் உணர்ச்சியும் மலிந்த பேச்சுக்கள் அற்புதமாய் இருக்கின்றன. கனவில் மனோன்மணியைக் கண்டு காதலித்துப் பின் அம் மடந்தை யாரென்று தெரியாமல், திண்டாடித் திகைத்திருக்கும் புருஷோத்தமன், துன்பமும் பேரவாவுங்கொண்டு சொல்லியிருக்கும் தனிமொழியும், பெண்கள் ஆண்களை விடப் பலவிதங்களில் உயர்ந்த குணசீலங்களைப் படைத்தவர்கள் என்று நடராஜன் நாரணனிடம் செய்த பிரசங்கமும் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவை.

களங்களின் தொடுப்பும் அங்கங்களின் கோர்வையும் பாத்திரங்களைப்போல் அவ்வளவு சிறப்பாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லமுடியாது; நடிப்பதற்காக நாடகம் நாடகத்தின் வரையாதது இதற்குக் காரணமாக இருக்க குறைகள் லாம்; கதையின் நேர்போக்குக்கும் பாத்திரங்களின் விகாசத்திற்கும் அவசியமில்லாத பல

பாகங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனோன்மனீயம், ஒரு கல் விமானால் ஆக்கப்பட்ட காவ்யமாயிருக்கிறது. அருள் உணர்ச்சியால் பொங்கி எழும் கவிச்சுவையையும் இசைத் தன்மையையும் சிவகாமி சரிதம் போன்ற சிற்சில பாகங்களிலேயே காணலாம். நாடகத்தில் ஊடுருவிப் பொதிந்து கிடக்கும் ஞானதத்துவம், மிகச் சாதூர்யமாயும் மறைமுகமாயும் சமைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அது காவ்யத்தின் ஏற்றத்தை அதிகப்படுத்தியிருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் அடிக்கடி பிறக்கிறது.

சந்தரம்பிள்ளையின் காலத்தில், தேசீய இயக்கம் நாட்டில் அப்போதுதான் பிறந்து குழவிப்பருவத்தில் இருந்ததால், அதனால் ஜனங்களிடம் தோன்றின மனப்பான்மையின் தன்மையும் ஒளியும் அவருடைய காவ்யத்தில் புலப்படவில்லை; அவர் பழைய முறைகளுக்கும் புதிய இயக்கத்திற்கும் நடுவில் இருந்து திகழ்கிறார்.

தமிழ் நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அளித்த கவி கிருஷ்ணபிள்ளை. இவர் பாளையங்கோட்டையைச் சேர்ந்தவர்; வைஷ்ணவராய்ப் பிறந்து முப்பது கிருஷ்ணபிள்ளை ஆண்டுகள்வரை வளர்ந்துவிட்டுப் பின்னால் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் போற்றித் தழுவினார். நல்ல கல்வித் திறனும் சமாரான கவித் திறனும் படைத்தவர் கிருஷ்ணபிள்ளை. அவர் தமிழ் இலக்கியங்களையும், முக்யமாக, கம்பரின் இராமாயணத்தையும், தேவாரங்களையும், நன்றாய்ப் படித்து களித்து ரவித்தவர்.

கிருஷ்ணபிள்ளை தமது கல்வியையும் கவிதா சக்தியையும் மத சேவையில் செலவழித்தார். கிறிஸ்தவ மத சம்பந்தமான இலக்கியங்கள் தமிழில் விசேஷமாக இல்லாததால் அவைகளை ஆக்குவதற்கு அரும்பாடு பட்டார். அவர் இயற்றிய நூல்களில் தலை சிறந்தது இரட்சண்யயாதீரீகம் என்னும் காவ்யம். இதை, ஆங்கிலப் புலவன் ஜான் பன்யன் (John Bunyan) எழுதிய நூலைத் தழுவி கிருஷ்ணபிள்ளை செய்தார். இந்தக் காவ்யத்திலிருந்து கிருஷ்ணபிள்ளையின் தமிழ்ப்புலமையும் கவிதா சக்தியும் நன்கு விளங்கும். அநேக இடங்களில் அவர் தேவாரங்களின் இசைப் பெருக்கையும் கம்பரின் கம்பீரத்தையும் கற்பனையையும் கையாள முயன்றிருக்கிறார். இந்த முயற்சியில், கிருஷ்ணபிள்ளை சில இடங்களில் ஷெற்றி அடைந்திருக்கிறாரென்றே சொல்லவேண்டும்.

இரட்சணிய மனோஹரம் என்ற மகுடமிட்டுப் பல தோத்திரப் பாடல்களடங்கிய ஒரு நூலையும் கிருஷ்ணபிள்ளை செய்திருக்கிறார். அதில் இயேசுவைப்பற்றிப் பாடியிருக்கிறாரென்று ஒருவனுக்குச் சொல்லப்படாவிட்டால், அவைகளைத் தேவாரப் பாடல்களாகவே அவன் கருதுவான். சுந்தரம்பிள்ளை, கிருஷ்ணபிள்ளையை விடச் சிறந்த கல்விமான்; ஆனால் செய்யுள்களை இலகுவாயும், விதவிதமாயும், இசைப் பெருக்குடன் இயற்றுவதில் சுந்தரம் பிள்ளையைவிட கிருஷ்ணபிள்ளை அதிக சாமர்த்தியம் பெற்றவர்.

கவிரீதியாகப் பார்க்குமிடத்து, இவர்களிருவரைக் காட்டிலும் சுப்பிரமணிய பாரதி மிகச்சிறந்தவர்; அருள் ஒளியை அளவற்றுப் பெற்றவர். தமிழில், இராமலிங்க சுப்பிரமணிய ஸ்வாமிக்குப்பின் தோன்றிய பெரிய இசைக்கவி பாரதி பாரதியே. இராமலிங்கஸ்வாமி, கடவுள் பக்தியால் தன்னிடம் உதித்த கவிதா சக்தியால், இசை நிறைந்த பாடல்களை, பழைய முறைகளை அனுஷ்டித்தும், சில புதிய காவ்ய உறுப்புகளைக் கைக்கொண்டும், பாடிக்குவித்தார்; பாட்டுக்களில் காணப்படும் கருத்துக்கள் பழையனவே; ஞான தத்துவங்களுக்குள் ஒருவித சமரசம் உண்டாகவேண்டுமென்று அவர் பல தோத்திரங்களில் மனங்சுசிந்து பாடியிருப்பதை ஒரு புதிய உணர்ச்சித்தன்மையாகக் கருதலாம். சுப்பிரமணிய பாரதியின் கவிதா சக்தி, கனிந்த தேசபக்தியான அமுதக்கடலில் பிறந்து, நவீன நாகரிகமான வானின் ஒளியைப்பருகி, மலர்ந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்தியாவில் தேசிய இயக்கம் தோன்றினதால், சமுதாய உணர்ச்சியும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியும், தேச பக்தியும் நாட்டில் பரவின. தங்கள் பண்டைக்கால மறுமலர்ச்சியும் நாகரிகத்தின்சிறப்பையும், கலைகளின் வளத்தை கவிகளும் யும், பாரதநாட்டின் புதல்வர்கள் அறிய, அறிய, அவர்களிடம் நாட்டன்புடன் சுதந்தர உணர்ச்சியும் வலுப்பெற்றன. சொந்தநாட்டின் நாகரிகம், கலைகள், இவை மீதுள்ள ஆர்வமுடன் மெய்யன்பும், அரசியல் விஷயமாகப் பூரண சுதந்தரம் அடையவேண்டுமென்ற அவாவும், ஜனங்களிடம் பொங்கிப் பெருகவே, நாடுடன்கும் பெரும் சக்திவாய்ந்த ஒரு இயக்கம் வேருன்றித் தளிர்ந்து வளர்ந்தது. அதன் பயனாக,

பல இந்திய பாஷைகளில் புதுக்கவிிகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில், வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ரவீந்திரநாதரும், தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணிய பாரதியும் தலை சிறந்தவர்கள். ரவீந்திரநாதரின் புகழ், கடல் கடந்து பரவி, அவருடைய கவிமணம் பாரொங்கும் வீசிக்கொண்டிருக்க, சுப்பிரமணிய பாரதியின் தெய்விகப் புலமையைத் தமிழர்கள் கூடச் சரியாய் அறிந்து போற்றாமலிருப்பது தமிழ் மொழியின் துரப்பாக்கியமேயாகும். அவருடைய தேசிய கீதங்கள், நாட்டுக்கும் போற்றப் பாடப்பட்ட போதிலும், அவரைப் பொதுவாகப் புகழ்ந்து சில கட்டுரைகள் அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் காணப்பட்டபோதிலும், பாரதியின் உண்மைக் கவித்திறனை ஜனங்கள் அறிந்தபாடில்ல.

கவியும் பயிர் முனையிலே தெரியும் என்பதுபோல, கவினைப் பொழியும் திறனை, பாரதி அதிபால்யத்திலிருந்தே அருளாகப் பெற்றார். அவர் எட்டயாபுரத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, சென்னை மாகாணத்தில் கிடைத்த கல்வியுடன் திருப்தி அடையாமல், காசிக்குப்போய், பெசன்ட்மையால் ஆரம்பித்திருந்த இந்து கலாசாலையில் கொஞ்சகாலம் பயிற்சி பெற்றார். உலகத்தையே பிரமிக்கச் செய்த ஆரியக்கலைகளுக்கு உறைவிடமாயிருந்த புனிதமான காசிகரில், தமது வாலிப்பருவத்தில் சிலதாலம் தங்கினதால், கவிக்கடலில் எப்போதும் மிதந்துகொண்டிருக்கும் இன்பப் படகுபோலுள்ள பாரதியின் மனத்தில், பாரதநாட்டின் பண்டைப் புகழின் ஜோதி, அப்படியே பாய்ந்து, பதிய, அதிலிருந்து சுடர்களாய், மாணிக்க கீதங்கள் கிளம்பின. முறையாய்க்கற்ற பாண்டித்யம் பெற்றிராவிட்டாலும், தமிழ்க் கவிகளின் உள்ளொளியைப் பாரதி அள்ளிப்பருகியிருந்தார்.

ஆராய்ச்சியின் பொருட்டு, பாரதியின் கவிதா சிருஷ்டியை தேசிய கீதங்கள், ஈசுவரத் தோத்திரங்கள், விடு பாட்டுகள், கற்பனைச் சித்திரங்கள், காவ்யங்கள் என்று உத்தேசமாகப் பாகுபாடு செய்யலாம்.

அவருடைய இலக்கியங்களில் தேசிய கீதங்களுக்கு உயர்ந்த ஸ்தானம் உண்டு. பாரத நாட்டின் பண்டைப் பெருமையையும், தமிழ் நாட்டின் புராதனப் புகழையும், மான தேசிய கீதங்கள் லீகமாக உருவகப்படுத்தி, அதிலிருந்து ஓர் பேரார்வம் பெற்று, நாட்டின் தற்கால நிலை

மையை யுள்ளி, நெஞ்சங் கசிந்து, மனம் உருகித் தம் தரய் நாடு, எல்லாத் துறைகளிலும் ஒங்கி நிமிர்வேண்டுமென்று நினைந்து, நம்பிக்கைகொண்டு, சளிப்பெய்தி. வீராவேசம் பெற்று, அதன் கீர்த்தியைப் போற்றியும், வருங்கால வெற்றியை வேண்டியும், எதள்ளிய இசை நடையில் தீங்கிச்சுவையைக் கலந்து, பொருளும் இசையும் மலரும் மணமும் போலாக்கிப் பாடியிருக்கும், பாரதியின் தேசிய கீதங்களைப்போல் தமிழ் மொழியில் வேறில்லை. இவை ஆங்கில மொழியிலுள்ள தேசிய கீதங்களுக்குப் (Songs of Patriotism) பொருட் சுவையிலும் இசைச் சுவையிலும் எள்ளளவேனும் தாழ்ந்தவையல்ல. தமிழரின் கலைவளத்தின் சிறப்புக்களையும், சரித்திரத்தின் பெருமையையும், ஒரே சித்திரத்தில் நேர் நோக்காகப் பார்த்துப் பரமர்னந்தமடைய, “செந்தமிழ் நாடு” என்ற பாரதியின் பாட்டைத் தவிர தமிழில் வேறொன்றுமில்லை. பாரத நாட்டின் மீள விகாசத்தைச் சிந்தித்து, அதன்மீது தாம் கொண்ட மெய்க் காதலை, “எந்தையுந் தாயும்” “மன்னுமி மயமலை” “நளிர் மணி நீரும் நயம் படுகனிகளும்” என்ற முதலடிகளையுடைய பாட்டுக்களிலும், “பாரத மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி”, “பாரத தேவியின் திருத்தசாங்கம்” என்ற மகுடங்களைப் பெற்ற பாட்டுக்களிலும், வேறு பாட்டுக்களிலும் இனிய ஒசைப் பெருக்கும், இன்ப ரஸமும் பொங்கும்படி பாடியிருக்கிறார். தேசிய கீதங்களின் இசைத்தன்மை அபாரமானது; அவைகளைத் தமிழ் நாட்டுச் சங்கீத வித்வான்கள், தங்கள் கச்சேரிகளில் தமிழில் பாடும் என்னென்னவோ பாட்டுகளுக்குப் பதிலாக, நல்ல காணச்சுவையுடன் பாடுவார்களானால், கேட்போர்களை ஒரு கணநேரத்தில் இளக்கிப் புளகாங்கிதமாக்கி விடலாம்.

தேசிய கீதங்களுக்கு ஒத்த ஆர்வத்தையும், கருத்துச் செல்வத்தையும், கவிச் சுவையையும், மட்டிலாத பக்திப் பான்மையையும் பெற்றவை, பாரதியின் ஈச்வரத் தோத்தி ஈச்வரத் ரங்கள். கண்ணன், முருகன், காளி, ஸரஸ் தோத்திரங்கள் வதி, லக்ஷ்மி முதலிய தெய்வங்களைப் பற்றிப் பல பல புது முறைகளில் கித கிதமாகவே, பாரதி அன்புடனும் ஆற்றலுடனும் பாடியிருக்கும் கீதங்கள் மனத்தையுருக்கும் தன்மையன. இவைகளில் கண்ணன்பாட்டு அருள் சுவையும், கவி

தாபாவமும் நிரம்பியுள்ளது. மனித இயற்கைக்கு இயல்பான பல பாவங்களில், கீதாசாரியனைத் திபாணித்துப் பாரதி பாடியிருக்கும் பாக்களில் அநேகம், கனிந்த கற்பனைத்திறனுடனும், கானலாவண்யங்களுடனும் நிகழ்கின்றன.

ஏராளமான தனிப் பாட்டுக்களை பாரதி, பல பல சமயங்களில் பாடியிருக்கிறார்; அவருடைய கீதங்களில் மிகச் சிறந்தவை அநேகம் இந்தப் பகுதியில் இருக்கின்றன. தனிப்பாட்டுகள் ருஷியாவை நெடுநாளாகக் கொடுங்கோல் செலுத்தியாண்ட ஜார்களின் வம்சம் வீழ்ச்சியடைந்து, அந்த நாட்டில் குடியரசின் கொடி எழுந்து, ஒங்கிப் பறந்த கல்யாண வைபவத்தைக் கொண்டாடிப் பாரதி பாடியிருக்கும் பாட்டின் நடையின் கம்பீரமும், இசையின் பேரொலியும், பொருளின் திண்ணமும் எவரையும் கவர வல்லன. “சந்திரமதி பாட்டு” “ஜயபேரிகை கொட்டா” “ஜயமுண்டு பயமில்லை மனமே”, “வேண்டுமடி எப்போதும் விடுதலை” என்ற முதலடிகளையுடைய பாட்டுக்கள், கானமயமாக்கப்பட்ட ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் தீஞ்சொல்லில் புகுந்து ஜோதிமயமாய் ஒளிரும் கீதாரத்னங்கள். பாரதியின் புதிய ஆத்திரூடி, முரசு, பாப்பாப்பாட்டு, இவை, நவீன ஒழுக்க லட்சியங்களையும் தத்துவங்களையும் எரிய நடையில் குழந்தைகளுக்கு எடுத்துரைக்கும் தன்மையன. இன்பரஸம் மிகுந்த செஞ்சொல் வளத்தைப் பெற்ற இன்னிசைப் பாட்டுக்களை மாத்திரம் இயற்ற பாரதி வல்லவர் என்று கருதுவது தவறு. “ஊழிக்கூத்து” என்னும் பாட்டில், பல மண்டலங்களடங்கிய இந்தப் பிரபஞ்சம் முடிவு பெற்று, பிரளய வாய்ப்பட்டு, உருவற்று, ஊழிக்காலத்தை அடையும்போது, பராசக்தி

† பாரதியின் நெருங்கிய நண்பராயும், தமிழ் ஆராய்ச்சியில் சிறந்த வராயும் இருந்த காலஞ் சென்ற வ. வெ. ஸு. அய்யர் கண்ணன் பாட்டைப்பற்றி எழுதினதாவது:— “இதிலுள்ள பாட்டுக்களில் பெரும்பாலவை தாளத்தோடு பாடுவதற்காகவே எழுதப்பட்டவையா யிருக்கின்றன. கடற்கரையில், சாந்திமயமான சாயங்காலவேளையில், உலகனைத்தையும் மோஹவயப்படுத்தி நீலக்கடலையும் பாற்கடலாக்கும் நிலவொளியில், புதிதாகப் புனைந்த கீர்த்தனங்களைக் கற்பனா கர்வத்தோடும் சிருஷ்டி உத்சாகத்தோடும் ஆசிரியன் தனது கம்பீரமான குரலில் பாடினதைக் கேட்ட ஒவ்வொருவரும் இந்துலிலுள்ள பாட்டுக்களை மாணிக்கங்களாக மதிப்பார்”.

தேவி பயங்கரமாய் கோர நடனம் புரியும் காட்சியை, பாரதி வருணித்திருக்கும் மாண்பை, அந்தப் பாட்டை நேரில் வாசித்துப் பாடியறியவேண்டுமே யொழிய, வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியாது.

பாரதி, தமது அளவற்ற கற்பனா சக்தியைப் பறக்க விட்டுக் காவ்யரீதியில் சில அழகான சித்திரங்களைச் சமைத்திருக்கிறார்; இவைகளில் சிறந்தது குயில்பாட்டு. இந்தப் குயில் பாட்டு பாட்டில் அவருடைய கனிந்த கவிதா சக்தியும், கம்பீரமான கற்பனா சக்தியும், நெஞ்சை அள்ளும் கான சக்தியும், ஒருங்கே சேர்ந்து, வற்றாத ஊற்றிலி லிருந்து பொங்கும் அமுது வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்திருக்கின்றன. கவி, திடீரென்று தம்மை மறந்து, கற்பனைச்சிறகுகள் பெற்றெழுந்து, இன்பக்கனவுலகெய்தி, நீலக்கடலோரமுள்ள ஒரு மாஞ்சோலையினுட்சென்று, அங்கிருந்த ஒரு குயிலைக் கண்டு, மயங்கிக் காதல் கொண்டு, அதன் பாட்டைக் கேட்டுப் பின் நேர்ந்ததை, அடிமுதல் அந்தம் வரை தட்டுத் தடையின்றி, மெல்லோசை வளத்துடனே, வருணித்திருக்கும், கவிதை போல் பாரதியின் இலக்கியங்களிலேயே சிற்சில இடங்களில்தான் பார்க்கலாம். கவிக்கு, கற்பனா சக்தி, உடலுக்கு உயிர்போல என்று, தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு உணர்த்துவது குயில் பாட்டின் ஒரு நோக்கமென்று அதன் இறுதி அடிகளிலிருந்து விளங்குகிறது.

காவ்யரீதியாக, பாரதி இயற்றிய “பாஞ்சாலி சபதம்” என்னும் நூலைக் கடைசியாகக் கவனிப்போம். பாரதத்தில் தூரியோதனன் முதலான கௌரவர்கள், பாண்ட பாஞ்சாலி சபதம் வர்களை வஞ்சகமாய்ச் சூதுக்கிழுத்து, அவர்களை அஹமானப் படுத்திய பாகத்தை, எளிய நடையில் கவிச் சவையுடனும், நாடகச் சவையுடனும், புதிய கருத்துக்களுடனும் பாரதி எழுதியது அருமையாயிருக்கிறது. பழங்கதைகளைக் கையாண்டு அவைகளுக்கு புது ரூபமும் புத்தயிரும் கொடுப்பது கவித் தொழிலின் இயல்பு; பழைய கதைகளைப் புதிய காவ்யங்களாய்ப் புனைவது எளிதல்ல; அது ஜீவ ஒளியுடன் பிரகாசிக்கும் கவிதா சக்தியைப் பெற்றவர்களாலேயே முடியும். “பாஞ்சாலி சபதம்” பாரதியின் கவித்திறத்

தின் வெற்றி. அதில், விதூரன், தன் இச்சைக் கெதிராகத் தானே, பாண்டவர்களை அழைக்கப் போகும்போது, நாட்டின் வளத்தை நோக்கித் தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொள்ளும் “நீல முடிதரித்த பல மலைசேர் நாடு” என்ற வருணனையும், பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற்குச் செல்லும்போது மலைப்பொழுதில் சூரியன் மேற்கே அஸ்தமனமாகும்போது தோன்றிய காட்சியின் வனப்பு வருணிக்கப்படும் பாகமும், ஈடுமெடுப்புமிலாத கம்பீரக் கவிதையாகும்.

பொதுவாகக் கருதுமிடத்து, தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு சப்பிரமணிய பாரதி ஒரு புதிய ஜோதியையும் சக்தியையும் தேடி அளித்தார். அவர் ஒரு நூதன சக்தியாத பாரதியின் லால், அவருடைய பெருமையைப் பழைய புலமை முறைகளில் பழக்கம்பெற்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் அறிய முடியாமல் இருக்கிறார்கள். நவீன நவ யௌவன நாகரிகத்தின் கலைப் போக்கையும் கருத்துப் போக்கையும் சுவையுறக் கலந்து, பாமாலைகள் சூட்டித் தமிழ்த் தாய்க்குக் கொணர்ந்து பாரதி வணங்கினார். தமிழ்க் கவிதையின் நறுமணம் வாடிப்போய், செய்யுள்களை இயற்றுவதைச் செப்பிடு கவிதையைச் செய்வதுபோல் பயின்று, கவிதையை அளவு கோல்களால் ஆக்கும் மெய்ப்புலமையற்ற தமிழ்ப் புலவர்கள் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் சமயம், உண்மைக் கவிதையின் ஒளியைத் தமிழகமெல்லாம் வீசிப் பாரதி எழுந்தார்.

உண்மைக் கவிதையின் குணங்கள் காலத்தால் மாறுபாடு அடையாது. கவிதையின் அங்கங்களும் அவைகளின் இலட்சியங்களும், பாடப்படும் பொருள்களும், காலத் திற்கேற்றவாறும், கவிஞர்களின் சிருஷ்டிசக்திக் குகந்தவாறும், மக்களின் கலைருசிக்குத் தக்கவாறும் மாறுகின்றன. இவை, கவிதைக்கு, கால, தேச, நாகரிக, வர்த்தமானத்தை அநுசரித்த அம்சமாயிருக்கின்றன. நிரந்தரமான அம்சத்தில், கவிதை, இசையுடன் ஒளிரும் கற்பனையின் வாசகம்; கருத்தாலும் சொல்லாலும் இயற்கையின் அழகைப் பிழிந்தெடுக்கும் சக்தியின் கீதம்; பிரபஞ்சத்தின் எல்லையற்ற எழிலிலும் ஜோதியிலும், கவிஞர்களின் உள்ளத்தை முழக்கி குளிப்பாட்டும் ஆவியின் மலர்ச்சி. இந்தத் தன்மைகளை, எந்தக்

காலத்தில் தோன்றிய பெரிய கவிகளிடத்திலும் பார்க்கலாம். ஆனால், புதிய கற்பனை முறைகளையும், சூந்தங்களையும், காலத்திற்கேற்ற கருத்து இலட்சியங்களையும் கைக்கொள்ளும் ஆற்றல் கவிகளுக்கு இன்றியமையாதது. தன் காலத்து சக்திகளால், ஒரு கவி சிருஷ்டிக்கப்பட்டபோதிலும், அவன் தன் காலத்திற்கு அதீதமான இலட்சியங்களை சிருஷ்டிக்க வல்லவன். இந்த இரண்டு குறிப்புகளையும் மனவலில் வைத்துக்கொண்டு கவனித்தால், பாரதியை ஒரு பெரிய கவியென்றே கருதவேண்டும்.

பாரதி, எளிய நடையே சிறந்த கவிதைக்கு அழகு என்பதின் உண்மையை நிரூபணம் செய்தார். அவருடைய புகழ் என்றும் அழியாது என்று திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். ஆக்கிலக் கவிதை அறிந்தவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமானால், பாரதி, தமது கவிதா ரீதியிலும், இன்னிசைச் செல்வத்திலும், ஷெல்லியையும், (Shelley) “பாஞ்சாலி சபதம்” போல் பழங்கதையைப் புதுப்பித்தெழுதுவதில் வில்லியம் மாரிஸ்ஸையும், (William Morris) ஒத்தவர்.

இருந்தபோதிலும், பாரதி, ஒரு மாபெருங்கவி என்ற ஸ்தானத்தைப் பெறுவதற்கு அவசியமான ஒரு பெருங்காப்பியத்தை, தனது சக்திகளைத்தையும் ஒருங்கே நிறுத்தி ஒரு திசுச் செய்யவில்லை. இதற்கு, பால்யத்திலேயே மாபெருங்க அவர் தேசிய இயக்கத்தில் ஈடுபட்டதால் வியல்ல நேர்ந்த பலவித இடையூறுகளும், புலவர்களுக்குப் பிதிரார்ஜிதமாயிருந்து, அவரை நெருங்கித் தொடர்ந்து பழகிய வறுமையும், பெரும்பான்மையான தமிழ்ப் பண்டிதர்களும் அபிமானிகளும் போதியபடி ஆதரித்து அவருக்கு ஊக்கம் கொடாமையும், காரணங்களாக இருக்கலாம்.

தமிழ் நாட்டில் இப்போது சாதாரணக் கவிக்கூட ஒருவரும் இல்லையென்று இந்த பாகத்தை முடித்துவிட இருந்தோம். நண்பர் ஒருவர் ஒரு பெயரைக் குறிப்பிட்டார். தேசிக சுந்தரம்பிள்ளையைத் தமிழர்களுக்குத் தந்த விநாயகம்பிள்ளை சேரநாடு திருவாளர். தேசிக விநாயகம்பிள்ளையையும் கொடுக்க எண்ணியிருக்கிறதுபோலும். இவரால் இயற்றப்பட்டுப் பல பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கும் பாட்டுக்களைப் படித்ததில், அவைகளில் அநேகம்

எளிய நடையையும் நல்ல சுவையையும் பெற்றிருக்கின்றன
மவன்று தெரிவித்தது. தன் மகினை யிழந்த ஒரு ஸ்திரீக்கு புத்தர்
உபதேசம் செய்த கதையையும், “ஆறு” “கிளி” என்ற மகுடங்
களுள்ள பாட்டுக்களையும் உதாரணமாய்க் கூறலாம். திருவாளர்
பிள்ளையின் உண்மைக் கவித்திறனை வருங்காலமே காட்ட
வேண்டும்.

தமிழை முறையாய்க் கற்றுத் தேர்ந்த சில கல்விமான்கள்,
செய்யுள் நடையில் சில இலக்கியங்களையும் கட்டுரைகளையும், புஸ்
தகங்கள் மூலமாகவும், பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், வெளியிட்
டிருக்கிறார்கள்; இவை காரணம்பற்றி அவர்களைக் கவிகளாகக்
கருதமுடியாது.

தமிழ் இலக்கியம்: வசனம்

உயர்ந்த இலக்கியங்களை வசன நடையில் அமைக்கும் முறை தமிழ்ப்புலவர்களிடம் இருந்ததில்லையென்று முன்னால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சில உரையாசிரியர்களே தமிழும் வசன நடையும் கருடிகள்; மதுரூல்களின் உரைகளில், தர்க்க ரீதியாய்ச் செய்யப்பட்ட வாழ்க்கை, வசன நடையில் அடுக்கடுக்காகக் காணலாம். ஆனால், வசனநடை ஒரு முக்கியமான இலக்கிய உறுப்பு என்றும், அதை நன்றாய் இயற்றுவதற்கு, அதிக அளவு, நுண்ணிய கலை உணர்ச்சியும், கற்பனாமனோபாவமும், ஒலி அழகும் கல்வித்திறனும் அவசியமென்றும் கூறும் கொள்கைகள் நமது முன்னோர்களிடம் இல்லை. வசனத்தை, பலவித நடைகளிலும், சுவையுடனும், துட்பமான கலைத் திறத்துடனும், ஆக்கலாம். வாக்கியங்களை, உர்த்த புஷ்டியுடனும் சொல்லியத்துடனும், பாகங்களின் அளவும் கோவையும் நேர்மையுடன் அமைக்கப்பட்ட அழகுடனும், எழுதி ஒன்றுக்குப்பின்னால் ஒன்றை இயல்பாகக் கருத்துக்கள் வளரும்படி சுவையுடன் கோப்பது வசன நடைக்கு இன்றியமையாதது.

தமிழ் நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான புஸ்தகங்கள் வசனநடையில் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளில் மிகச்சிலநூல்களிலேதான் நல்ல இலக்கியத் தன்மையைக் வசன நூல்கள் காணலாம். பொருள் விசேஷத்தாலும் ஏற்றத்தாலும் எல்லாருடைய மரியாதையையும் கவனத்தையும் கவர்ந்த நூல்கள் அதிகமில்லை. சரித்திரங்கள், இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள், நவீனக்கதைகள், வியாஸங்கள், விஞ்ஞான சாஸ்திர விளக்கங்கள், நுண்கலை ஆராய்ச்சிகள், சமுதாய சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகள், முதலியவைகளில், பெரிய இலக்கியங்கள், என்றும் நிலைக்கக்கூடிய பெருமையுடன் வசன நடையில் தோன்றலாம். ஆங்கிலத்தில், கிப்பன் (Gibbon) என்னும் சரித்திராசிரியன் எழுதிய 'ரோமாபுரி ஏகாதிபত্যத்தின் கண்ணமும் வீழ்ச்சியும்' என்ற நூலைப்போலவும், பிராட்லி (Bradley) என்பவர் ஷேக்ஸ்பீ

பிரியின் சோகரஸம் பொருந்திய ஈடகங்களைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் ஆராய்ச்சியைப்போலவும், அலங்கார வசனன்ட சிருஷ்டியிலேயே ஆர்வமும் மோகமும் கொண்ட, ரஸ்கின் (Ruskin) எழுதிய வசனத்தைப்போலவும், ராபர்ட் பால் (Robert Ball) என்பவர் “வாணங்களின் கதை” என்று எழுதியிருக்கும் நூலைப்போலவும், பெர்னார்ட்ஷா, எச். ஜி வெல்ஸ், பெர்டிராண்டு ரன்ஸல், (Bernard Shaw, H. G. Wells and Bertrand Russell) இவர்கள் எழுதிய சமுதாய சாஸ்திர ஆராய்ச்சி நூல்களைப்போலவும், வசன உரவியங்கள் தமிழில் என்று உண்டாக்கப்படுமோ தெரியவில்லை. தமிழர்களின் அறிவும் கலைகளும் சிருஷ்டிசக்தியும் இப்போதிருப்பதைவிட அநேக மடங்கு அதிகமான லொழிய நமது ஆசை வீண் கனாவாகும். தமிழ் மொழிக்கு இப்போது கவிஞர்களைவிட வசன கர்த்தர்களே பெரும்பாலும் தேவை; ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும் நயம்பெற்ற கவிதை தமிழில் வேண்டிய அளவு இருக்கிறது.

தமிழரின் தற்கால வசன நூல்களை, இலக்கியத் தன்மையுள்ள வசனங்கள், ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள் என்று நான்கு பாகங்களாகப்பிரித்துக் கவனிக்கலாம். இலக்கியத் தன்மையைப்பெற்ற வசன கர்த்தர்களில் முக்கியமானவர்கள் வீநோதரஸமஞ்சரி என்னும் நூலை இயற்றிய வீராசாமி செட்டியாரும், கவி. சுப்பிரமணிய பாரதியும், வ. வெ. சு. அய்யருமே.

தமிழர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு, வசன நடை அபிவிருத்தி அவசியமென்று, சென்ற நூற்றாண்டில் வற்புறுத்தினவர்களில், சிறந்த தமிழ் வித்வானையிருந்த ஆறுமுக நாவலரின் பெயர் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர், சைவமத சம்பந்தமான அநேக நூல்களை வசன நடையில் எழுதினார். நாவலரின் வசனம், இலக்கண முறைகளை அநுசரித்து ஒழுங்காக எழுதப்பட்ட நடையை யுடையது; அதில் வேறு சிறந்த குணங்களொன்றும் காணப்படவில்லை. மத வேறுபாடுகளால் தோன்றிய வாதாடும் வாசகங்கள் தமிழ் வசன நடையின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு காரணமாயிருந்தன.

வீநோதரஸமஞ்சரி, நல்ல வசன நடையில் எழுதப்பெற்ற இருபது வியாசங்களடங்கிய ஒரு அருமையான நூல். அதில்,

பெரும்பான்மையாக, தமிழ்க்கவிஞர், கம்பர், வீராசாமி. ஓளவையார், ஒட்டக்கடிகள், புகழேந்தி, காளைமேகர், இவர்களைப்பற்றித் தமிழ்நாட்டில் விநோதரஸமஞ்சரி எழுந்த ரஸமான கதைகளடங்கிய வியாசங்களும், ஒழுக்க நெறியைப்பற்றிச் சில கட்டுரைகளும் இருக்கின்றன. அவைகளில் பொருள்நயம் இருப்பினும், அதைவிட நூலின் வசனநடையின் நயமே இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. அந்த வசன நடையைச் சுதம்பநடையென்று சொல்லலாம். தட்டுத்தடையின்றி வாக்கியங்கள் எழுந்து, ஒரு காலடபடையின் போக்குப்போல் நடத்தல்; பெரும்பான்மையாக வடமொழிப் பதங்களையும், சிறுபான்மையாக, தெலுங்கு, இந்துஸ்தானி மொழிகளின் பதங்களையும், தமிழுடன் அழகுபெறக்கூலந்து வாக்கியங்களை வாசிக்கும்போது ஒரு கம்பிரமான ஓசைப்பெருக்கை உண்டாக்குதல்; உவமைகள், அலங்காரங்கள் முதலியவைகளை ஆங்காங்கு தொகுத்து, கவிச்சுவையையும் கற்பனைச்சுவையையும் வியாசங்களில் நிரப்புதல்; பழமொழிகளை இடையிடையே சந்தர்ப்பமறிந்து தூவுதல்; இவை, வீராசாமி செட்டியாரின் வசன நடையின் சில குணங்கள். அதை எளிய நடையென்றே சொல்லத்தூணியலாம். சிறுவார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்திச் சிறு வாக்கியங்களைச் செய்வதினால் மாத்திரம் நடை எளிதாகிவிடாது; சப்த புஷ்டியுடைய வார்த்தைகளைக் கையாண்டு நீண்ட வாக்கியங்களை ஆக்குவதினால் மாத்திரம் நடை கடினமாகாது. வாக்கியப்போக்கு நேரையில்லாமலும், உலக வழக்கில் இல்லாத அபூர்வமான பதங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டும், கருத்துத் துறட்டுகள் மலிர்தும் இருக்கும் நடையே கடினமான நடை.

விநோதரஸமஞ்சரியைப் படிக்க ஆர்ம்பித்தால், அதை முடித்துவிட்டுவண்டுமேன்ற ஊக்கமும் அவாவும் உண்டாகின்றன. அதில் காணப்படும் விஷயங்களைத் தமிழர் என்றும் போற்றிப் படிப்பார்கள். கவிகளைப்பற்றிய கதைகள் அதி ருசிகரமாய் இருக்கின்றன. விநோதரஸமஞ்சரியில் ஹாஸ்யச்சுவை ததும்புகிறது; பழைய கதைத்துணுக்குகளை ஆசிரியர் கூறி நகைப்பது வாசித்தோர் மனத்தை விட்டகலாது. பழைய கருத்துக்களையே விளக்கிக் காட்டும் இந்நூலின் வசன நடை உயர்ந்தது. ஒரு இலக்கிய நடை, அதை இயற்றிய புலவனின் மனோபாவத்தையும் கலை ருசி

யையும் தழுவினதாதலால், அகை அப்படியே மற்றவர்களால் கையாள முடியாது; கையாளுவதும் உசிதமில்லை. வீராசாமி செட்டியாரின் வசனநடை இக்காலத்திற்குப் பொருத்தமில்லையென்று சிலர் சொல்லலாம்; ஆது உண்மையாயிருந்தபோதிலும், அந்நகையின் ஏற்றம் குறைவுபடாது. வீராசாமி செட்டியார் பழைய முறைகளையே அதுசரித்த பண்டிதர் என்பதையும் ஒருவரும் மறக்கக்கூடாது.

ஆங்கில இலக்கிய ஆராய்ச்சி வல்லவர்களிலொருவராகிய செயின்ட்ஸ்பரி (Saintsbury) என்பவர், ஷெல்லியைப்பற்றி (Shelley) எழுதும்போது, அவர் எவ்வளவு பாரதியின் பெரிய கவியோ, அவ்வளவு பெரிய வசன வசன நூல்கள் கர்த்தாவுமாக இருக்கிறார், என்று சொல்லிய கருத்து சுப்பிரமணிய பாரதிக்கும் அநேகமாகப் பொருந்தும். அவருடைய வசனங்களில் அநேகம் தொகுக்கப் பட்டு, ஒரு தனிநூலாகப், பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில், ஜகதீஸ்வரத்திரவஸுவன் பிரசங்கங்களைப் பாரதி மொழி பெயர்த்த வியாஸங்களும், ரவீந்திரநாதரின் சிறு கதைகளுக்குள்ள பாரதியின் மொழிபெயர்ப்புகளும் சேர்க்கப்படாமலிருப்பதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை; ஆது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இருந்தபோதிலும், இந்த நூல் தமிழருக்கு ஒரு அரும் விருந்தாகும்.

குயில்பாட்டைக் காவ்யரீதியில் இருஷ்டித்த பாரதியின் கற்பனா சக்தி, விரிந்து, ஞானரதம் என்னும் சித்திரத்தை வசனத்தில் இருஷ்டித்திருக்கிறது. இப்போது தமிழில் ஞானரதம் இருக்கும் வசனநடை நூல்களில் ஞானரதம் தலை சிறந்தது. இந்தக் கதையில் பாரதியின் கற்பனையழகின் உச்சகதைக் காலாலாம். ஞானரதத்தில் ஒரு இன்ப உலகை அவர் இருஷ்டித்திருக்கிறார்; அதற்கும் மனித உலகிற்கும் வெகுதூரம்; இந்த நூலின் கருத்துக்களை இங்கு விஸ்தரிக்கவேண்டியதின் அவசியமில்லை.

பாரதியின் வசனநடை சக்தி வாய்ந்த எளிய நடை; இன்னிசைத் தன்மையும் கவிச்சுவையும் நிரம்பிய நடை; ஒரு ஓடையின் தெள்ளிய தண்ணீர் கற்பாறைகளின்மீது சலசலவென்று பாய்வது போலுள்ள செந்தமிழ் நடை; வாசிப்போருக்கு மட்டிலாத இன்பத்தை அளிக்கும் நடை, பாரதியின் வசனநடையில் அவருடைய

கவிதையின் குணங்களைக் காணலாம்; அந்த நடையைப் பின்பற்றிப் பலர் எழுத முயன்றும், அவர்களுடைய முயற்சி பயன்படவில்லை. வசனத்தில் அநேக விதமான நூல்களைப் பாரதி எழுதியிருக்கிறார்; எல்லா நூல்களிலும் அவருடைய வசன நடையின் தனிச்சிறப்பைக் காணலாம்.

சந்திரிகையின் கதை ஒரு உயர்ந்த நாவல். அது, அரை குறையாய், முற்றுப்பெறாமலிருந்தும் அதன் நயம் குறையவில்லை. முதல் அத்தியாயத்தில் வேளாண் குடியில் சந்திரிகையின் பூகம்பம் நேர்ந்த நிகழ்ச்சியைப், பாரதி வருணித்திருப்பது ஒரு உயிருள்ள சித்திரம். சந்திரிகையின் சரித்திரம் ஆரம்பிக்கப்படாததால் இப்போதிருக்கும் பாகத்திற்குக் கதாநாயகி விசாலாக்ஷியே. பூகம்பத்திலிருந்து தப்பினவளாகிய புருஷன் மணமறியாத இந்த ஏழைக் கைம்பெண், தனது கொடூரமான ஜாதிக்கட்டுக்கு விரோதமாய், மனோதேரிகையுடன், வாழ்க்கைக்குத் துணையாய்க் கணவனைத் தேடி இன் புறவேண்டுமென்று, வீரேசலிங்கம் பந்துலுவிடம் போய், அங்கே, டிப்டி கலெக்டர் கோபாலயங்காரை மணக்கலாமென்று எழுந்த நினைப்பை, அவர் வேலைக்காரி இடைச்சிப் பெண்மீது தீராதமையல் கொண்டதால், கைநழுவி, பின்னால், பால்யசந்திரியா சிந்திரியா னந்தரைப் பார்க்க நேர்ந்து, அவர்மீது காதல்கொண்டு, அவரைக் காஷாய வேடத்தை உதறிப் பெயரையும் மாற்றச்செய்து, கல்யாணம் செய்துகொண்டு களிப்புடன் இல்லறத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, கடவுளே கைம்பெண்களுக்குக் கருணைகாட்ட அச்சப்படுகிறார் என்ற எண்ணத்திற்கு ஆதாரம் கொடுப்பதுபோல், அவள் புருஷனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட, அதனால் அவள் வாழ்க்கை சிதறுண்டதைப் பாரதி கனிந்த மனோவுணர்ச்சியுடன் எழுதும் நேர்த்தி மிகச்சிறந்தது. ஒரு கதையைச் சொல்லுவதில் பாரதியின் எளிய நடை எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்திருக்கிறதென்று சந்திரிகையின் கதையிலிருந்து அறியலாம்.

நவதந்திரக்கதைகளில் தடித்த ஹாஸ்யச் சுவை நிரம்பியிருக்கிறது. மற்ற நூல்களில் ஆங்காங்கு கவியின் நளினமான நகைச் சுவையைக் காணலாம். வங்காள விஞ்ஞான சாஸ்திரி ஜகதீச சந்திர வசுவின் சில பிரசங்கங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கும் வியாஸங்களும், ரவீந்திர நாதரின் சில சிறு கதைகளுக்கும்

பாரதி செய்திருக்கும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளும் அற்புகவானவை. அந்தக் சதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளைவிடத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள் பன்மடங்கு சிறந்தவை யென்பது வாசித்தால் விளங்கும். பாரதி உண்மையான அருள் புலமை பெற்றிருந்ததால், அவர் எழுதிய எல்லா நூல்களிலும் நல்ல இலக்கியத் தன்மை இருக்கிறது.

காலஞ்சென்ற வ. வெ. ச. அய்யரைத் தமிழர்கள், ஒரு தேசபக்த சிகாமணிபென்றும் கர்மயீரரென்றும் அறிவார்கள். அவர், திருச்சி ஜில்லாவில் பிறந்து, வளர்ந்து, ரங்குவ. வெ. ச. அய்யர் னில் வக்கீல் தொழில் பார்த்து, 'பாரிஸ்டர்' தேர்ச்சி பெறுவதற்காக இங்கிலாந்துக்குப் போய், அங்குள்ள இந்திய தேசிய அமிதவாதிகளுடன் சேர்ந்து பழகிவிட்டு, ஐரோப்பிய நாடுகள் வழியே தாய்காடு வந்து, சில காலம் புதுச்சேரியில் தங்கிப் பின்னால் சென்னைக்கு வந்து, அது முதல், பாபநாசம் நீர் வீழ்ச்சியில் வீர மரணமடையும் வரையில், செய்த அரும் தேசியத்தொண்டு எல்லோருக்கும் தெரியும்.

வ. வெ. ச. அய்யருடைய அபாரமான புலமையையும் கலை ரவிகத்வத்தையும் மிகச்சிலரே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர், தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, கிரேக், முதலிய பாஷைகளிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களைக் கற்று நன்றாய் ரவலித்தவர். வ. வெ. ச. அய்யர் ஒரு பெருந்த கலைஞர். தமிழ் மொழியிலும் கலைகளிலும் அவருக்கு உண்மையான அன்பு உண்டு. அவர் நல்ல நிதான குணத்தைப் பெற்ற இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர். தமிழிலுள்ள கலைஞானத்தை, மற்ற நாட்டினர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டுமென்ற அவாவைப்பெற்றவர்; தமிழ் இலக்கியங்களை நவீன முறையில் கற்றுத்தேர்ந்தவர். அவர்க்குப் பாரதிக்குச் சிறந்த துணை வரையும் நண்பராயுயிரந்தார். பாரதியின் கவிதாசக்தியை வ. வெ. ச. அய்யர் பெற்றிராவிட்டாலும், அவர் அதிகக் கலைஞானமும் ஆராய்ச்சித் திறனும் படைத்தவர். வள்ளுவரின் திருக்குறளை வ. வெ. ச. அய்யர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். குறளுக்கு இப்போது ஆங்கிலத்திலுள்ள மொழிபெயர்ப்புகளில் அய்யரின் மொழிபெயர்ப்புதான் சிறந்தது என்பது அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட துணிபு.

அய்யர் தமிழில் அநேக நூல்களை நயத்துடன் இயற்றியிருக்கிறார். அவைகளில் உயர்ந்த இலக்கியத் தன்மையையும், ஒப்பற்ற

மங்கையர்க்கரசி யின் காதல் முதலிய கதைகளடங்கிய நூல். யின் காதல் முத லிய கதைகள் அய்யர் அதன் முகவுரையில் “கதைகள் கவிதை நிரம்பியவாய், ரஸபாவோபேதமாய் இருக்க வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்”

என்று எழுதியிருப்பதை மனலில் வைத்துக்கொண்டு அதைப் படித்தால் அதன் ஏற்றம் விளங்கும். வ. வெ. சு. அய்யரின் தமிழ் வசன நடை எளிதாயும், அழகாயும், கம்பிரமாயுமுள்ளது; கவிச்சுவையும் கற்பனைச் சுவையும் நிரம்பியது; அது, கதைப்போக்குக் கற்றவாறும், சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தகுந்தவாறுமுள்ள தன்மைகளைப் பெற்று மாறிக்கொண்டேயிருக்கும்; காதில் கணீர் கணீர் என்று ஒலித்துக்கொண்டு, இனிமையான சப்தப் பெருக்கை உண்டாக்கச் செய்யும் திண்மையான வாக்கியங்களடங்கிய நடை. தகுந்த வடமொழிப் பதங்கள் அதிகமாய்ப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால், வ. வெ. சு. அய்யரின் தமிழ் வசன நடைக்கு ஒரு தனிப்பட்ட அழகும் சக்தியும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பாரத நாட்டின் பண்டை நாகரிகத்தின் இலட்சியங்களின் ஒளியையும், தத்துவத்தையும் அவர் நன்கு அறிந்து கைப்பற்றினவராயினும் அவருடைய கருத்துக்களும் மனோபாவமும் நவீன கலைகளைத் தழுவின. அய்யரின் தமிழ் வியாசங்களில் காணப்படும் வசன நடையும் ஆராய்ச்சித் திறனும் விசேஷ குணங்களுடையவை.

சிறு கதைகள் என்ற முறையில் அய்யரின் கதைகளுக்கு அதி உன்னதமான ஸ்தானம் உண்டு; அவைபோல் நன்றாய் எழுதப்பட்டிருக்கும் கதைகள் தமிழில் இல்லை. சிறு கதை, மேல் நாட்டு இலக்கிய திணைகளில் ஒன்று; அதில் கதைப்போக்கு சுருக்கமாயிருக்கும்; பாத்திரங்களும் மிகச்சிலரே; அவர்களின் உணர்ச்சியையும் சில பாவங்களையும் நுட்பமான நாடகச்சுவையுடன் தோற்றுவிக்கும் சிறு காட்சிகளடங்கினதே ஒரு சிறு கதை; அநேக இடங்களில் கதைப்போக்கும் பாத்திரங்களின் குணங்களும் அதுமானிக்கவேண்டியதாய் இருக்கும். அய்யரின் கதைகள், தெய்விகக்காதல் மணத்தை வீசி, மலர்ந்து திகழும் இலக்கிய மலர்க்கொத்து. உலகம்தோன்றிய நாள்முதல், காதலின் பெருமையைப்பற்றிப் பாடாத கவி இல்லை; எழுதாத புலவன் இல்லை. தமிழில் தலை சிறந்த ஒழுக்க நூலாகிய குறளை இயற்றிய திருவள்ளூர்

ஞர்வரோ, காதலின் மாண்பை அரியற்புகமாயும் இணையற்றதாயு முள்ள குறள்களில் விரித்திருக்கிறாரென்றால், இதைப் பற்றி வேறு சொல்லவும் வேண்டுமோ? மெய்க்காதலுக்காக உயிருள் பட எல்லாவற்றையும் த்யாகம் செய்த ஆண், பெண்களின் எண்ணம் எத்தனை? அய்யரின் காதல்கதைகள் வாசிப்போரின் மனத்தை உருக்கி அப்படியே கொள்ளை கொள்கின்றன; அவை, அரிய கற்பனா ஆர்வத்துடன் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. “கமல விஜயம்”, “குளத்தங்கரை அரசமாம்”, “லைலி மஜ்னூன்”, “அனூர் கலி” நிகரற்ற சிறு கதைகள்; வேறெந்த மொழிகளிலுமுள்ள சிறு கதைகளுக்கும், இவை தலை கவிழ்க்க வேண்டாம்.

மேல்நாட்டுகளில் வழங்கிவரும் நவீன ஆராய்ச்சி முறைகள் தமிழருக்குப் புதியன. ஆனால் இலக்கியங்களை ஆராய்ச்சி செய்வது தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் புதிதன்று. இலக்கிய ஆராய்ச்சி காவ்யங்களெல்லாம் செய்யுள் நடையிலிருப்ப தால், அவைகளுக்குப் பதவுரை, பொழிப் புரை செய்வதும், அவைகளிலுள்ள அணி, அலங்காரங்களை விளக்குவதும், கதைப்போக்கைத் தழுவின வேறு கதைகளையும் உபகவகையையும் கூறுவதும், பாட்டுகளுக்கு விசேஷ அர்த்தம் சொல்லுவதுமே, முன் காலத்தில் ஆராய்ச்சி யாகக் கருதப்பட்டன. இவ்வித ஆராய்ச்சியின் பயனாக, தமிழில் இப்போதுள்ள உரைகள் ஆக்கப்பட்டன. தற்காலத்தில், இலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்வது என்பது நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதுவ தன்று; அதைவிட அதிகக் கஷ்டமாயும், நுட்பமாயும், விரிந்ததாயு முள்ள ஒரு வேலையாகும். ஒரு காவ்யம் சம்பந்தமாக, அதன் அமைப்பு, நடை, கவியின் உள்ளத்தில் எழுந்த சக்தியால் அது சிருஷ்டி பெற்ற நேர்மை, அதன் சிருஷ்டிக்கு வேறொன்றையிருந்த சந்தர்ப்பங்கள், கவியின் மனோ பாவம், கவிதையின் அழகு, பாத் திரங்களின் குணாதிசயங்கள், கதைப்போக்கின் தன்மை, மொத்த மாக, ஒரு காவ்யம் ரவிகர்களின் மனத்தில் உண்டாக்கும் ஆந்தம், இவைகளைப்பற்றி, நுண்ணிய கலை ருசியுடனும், கற்பனைத் திறனு டனும் வரைவதே, தற்கால இலக்கிய ஆராய்ச்சி முறையின் முக் கிய அம்சம்; ஒரு கவிபை அவர் காலத்திலுள்ள கவிஞர்களுடனும், அவர் இனத்தைச் சேர்ந்த கவிஞர்களுடனும் ஒப்பிட்டுத் தராதாங் களைச் சோதிப்பது, அந்த முறையின் மறறொரு அம்சம். ஆகை

யால் நவீன இலக்கிய ஆராய்ச்சி முறைக்கு வெறும் பாண்டித்யம் மாத்திரம் போதாது; சுற்பனைச்சக்சியும் சிருஷ்டிசக்தியும் வேண்டும். இவ்வித ஆராய்ச்சிகளைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இன்னும் பெறவில்லை.

தமிழ் இலக்கியங்களுக்கு வேறொரு தூரநிர்ஷ்டமும் வாய்த்திருக்கிறது. அநேக கவிதைப்பற்றி அவர்கள் பெயர்களையும், சிருஷ்டித்த நூல்களையும் தவிர வேறொன்றும் திட்டமாகத் தெரியவில்லை. வெவ்வேறு காலங்களிலிருந்து கவிகள் ஒரே காலத்திலிருந்ததாகக் கர்ண பரம்பரையாகச் சில விநோதமான கதைகளும் கிடைத்திருக்கின்றன. இலக்கிய வளர்ச்சியின் சரித்திரத்தைத் தெளிவாகவும், கோவையாகவும், பூரணமாகவும் தெரிய மார்க்கமில்லை. இந்த நிலைமையில், கடந்த ஐம்பது வருஷங்களாக அநேக தமிழ்ப்பண்டிதர்களும் வித்வான்களும், இந்தக் குறைவை நீக்க பெரும் முயற்சியுடன் ஆராய்ச்சிகள் செய்து, கொஞ்சம் பலனையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். இது, உண்மையான ஆராய்ச்சிக்கு, அவசியமான பூர்வாங்கமான வேலையாயிருப்பதால், மிகவும் முக்கியமானது. இதில் ஈடுபட்ட பல பண்டிதர்கள் அநேக விஷயங்களைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதி, மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் நடத்தப்படும் 'செந்தமிழ்', பத்திரிகையிலும், வேறு பத்திரிகைகளிலும், தனிப்புத்தகங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவைகளை விபரமாய்க் கவனிப்பது இந்தக் கட்டுரைக்கு அவசியமில்லை. அவை, பழைய நடையில் எழுதப்பட்டவை; சொற்களும் வாக்கியங்களும், இருப்பினால் செய்யப்பட்ட அங்குகளைப் போட்டுக்கொண்டு நிற்பதுபோல், விறைப்பாய் இருக்கின்றன. பொருள் எவ்வளவு அருசியாயும் மனத்தைக் கவரக்கூடாததாயுமிருந்தாலும், அதையும் எளிய நடையில் நேர்த்தியாய் எழுதும் மேல்நாட்டு அறிஞர்களின் முறைகளைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் பின்பற்றவேண்டும்.

நவீன முறைகளில் ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டிருப்பதாகப் பிரசரித்த சிலநூல்களை நோக்கினால், முதலானவர்களுக்கு வசனத்தில் ஒரு சுருக்கமும், அவைகளின் தன்மைகளைப்பற்றிப் பொதுவாக ஒரு புகழ்ச்சியுமே காணப்படுகின்றன. பெரிய காவியங்களுக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் வசனச்சுருக்கங்கள் அவசியமாயிருந்தபோதிலும், அவை ஆராய்ச்சிகளாகா. தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாக, நவீன முறையின் முதல் தரமான நூல் இதுவரையிலும் தமிழில் வெளிவரவில்லை.

ஆங்கிலக்கற்ற தமிழ்ப்புலவர்கூறில் சிலர், தமிழ் இலக்கியங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்து, ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பல புதிய கருத்துவன்மைகளை, ஆங்கிலத்தில் ஆங்கிலத்திலுள்ள எழுதுவது, தமிழில் எழுதுவதைக்காட்டிலும் தமிழ் இலகுவானது என்ற முறையில் அவர்கள் ஆராய்ச்சிகள் எழுதியிருப்பதாகக் கருதலாம். வ. வெ. சு. அய்யர் கம்பனின் இராமாயணத்தைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு நல்ல ஆராய்ச்சியைச் செய்திருக்கிறார்; அந்தக் கவிச்சகரவர்த்தியைப்பற்றி இப்போதிருக்கும் சிற்சில கட்டுரைகளில் இதுவே சிறந்தது. நவீன ஆராய்ச்சி முறைகளை அதுசரித்து கம்பனின் இராமாயணத்தின் ஏற்றத்தைத் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கும் அந்த நூல் இப்போல், இப்போது, தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி நூல் வேறொன்றமில்லை. பிற நாட்டினருக்கு கம்ப இராமாயணம் உலகத்திலுள்ள மிகச்சில மாபெருங் காப்பியங்களிலொன்று, என்று காட்டவே, வ. வெ. சு. அய்யர் இந்த ஆராய்ச்சியை ஆங்கிலத்தில் எழுதி, அதில் அநேக பாட்டுகளுக்கு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் கொடுத்திருக்கிறார். தமிழ்நாட்டுப் பண்டிகார்களுக்கு நவீன முறையில் கம்ப இராமாயணத்தை ஆராய்ச்சிசெய்ய வழிகாட்டவேண்டியது மிகவும் அவசியமானதால், அய்யர் தமது நூலைத் தமிழில் எழுதியிருந்தால் தமிழர்களின் கலையபிவிருத்திக்கு உபயோகமாயிருந்திருக்கும். * கம்பனுக்கு, இதுபோலும், இதைக் காட்டிலும் அதிக ஆர்வத்துடனும், நயத்துடனும், புலமையுடனும் எழுதப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான ஆராய்ச்சிகள் தேவை. காலஞ்சென்ற சுந்தரம்பிள்ளையும், திருவநந்தபுரம் திருவாளர். கே. ஜி. சேஷய்யர்போன்ற கல்விமான்களும் தமிழ் இலக்கிய விஷயங்களைப்பற்றி ஆங்கிலத்தில் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். திருவாளர். எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையால் பதிப்பித்த மனோன்மனையத்தில், அந்நூலைப்பற்றி, ஒரு ஆராய்ச்சி ஆங்கிலத்தில் திரு. கே. என். சிவராஜபிள்ளையால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அது, நவீன முறையில் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சியாதலால், தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தால் சிறப்பாயிருந்திருக்கும். இவர் சமீபத்தில் பண்டைக்காலத் தமிழரின் காலவரை அளவுகள் (Chronology of the Ancient Tamils) என்ற பொருள்பற்றி ஒரு நல்ல ஆராய்ச்சியை ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கிறார். * அதைச் சென்னை சர்வகலாசாலைபார் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நூலில் காணப்படும்

* இவர் கம்ப இராமாயணத்தைப்பற்றி சில தமிழ் வியாசங்களும் எழுதி 'பாலபாரதி'யில் பிரசுரித்தார்.

கூர்மையான ஆராய்ச்சித்திறன் போற்றத்தக்கது. திருவாளர் வேதாசலம் சில் நயமுள்ள இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைச் செய்திருக்கிறார். காலஞ்சென்ற சூரியநாராயண சாஸ்திரி, செல்வகேசவராய முதலியார் போன்ற ஆங்கிலங்கற்றத் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் சிற்சில நூல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலங்கற்ற தமிழ் வித்வான்கள் நவீன முறைகளை அநுசரித்து, தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து, தமிழில் எழுதுவதே, அவர்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செய்யக்கூடிய பெரிய தொண்டு.

தமிழ் வசனநடையில் வெளிவந்திருக்கும் நூல்களில் பெரும்பாலானவை நாவல்கள்; இந்த இனத்தில் நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. நாவல் நாவல்கள் என்பது மேல்நாட்டு இலக்கியப் பாருபாடுகளில் ஒன்று; அங்கே அது நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற்று மிக உன்னதமான ஸ்தானத்தை யடைந்துள்ளது. தன்னுடைய சித்திரத்தைத்தானே பார்த்து ஆநந்திக்கும் இயல்பு மனிதனுக்கு உண்டு. தன் இயற்கை, தான் வாழும் வாழ்க்கை, இவைகளின் வேறுபாடுகளை, மனிதன் இலக்கியங்களில் பார்த்து அநுபவிக்க விரும்புகிறான். இந்த விரும்பத்தினாலே, படிப்புப் பரவாத காலத்தில் கதைகளைக் கேட்கவும், படிக்கத் தேர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் அவைகளை வாசிக்கவும், அவன் அபிலாஷை கொள்கிறான். மேல்நாட்டு இலக்கிய முறைகளின்படி நாவல் என்பது ஒரு பெரிய கதை; ஒருவருக்கொருவர் சம்பந்தமுள்ள பல பாத்திரங்களின் வாழ்க்கையில், ஒரு பெரும் பகுதியை முழு விபரங்களுடன் விஸ்தரிக்கும் சித்திரம். பிரெஞ்சு, ருஷிய மொழிகளிலுள்ள நாவல்களில் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களடங்கியிருக்கும். நாவல்களில் இருவகையுண்டு. மனித வாழ்க்கையின் தன்மையை உள்ளபடியே பார்த்துக் கற்பனை செய்வது ஒரு வகை; ஆசிரியன், தனது கற்பனாசக்தியால், தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் வாழ்க்கைக்கு ஒரு நூதன ஒளியையளித்து, தன் மனோபாவத்தால் சிருஷ்டித்தல் மற்றொரு வகை. இரண்டு வகைகளிலும், பல உயர்ந்த நாவல்கள் மேல்நாட்டு மொழிகளில் காணப்படுகின்றன.

பாமர ஜனங்கள் வாசிப்பதற்காக, மயிர்ச்சிலிப்பு உண்டாக்கக் கூடிய பலவிதமான கதைகளும், ஆயிரக்கணக்காய் எழுதிக

குவிக்கப்படுகின்றன. மேல் நாட்டில் இயற்றப்படும் இவ்வித நாவல் குப்பைகளைப்பார்த்து, அவைகளிலுள்ள கதைகளுக்குப் புனைப் பெயர்களைக்கொடுத்து, தமிழ்நாட்டிலும் பலர், நாவல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். விதவிதமாக மகுடங்களைப்பெற்ற இவ்வித நாவல்களில், உயர்ந்த வசன நடையாவது, இலக்கியத் தன்மையாவது, நுட்பமான கலைப்பாங்காவது இல்லை. அநேகம் அரை ரூபாய் அதிர்ச்சிகளையும் முழு ரூபாய் பயங்கர முழக்கங்களாயுமிருக்கின்றன. இவைகளை எழுதுபவர்கள், விற்கும் பண்டத்தைச் செய்யும் தொழிலாளிகள். அரை குறைப்படிப்புள்ள ஆண், பெண்கள் எதைப்படிக்க விரும்புகிறார்களோ, அதையே நாவல் கர்த்தர்கள், பொருள் இலாபத்தை உத்தேசித்துத் தயார் செய்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் ஜனங்கள் புஸ்தகங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்பது ஒரு நல்ல அறிகுறி: படிக்கும் புஸ்தகங்கள் எவ்விதத் தன்மையையுடையன என்பதை இப்போது கவனிக்கவேண்டாம்.

நாவலை எழுதுபவர்கள் நல்ல கலை ருசியையும், கற்பனைத் திறனையும், விரிந்த அறிவையும், மனித இயற்கையின் ஆழ்ந்த தன்மையையும் திரிபுகளையும்பற்றித் தெள்ளிய ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கவேண்டும்; தங்கள் சொந்தநாட்டு நாகரிகத்தையும், சமுதாய வாழ்வையும், சரித்திரத்தையும் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கவும் வேண்டும்.

தற்காலத் தமிழ் நாவல்களெல்லாவற்றையும் மொத்தமாகக் கண்டித்தலாவது குறைகூறுதலாவது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமில்லை. நயத்தையுடைய சில நாவல்களும் தமிழ் நாவல்கள் இருக்கின்றன. நயமில்லாதவை அநேகமுங்கூட, மேல்நாட்டுகளில் பாமராஜன்கள் வாசித்து இன்புறும் நாவல்களைவிட மிகத்தாழ்ந்தவையென்று சொல்லமுடியாது. தமிழ்நாட்டின் ரங்கராஜுக்களும், குப்புசாமி முதலியார்களும், துரைசாமி அய்யங்கார்களும் ஆங்கில நாட்டிலுள்ள சார்லஸ் கார்வைஸ்கள் (Charles Garvice) பிலிப்ஸ் ஒப்பன்ஹீம்கள் (Phillips Oppenheim) வில்லியம் லாக்யூகளை (William le Queux) விடக் குறைந்தவர்களல்லர்; அவர்கள் எழுதியிருக்கும் நாவல்களைக் கவனித்தால் எல்லோரும் ஒரே இனத்தார்களென்று விலங்கும்.

பொதுவாக, தமிழ் நாவல்களுக்காவது, அல்லது அவைகளில் மிகச்சிறந்தனங்களுக்காவது மதிப்புரை எழுத இங்கு இடமில்லை. ஆனால் மூன்று சிறந்த தமிழ் நாவல்களின் பெயர்களை இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது அவசியம். அவை நல்ல இலக்கியத் தன்மையுடன், தமிழ் நவீனகத்தின் மும்மணிகளாய்த் திகழ்கின்றன. வேதநாயகம்பிள்ளையின் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரமும், இராஜம் அய்யரின் கமலாம்பாள் சரித்திரமும், மாதவய்யாசின் பத்மாவதி சரித்திரமும் உயர்ந்த நாவல்கள்; இவைகளில் கமலாம்பாள் சரித்திரம் மற்றிரண்டையும்விடச் சிறந்தது. அவைகளை எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் சலிப்பில்லாமல் படிக்கலாம். அவை தமிழர்களின் வாழ்க்கையின் சில அம்சங்களை ஒளிர்ச்செய்யும் சித்திரங்கள். திருவாளர் கே. எஸ். வெங்கடரமணியின் 'தேச பக்தன் கந்தன்,' நன்றாயும் ஆர்வத்துடனும் எழுதப்பட்ட ஒரு கதை. இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதில் தேர்ச்சிபெற்றவர். தமிழிலும், அவருடைய ஆங்கில வசனநடையின் கிர்நியாசத்துடனும், தாவளயத்துடனும், அவர் எழுதுவாராயின், ஒரு சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாவாக கிளங்குவார். மேலே கூறப்பட்ட ஆசிரியர்கள் மூவரும் நன்றாய் ஆங்கிலம் கற்று ரவித்தவர்களென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழில் நாவல்கள் எவ்வளவு அதிகமாயிருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு குறைவாக நாடக இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. இதற்குக் காரணங்கள் பலவுள். கலைவளம் நிரம்பி நாடகங்கள் யிருந்த பண்டைக்காலத்திலேயே நாடகங்கள் இல்லை என்றால் கலைவளம் மங்கியிருக்கும் இக்காலத்தில், அவை இல்லாமலிருப்பதில் கியப்பு ஒன்றுமில்லை. பொதுவாக, கதைகளை நீளமாய் நாவல்களாய் எழுதுவதைவிட நாடகங்களாய் எழுதுவது கடினமானது. ஒரு கதைக்கு நாடக ரூபம் கொடுப்பதற்கு யிருந்த கற்பனைத் திறனும் ரஸோபாவமும் வேண்டும். உணர்ச்சியையும் கதைப்போக்கையும் நாடக பாத்திரங்கள் மூலமாய்க் காட்டவேண்டுமாதலால் ஆசிரியனின் சொந்தக் கூற்றுக்கு இடமிராது. நாடக அமைப்பு எளிதில் செய்யக்கூடிய தல்ல. நாடகத்திற்கு உயிராயுள்ள காட்சி பாவத்தை சிருஷ்டி செய்வது ஒரு அரிய கலை. பாத்திரங்களின் குணவிபாகங்களை அவர்களுடைய சம்பாஷணையிலும் நடிப்பிலும் காட்டவேண்டும்;

ஒரேகாட்சியில் பல பாத்திரங்கள் நடிக்க நேரிடுமாதலால் அவர்களுடைய குணங்கள் பரிணமித்து நமது கண்முன் விகாச மடைவது ருசியுணர்ச்சியைத் தழுவியும் தகுந்த ரஸோபாவத்தை யுடையதாயுமிருக்கவேண்டும். நாடக பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி ளிம்மும்போதும் விழும்போதும் வாசிப்போரின் மனத்திலும் அதே நிலை உண்டாகவேண்டும்.

சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியத்தைக் கவிதைப்பகுதியில் கவனித்திருக்கிறோம். சூரியநாராயண சாஸ்திரி 'கலாவதி' என்ற ஒரு நாடகத்தை எழுதியிருக்கிறார்; இது நயம் குறைந்த ஒரு இலக்கியம். வசனநடையில் எழுதப்பட்ட நாடகங்களில் திருவாளர் ப. சம்பந்த முதலியாரின் நூல்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. அவர் சமார் முப்பது நாடகங்களுக்கு மேல் இயற்றியிருக்கிறார். பழைய காலத்துக் கதைகளும் தற்கால சமூக வாழ்க்கையும் நாடகங்களுக்குப் பொருள்களாய் ஆமைந் துள்ளன. அவை, அரங்கமேடையில் நடிப்பதற்காகவே எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. நடிப்பதற்கு உதவியாக, திரு. சம்பந்த முதலியாரின் நாடகங்கள், தமிழ்நாட்டு நடிக்கர்களுக்கு, எழுத்து மூலம் வாசகங்களைக் கொடுத்திருக்கின்றன. நாடகபாவம் இந் நூல்களில் நிறைந்திருக்கின்றது.

பத்திரிகைகள் வாயிலாக வசனநடை வளர்ச்சி பெறுவது இயல்பு. சில பாஷைகளில் பத்திரிகாசிரியர்களே வசன நடைக்கு ஆரம்பத்தில் சிறு ஷடி கர்த்தர்களாயிருந்து, பத்திரிகைகளும் அதைப் போஷித்திருக்கிறார்கள். ஆங்கில வசன நடையும் மொழியில் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பத்திரிகைகளையும் துண்டுப்பிரசுரங்களை யும், (pamphlets) எழுதினவர்கள்தான் வசனநடைக்கு நேர்மையையும், சக்தியையும், புஷ்டியையும் அளித்திருக்கிறார்கள். 'ஸ்பெக்டேடர்' என்ற ஒரு பத்திரிகையை அக்காலத்தில் நடத்திய அடிசன் (Addison), ஸ்டீல் (Steele) என்பவர்கள் தற்கால ஆங்கில வசனநடைக்குத் தந்தையராயிருந்தார்களென்று சொல்வதுண்டு.

தமிழ் நாட்டில் பத்திரிகைகள் தோன்றி சமார் ஐம்பது வருஷங்களாகின்றன. பத்திரிகை, தற்கால நவீன நாகரிகத்தின் ஜீவகருவிகளில் ஒன்று; நமது நாட்டிற்குப் புதிது. இருந்த

போதிலும், அநேக பத்திரிகைகள் தமிழில் தோன்றி ஜனங்களின் இராஜ்ய உணர்ச்சியையும் அறிவையும் வளர்த்திருக்கின்றன; நவீனக் கலைகள் நாட்டில் பரவுதற்கு ஒருவாறு உதவியாயிருந்திருக்கின்றன. அவை, இன்னும் ஆரம்பப் பருவத்திலிருந்து, பலவிதமான இடையூறுகளுக்கிடையிலும் போதுமான வசதிகளையும் பொதுஜன ஆதரவையும் பெறாமலும் நடந்து வருகின்றன; வருங்காலத்தில், ஜனங்களிடம் கல்வியும் இராஜ்யவாழ்வும் வளர, வளர, பத்திரிகைகள் சக்தி பெற்று உன்னதமான நிலைமையை அடையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இதுவரை, தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் வசன நடையின் முன்னேற்றத்திற்கும் ஒரு பெருத்த சாதனமாயிருந்திருக்கின்றனவென்று சொல்லமுடியாது. தமிழ் வசன நடையைத் திறமையுடன் கையாண்ட காலஞ்சென்ற பாரதியும், வ. வெ. ச. அய்யரும் பத்திரிகைத் தொழிலில் கொஞ்ச காலம் கலந்துகொண்டிருந்தார்களென்பது உண்மை. பாரதியின் அநேக கட்டுரைகளும் கதைகளும் 'சுதேசமித்திரன்' வாயிலாக வெளிவந்திருக்கின்றன. திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் பத்திரிகைத் தொழிலின்மூலம் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சேவை புரிந்திருக்கிறார். இவர்களைத் 'தவிர வேறு இலக்கிய ஆசிரியர்கள் பத்திரிகைத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

பத்திரிகைகள் உண்டாக்கப்படும் அவசரத்தைக் கவனித்தால் அவைகளில் இலக்கியத்தன்மை இருப்பது அரிது. இருந்தபோதிலும், தமிழில் நல்ல ஹாஸ்யச் சுவையுடனும் இலக்கியத் தன்மையுடனும் எழுதும் கல்கி * என்பவர் இப்போது பத்திரிகைத் தொழிலில் இருந்து வருகிறார். வசன இலக்கியங்கள் தமிழில் குறைவாயிருக்கின்றன வென்று முன்னால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; நகைச்சுவை ததும்பும் தனி இலக்கியங்கள் வீரசாமி செட்டியாரின் விநோதரஸமஞ்சரியைத் தவிர வேறு இல்லாமலே இருந்தன; வீரசாமி செட்டியார் பழைய காலத்து விஷயங்களைப் பற்றி எழுதினார்; தற்கால சமூக வாழ்வை அவர் கவனிக்கவில்லை.

* கல்கி என்பவரின் உண்மைப் பெயர் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி. அவர் 'ஆரந்த விசுடன்' பத்திரிகையின் கூட்டு ஆசிரியர்.

கல்கி, நவீன நாகரிகத்தாலும் தேசீய இயக்கத்தாலும் மோதுண்ட தமிழரின் வாழ்க்கையைத் தமக்குப் பொருளாக்கக் கொண்டு, அதன் பல அம்சங்களின் வேடிக்கைகளையும், விநோதங்களையும், விபீதங்களையும், எளியதாயும், நகைச்சுவை நிரம்பியதாயுமுள்ள ஒரு வசன நடையைக் கைக்கொண்டு பல கட்டுரைகளில் காட்டி யிருக்கிறார். தமிழர், கல்கியின் மூலம் நகைச்சுவை இன்ன தென்று அறிந்து அனுபவித்து வருகிறார்கள். நகைச்சுவையுடன் எழுதக் கூடிய தமது சாதாரணத்தை, பத்திரிகைகளுக்கு வேண்டிய அவசரத்துடனும் பரபரப்புடனும், பிரசார மனப்பான்மையுடனும் பல விஷயங்களைப் பற்றி எழுதுவதில், பூராவும் உபயோகப்படுத்தி விடாமல், நிதானத்துடனும் நிரந்தரமான இலக்கியத் தன்மையுடனும் கல்கி எழுதவேண்டுமென்று தமிழ் அபிமானிகள் எதிர் பார்ப்பார்கள்.

முடிவுரை

இதுகாறும் செய்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து தமிழரின் தற்கால இலக்கியச்செல்வத்தின் வளமும் போக்கும் ஒருவாறாகத் தெரிய வரும். விசேஷ அருள் புலமை வாய்த்தவர்களை நோக்கினால் சுப்பிரமணிய பாரதி ஒருவரையே பார்க்கலாம். வசன கர்த்தர்களும் மிகச்சிலரே இருக்கிறார்கள்.

மொத்தமாகக் கருதமிடத்து, தமிழிலுள்ள தற்கால இலக்கியம், வளத்திலும் புஷ்டியிலும் குறைவுபட்டிருக்கிறது என்பதை எளிதில் காணலாம். தமிழரின் கலைவாழ்வைச் சில நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து, அதை நாளடைவில் மங்கச்செய்து, அதிலிருந்த ஜீவ ஒளியையும் சுவையையும் மாய்த்த, கடினம் இன்னும் அகன்றபாடினலை. பண்டைத்தமிழரின் சமுதாயத்திற்கு ஒரு பேரொளியையும் பரிபூரணத்தன்மையையும் அளித்த, வீரமும், ஆர்வமும், வாழ்க்கையினின்று இன்பத்தை நுகரும் தாகமும், இப்போது தமிழரின் வாழ்வில் மறைந்தபோதிலும், பிற்காலத்தில் தோன்றி, அவர்களின் மனப்பரப்பைச் சுருக்கி, இறுகச்செய்த, மதாசார வேறுபாடுகளும் பழக்கவழக்கங்களும், இன்னும் குடி கொண்டு, சமுதாயத்தைப் பல துறைகளிலும் பந்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. நவீன நாகரிகத்தின் உள்ளொளியைப் பூராவும் பருகவும், விஞ்ஞான சாஸ்திர அறிவால் விளையும் சக்தியை எல்லா அம்சங்களில் பெறவும், முடியாமல், தமிழர் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழரின் வாழ்வு, இப்போது தேய்ந்து உயிரற்று இருப்பதுபோல், அவர்களுடைய சரித்திரத்தில் எந்தக்காலத்திலும் இருந்ததில்லை.

நமது கண்ணெதிரே மற்ற நாடுகளும் சமுதாயங்களும் அதிவேகமாக முன்னேற்றமடைந்தும், தங்களுடைய கலைகளைச் செழிக்கச் செய்துகொண்டிருந்தும், தேசிய சுதந்தரமின்மையாலும், வெகுசாலமாய் நமக்குப் பிதிரார்ஜிதமாயிருந்து, நல்ல ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் கெடுக்கக்கூடிய 'எல்லாம் ஈசன் செயல்' என்ற அசட்டு ஞானப்பித்தால் சமுதாயத்திலேற்பட்ட மந்தத்தாலும், நம்மால் அபிவிருத்தி அடைய முடியவில்லை. பத்தியம் சாப்பிடும் நோயாளி ஒருவன், தன்னைச் சுற்றியுள்ள வர்கள் ருசியான பண்டங்களைத் தின்னும்போது, சபலத்துடனும்

கிலேசத்துடனும் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருப்பதுபோல், நமது நிலை இருக்கிறது. ஆகையால் நமது கலைவாழ்வு குன்றி யிருப்பதில் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. இருந்தபோதிலும், முன்னேற்றக் குறிகள் காணப்படுகின்றன. கடந்த ஐம்பதுவருஷ காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்திருக்கும் இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கவனித்தால், வருங்காலத்தைப்பற்றி நம்பிக்கையே உதிக்கிறது.

தமிழரின் கலைகள், சில பண்டைக்கால இலக்கியங்களைத் தவிர, பெரும்பாலாக, சமயங்களாலும் சமய இயக்கங்களாலும் விளைந்த சக்திகளால் ஆக்கப்பட்டன என்று முன்னால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தற்காலத்தில் சமயங்களும், சமய இயக்கங்களும் ஒளி குன்றி, உயிரற்றுத், தளர்ந்துபோனதால், அவற்றால், கலை வளர்ச்சியையும், இலக்கிய வளர்ச்சியையும் அபிவிருத்தி செய்ய மார்க்க மில்லை. வருங்காலத்தில், சதந்திர வாழ்வினாலும், நவீன விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைத் தழுவி நாகரிக வாழ்வினாலும் விளையும் சக்திகளாலும் இயக்கங்களாலும் தமிழரின் கலைவாழ்வு ஆக்கப்படுமென்பதில் ஐயமில்லை.

வருங்காலத்தில் கல்வி பெருகப் பெருக, தமிழரிடம் ஒரு நூதன இலக்கிய உணர்ச்சி பிறந்து, இலக்கியத் தன்மை, முறைகள், உறுப்புக்கள், இவைகளின் தாரதம்மியங்களைப்பற்றி, அறிவாளிகள் கோஷ்டியில் திட்டமான அபிப்பிராயங்கள் ஏற்படும். தமிழ் நூல்கள் பலதுறைகளிலும் ஏராளமாய் எழுதப்படும். ஆராய்ச்சிக்கலை செழித்தோங்கி ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாயும் துணையாயும் இருக்கும். உண்மையான கற்பனாசக்தியையும் நவீன நாகரிக ஒளியின் ஆற்றலையும் படைத்த ஆசிரியர்களுடைய ஜனங்கள் நோக்குவார்கள். வசன நடைக்கு உயர்வு ஏற்படும்; அதில் அரிய நூல்கள் தோன்றும். வாழ்க்கையின் பலவித அழகுகளையும், வர்ணங்களையும், பகட்டுகளையும், தித்திப்புக்களையும், கசப்புக்களையும், மாறுதல்களையும் நாவல்கள் காட்டும. கவிதைகள் புதிய ஆர்வத்துடன் வாழ்க்கையின் இன்பத்தைப் பாடிக்காவ்யங்களைச் சிருஷ்டிப்பார்கள். மங்கிப்போயிருக்கும் தமிழரின் செளந்தர்ய உணர்ச்சி மறுபடியும் பிரகாசித்து அவர்களுடைய கலைகளுக்குப் புத்துயிரையும் திவ்ய ஜோதியையும் அளிக்கும்.

THE PALAMCOTTAH PRINTING PRESS

1933